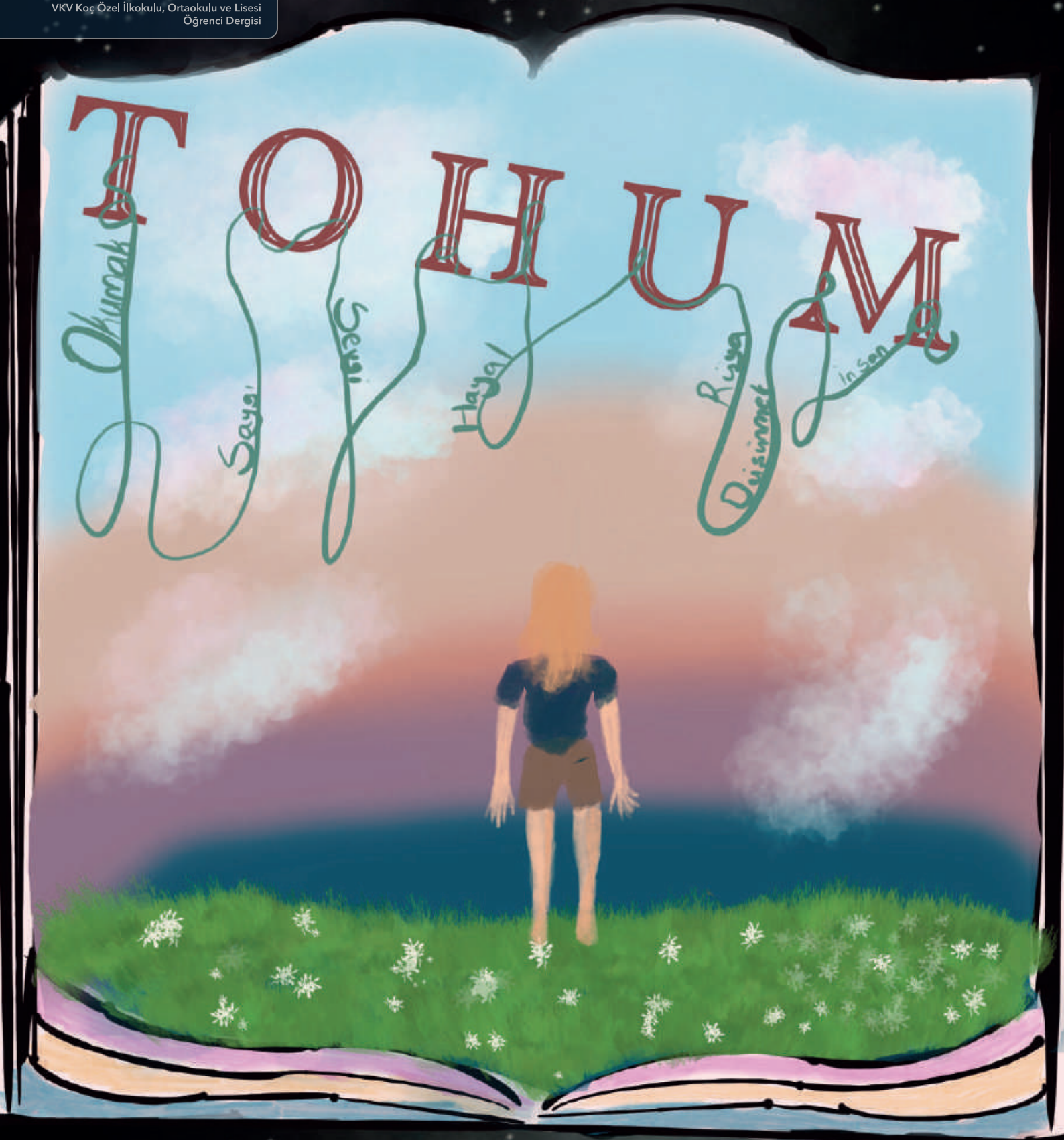

Haziran 2023

TOHUM

VKV Koç Özel İlkokulu, Ortaokulu ve Lisesi
Öğrenci Dergisi

TOHUM

Haziran 2023

Kapak Tasarımı:
Yasemin Aydıner

VKV Koç Özel İlkokulu,
Ortaokulu ve Lisesi Öğrenci E-Dergisi
Haziran 2023

E-Dergi Yayımlayan:
VKV Koç Özel İlkokulu,
Ortaokulu ve Lisesi
Tepeören - Tuzla - İstanbul

İmtiyaz Sahibi:
Prof. Dr. Murat Günel

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Zeynep Kurmuş Hürbaş

Kurumsal İletişim:
Buse Merve Eren

Dergi Tasarım ve Uygulama:
Dilek Seferoğlu

İçindekiler

Yarışmalarda Ödül Alan Yazılar	2 - 17
8. Sınıflar	19 - 37
7. Sınıflar	39 - 45
6. Sınıflar	47 - 56
5. Sınıflar	58 - 68

"Tohum", ortaokul öğrencilerimizin yıl içerisinde Türkçe derslerinde yaptıkları yazı çalışmaları ile resimlerinin sergilendiği bir dergidir. Öğrencilerimizin sesini ve dinamik ruhunu yansıtan özgün parçaları okurken bizim kadar sizin de zevk almanızı umut ediyoruz.

Türkçe Bölümü

Tohum Dergisi Sorumlu Öğretmenleri:
Tuğçe Atasayan - Yeliz Ebeci

29 EKİM CUMHURİYET BAYRAMI ŞİİR YAZMA YARIŞMASI İLÇE BİRİNCİLİĞİ ÖDÜLÜ

ÖZGÜR PENCERE ÖYKÜ YAZMA YARIŞMASI BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ (7 VE 8. SINIFLAR)

64 KARE

CUMHURİYET

Ata kanından kırmızı damgalarla
Hilalden beyaz kâğıtlara
Özgürce oy basmaktır Cumhuriyet

Hasta denilen kudretin yüceldiği
Çocukların babasız, annelerin oğulsuz kaldığı
Yağmur yerine kan yağdığı
Nehir yerine gözyaşı aktığı
Çorapsız kahramanların gemiler batırdığı
Mermilerin havada çarpıştığı
Kalplerin vatan uğruna attığı
Kalplerin vatan uğruna durduğu
Bir acı dönemin meyvesidir Cumhuriyet

Düşmanın çocuktan kaçtığı
Çocuğu anasıyla, babasıyla omuz
omuza savaştığı
Çocuğun okulunu, babanın işini
Dedenin yüreğini, ninenin döşeğini
Ananın evladını, evladın kardeşini
bıraktığı toprakta
İşgalci düşmanın hezimetidir Cumhuriyet

Atamızın yolunda yürüdüğümüz
Yönetici vekillerimizi seçtiğimiz
Ülkemizi kendimiz yönettiğimiz
Şehit emaneti vatanımızı gururla
savunduğumuz
Kanla yazılan anayasayı, terle koruduğumuz
Özgürlüğümüz, onurumuz, geleceğimizdir
Cumhuriyet!

Mete Cem UTKU

Görüş açısına giren kumaş mendille bütün algılarının açıldığını hissetti. Sırtındaki soğukluk, sadece cereyan yapan kapılar yüzünden değildi. Titreyen ellerinin hemen altındaki oyun tahtası, bunu ona bir kez daha hatırlattı. Alnından çenesine doğru süzülen damlalar, takip ettikleri yolda onu rahatsız eden ıslaklıklar bırakırken, onlar kadar istikrarlı olmayı diledi. Sol yanında duran tanıdık sima, alnındaki damlacıkların durmak bilmez yarışına işlemeli mendili ile bir son verdiğinde, boncuk boncuk terlediğinin farkına vardı adam. Hemen toparlanması, aşına olduğu bu kareli yüzeyde, yılların karartmış olduğu on altı askerini salıncasına zafere götürmek istiyordu. Tam yirmi dokuz dakika önce heyecanla kamaşan onlarca gözün ve tek bir hatasını kollayan merceklerin önüne, henüz kim olduğunu bilmediği iddialı rakibinin karşısına otururken kendisiyle özdeşleşmiş özgüveni ve karşısındakine doğrulttuğu anda ağırlığı altında ezebileceği bakışları yerindeydi.

Geç kalmıştı ama umurunda değildi. Sonuçta o "Satrancın Adamı"ydı. Onunla oynamak bir şerefti ve bu şerefe nail olan kişinin onu beklemesi gerekiyordu. Sakince yürümeye devam etti. İhtişamlı fakat bir o kadar ağır olan sandalyesini yavaşça, içini ürperten bir gıcırta çıkarana kadar sürükledi. Oturdu ve karşısındaki oyuncunun ona elini uzatmasını bekledi. Saatler gibi gelen birkaç saniyenin ardından görüş açısına bakımlı bir el girdi. Tam rakibinin eline doğru uzanırken delici bakışlarını karşısındakinin yüzüne doğru yöneltti. Gözleri kesiştiğinde, içi tanıdıklık hissi ile doldu. Yıllardır görmediği, adını bile anmadığı o insan karşısındaydı. Bunca

zamandır herkesi ezdiği bakışlarının ağırlığı bu sefer ona fazla gelmiş, en büyük silahını taşımakta zorlanmıştı. Yıllar önce bakışlarının asla yumuşamaması gerektiğini ona öğreten eski dostu, bakışlarının yumuşamasına neden olan rakibiydi şimdi.

Saçlarına aklar düşüren, sert yüzüne her gün bir yeni çizgi ekleyen ve hatta mizacını değiştiren yılların bile titretmediği ellerini titretmeyi nasıl olur da karşısında eski bir dostu görmek başarabilirdi? Kendini bildi bileli oynadığı oyun, en büyük başarısı, eğlencesi hâline gelmiş işi nasıl onu bu kadar zorlayabilirdi? Geçmişinden kaçmasının tek yolu, nasıl geçmişine bir kapı açabilirdi? Oysaki geçmişiyle arasındaki bütün bağlarını kopardığına çok emindi. Zaten kafası bu kadar meşgulken, belki de kariyerinin son müsabakalarına katıldığı bu dönemde karşısına tek zayıf noktasının çıkması olacak iş değildi. Kafasını toparlamak hiç bu kadar zor olmamıştı. Sonunda tekrar odağını topladı. Karşısındaki rakibini, geçmişini yenmesi gerekiyordu. İlk hamleyi yaptı ve en solda olan piyonunu bir adım ilerletti. Titreyen elini taşın üzerinden çekerken mermerin deri oyun tahtasına sürtünme sesi, gözlerinin önüne bir perde indirdi sanki. O ses, onu çocukluk yıllarına götürdü.

Taşı hareket ettirirken titreyen ellerinin, yıllar önce yerde bulduğu bir alçı parçasıyla kendi etrafında sadece onu içine alabilecek kadar küçük bir çember çizirken kıvrımlarının yamulmasına sebep olan ellerle aynı nedenle titrediğini anımsadı: Telaş. Şu anda karşısında

geçmişinden bir parça gördüğü için kapıldığı telaş, daha küçük bir çocukken ailesini tamamen kaybettiği için yaşadığı telaş iliklerine kadar hissettiriyordu. Hızla gözlerini kırıştırdı. Hayır, satranç oynarken sadece satranç olmalı, diye hatırlattı kendine ancak ne yaparsa yapsın nafileydi. Anılarından çıkıp gelebilecek başka yüzlere karşı o kadar tetikteydi ki yorgun gözlerini her kapatıp açtığında sanki kirpiklerinin birbirine dokunma sesini bile duyabilirmiş gibi geliyordu. Düşüncelerinden onu koparan yine onu düşünceleriyle yüzleştiren taşın ve derinin birbirine çarpma sesiydi. Eski dostu oyunun ikinci, siyah taşların ise ilk hamlesini yaptı. Arka sıradaki at bir anda öne çıkmış, bütün ihtişamıyla oyuna dahil olmuştu. Adam irkilerek eski dostuna baktı, beklenti dolu gözlerle karşılaşmayı asla beklemiyordu. At, onu tekrar geçmişinin huzursuz kollarına bıraktı. Sokak çocukları, kendilerine aralarında bir şifre olarak "tay" diyorlardı çünkü toplum, bütün çocukları her zaman toy görmekte ısrarcıydı. Bir grup sokak çocuğu ise buna bir başkaldırı olarak bu önyargılı kelimenin bir harfini değiştirerek kendilerine "tay" lakabını yakıştırmıştı çünkü taylar, doğduktan sadece saatler sonra yürümeye başlar, ailelerine bağlı olmaktan çıkarlar. Bu hamle, aslında "Ben de oyundayım." demektir. Adam yutkundandı ve sonraki hamlesinin ne olabileceğini düşünmeye başladı. Normalde asla düşünmezdi. Her zaman en iyisini bilir, rakibini sıkıştırırdı fakat geçmişi hep olduğu gibi yine ona ders vermeye çalışıyordu. Adamın ikinci hamlesi, ilk hamlesinde hareket ettirdiği piyonunun hemen yanındaki piyonu, bu sefer iki adım ilerletmek oldu. Bu sensin, diye geçirdi içinden.

Dokuz yaşındaki o çocuk için sadece gecenin karanlığı bir örtü görevi görürken ona doğru yaklaşan adımların sesini duydu. Ona dik dik bakanlar hep olurdu ama hiçbirini yanına yaklaştırmaya tenezzül dahi etmemişti. Ufalıp karanlığın içine karışmak için iyice büzüldü. O an, keşke görünmez olsaydım, dedi içinden. Adım sesleri kesildiğinde, yere bakan gözlerinin önüne bir çift ayak serildi. Aşınmış bir ayakkabı ve o ayakkabı için fazla ince iki

bilek gördü. Ürkek bakışlarını karşısındaki yabancıya gözlerine çevirdiğinde kendisine bakıyormuş gibi hissetti. Kocaman açılmış bir çift göz ve ardındaki çekingen bakışları görünce zarar görmeyeceğini anladı. En azından o tanıdık bakışlı yabancı tarafından.

Oyun aynı seyirde devam ederken dakikalar sonra ilk büyük hamle gerçekleşti. Adam, eski dostunun ilk hamlesini yaptığı atı oyun dışı bıraktı. Bu, biz ilk darbeyi, ilk engelde bizden vazgeçen ailemizden yedik ama olanları beraber aştık, demekti. İçten içe eski dostunun bu hamle için ona izin verdiğini düşündü. Bu hamle, adamın aklına eski bir konuşmalarını getirmişti:

"...Ama bizim ailemiz yok ki." "Ne demek yok? Biz birbirimizin ailesiyiz işte. Aile olmak kan bağı olmasını gerektirmez. Gerekir diyorsan da.." arkasındaki kırık cam şişeye uzandı. "Biz de kanımızı birbirine bağlayalım."

Adam buruk bir şekilde gülümsedi. Karşısındaki dostunun, elini hafifçe döndürüp ona işaret parmağının içindeki küçük kesiği göstermeye çalıştığını fark etti. O an anladı ki bu oyunu kazanamazdı çünkü kanının bile bağlı olduğu dostuyla arasındaki bağ, sadece bir hırs yüzünden zarar görmüştü bir kere. Neler kaçırdığını fark etti. Hatalarını telafi etmek istedi. Büyük hatalar yapmıştı. Büyük hataları için en önemli taşından vazgeçti. Şahını, kazanmak için ihtiyacı olan tek askerini, bir telafi olsun diye teslim etmek istedi ama önce vezirinden vazgeçti. Lügatta adları şah ve vezir de olsa, o an adam için onlar "yüzleşme" ve "ihanet" oldu. Vezir, aklına ihaneti getirdi. Beraber yıllarını geçirdikten sonra, biri bulduğu ilk fırsatta diğerinden vazgeçmişti. Daha doğusu, vazgeçtiğini sanmıştı. Kaç yıl geçerse geçsin, hiçbir şeyin etki edemeyeceği en kuytu köşede onu hâlâ andığını fark etmeden önce. Kısa bir süre sonra, eski dostu adamın vezirini oyun dışı bıraktı. Bu yaptığı hamle, "sevgi" oldu adamın gözünde. Oyun bir süre daha zamana karışıp aktı. Adam şahını teslim etse de rakibi ona asla dokunmuyordu. Tâ ki oyun tahtasında sadece iki piyon ve iki şah kalana kadar.

Tahtada yalnızca adamı ve eski dostunu ifade eden piyonlar, "yüzleşme" adını verdiği şahı ve eski dostunun şahı, "bağ" kalana kadar.

Adam çoktan teslim olmuştu. Hayatında hiç maç kaybetmemişti. Gerçi kendini kaybetmiş saymıyordu. Bu maç, onu geçmişiyile yüzleşmeye itmişti. Ellerin titremesi hâlâ geçmemişti. Gözünün önünden anılar asla gitmiyordu, alındaki damlaların kaç kere silindiğini tahmin bile edemiyordu ama kendini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Sonunda eski dostu, adamın şahıyla karşılaştı. Adam, mat edilmeyi, yükünden kurtulmayı sakince bekledi. Hiç beklemediği bir anda, karşı tarafın hareketlenmesi sonucunda dakikalar sonra kafasını kaldırdı. Aynı el, tekrar karşısındaydı fakat bu sefer rekabet için değil, dostluk için uzatılmıştı.

Adam o eli ucunda ölüm olsa bile sıkardı fakat oyun tahtasında hâlâ ihanetinin sonucu olan yüzleşme duruyor olmasaydı. Yavaşça şahına doğru uzandı, avucunun içinde sıkıca kavrayıp onu eski dostunun eline bıraktı. Şahını bırakmasıyla, aralarındaki mesafeyi tanımlayan bir kelime de ortadan kalktı. Artık adam karşısında bir dostunu görüyordu. Eski, yeni, hep var olan ve hep var olacak bir dost...

Naz BABALIK

TOROS KARDELENİ

**ÖZGÜR PENCERE
ÖYKÜ YAZMA
YARIŞMASI
ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ
(7 VE 8. SINIFLAR)**

Reyhan, kütüphaneli ahşap yatağının üst rafında bulunan küçük göze yerleştirdiği çalar saate uzandı. Aslında çalar saate hiç ihtiyaç duymadan uyanacağını bilse de her akşam olduğu gibi yine saatini kurdu. Kafasını yastığa koyduğu ana kadar süren huzursuzluğu yatakta da peşini bırakmamıştı. Onu endişelendiren akşam saatlerinde yeni yılın ilk karının toprak ana ile buluşmasıydı. Torosların birbirinden güzel yayla köylerinden biri olan Gülek'te yaşam kış aylarında yalnızlık demektir. Issızlık, çıplak kalmış doğa anayı ele geçirir; hayat

durma noktasına gelirdi. Reyhan için ise karın anlamı, dört kilometre mesafedeki komşu köyde bulunan okulunun önüne örülmüş beyaz bir duvar demektir. Sonra annesini düşündü, hayatın yüküne ek olarak beline yükleneyeceği onlarca odun onu bekliyordu. Çoban babası ve geçim kaynağı olan sevimli hayvanları da aklını kurcalıyordu elbet. Kardan adam yapmak, oyun oynamak, geçen kıştan bu yana kısalan kıyafetleri ya da su geçiren lastik spor ayakkabısı aklına bile gelmeden uyuyakalmıştı.

Sabahın ilk ışıklarıyla kırmızı ibikliler karanlığın vedasını kutlarcasına haykırırken Reyhan al yanaklarını, kenarları nakışla işlenmiş yün yastığından kaldırıverdi. Annesi sobanın üstünden aldığı güğümü kapının önünden topladığı donmaya yüz tutmuş kar yığını ile ılık yüzünü yıkaması için banyonun kapısına

bırakmıştı. Reyhan yüzünü yıkayıp kahvaltı için salona geçti. Kahvaltıyı salonda bulunan yer sofrasında yapıyorlardı. Anne ve babası erken kalkıp kahvaltıyı beraber hazırlamış, bir yandan keyifle sohbet edip bir yandan da Reyhan'ın uyanmasını beklemişlerdi. Anne ve babasının mutluluğu karşısında Reyhan'ın da keyfi yerine gelmiş, sobadan mıdır mutluluktan mıdır bilinmez içi ısınıvermişti. Artık endişe duyduğu tek konu okuluydu...

Reyhan için okul dünyaya açılan kapının anahtarı gibiydi. Mütevazı köy yaşamını çok seviyordu fakat geleceğini daha büyük bir şehirde kurmak istiyordu. Önce hayal ediyor, sonrasında hedeflerini belirliyor ve çalışmaya koyuluyordu. Çok çalışması gerektiğini de iyi biliyordu. İlk hedefi şehirdeki yatılı okulu kazanmaktı, sonrasında ise İstanbul'da iyi bir üniversitede mimarlık eğitimi almak istiyordu. Kendisini bu hedeflere taşıyabilecek tek köprünün okul olduğunun farkındaydı. Yaşadığı köyde internet çekmiyor, sadece havalar güzel olduğunda birkaç televizyon kanalı vasıtası ile dünyadaki gelişmelerden haberdar olabiliyordu. Bilgiye olan açlığını bol bol kitap okuyarak gidermeye çalışıyordu.

Okulun kütüphanesine bağlı edilen sınırlı sayıdaki kitabın tamamını okuyup bitirmişti. Kitaplardan alabildiği her bilgiyi sünger gibi çekiyordu. Bu nedenle okul ailesinden sonra en önemli varlığıydı. Annesinin getirdiği eskimeye yüz tutmuş kıyafetlerini özenle giydi. Ayağına geçirdiği iki çift çorap onu soğuktan korumayacaktı ama daha büyük bir sorunu vardı. O ayakkabıları ile kaymadan nasıl yürüyecekti. İmdatına babası yetişti, sabah elleriyle yaptığı hedik ismi verilen ve köylülerin sıkça kullandığı palet benzeri koruma kılıfını

ayakkabısının altına geçirdi. Hedik, Toroslarda yetişen gürgen ağacı dallarının bükülüp halat ipiyle içinin ve etrafının birbirine bağlanmasıyla elde edilmekteydi. Hava aydınlanmıştı, artık yola koyulmak için her şey hazır. Okula kadar kendisine babası eşlik edecekti. Reyhan yolun büyük bir kısmını yürüyerek gideceğini düşünüyordu, oysa babasının planları farklıydı. Komşu köye ulaşım, eğimi az olan patika yollar kullanılarak gerçekleştiriliyordu. Babası ahırın içinden getirdiği kızığın üzerine oturmuş, kızına sesleniyordu:

-"Reyhan gel bakalım, eğlenceli bir yolculuğa hazır mısın?"

Reyhan şaşkınlık ve heyecanla,

-"Hemen geliyorum baba" deyiverdi.

Reyhan'ın günü giderek eğlenceli hâle geliyordu. Okula her gidişinde mutluluktan içi kıpır kıpır olan Reyhan bu defa adrenalin nedeniyle yerinde duramıyor, kızığın arkasında bir sağa bir sola yatarak rüzgâr ve kar tanecikleri eşliğinde okula doğru yol alıyordu. Bir süre kaydıktan sonra Reyhan'ın okulu gözle görünür olmuştu. Okul, taşların üst üste dizilmesi ile inşa edilmiş klasik bir Toros eviydi. İki göz oda ve tuvaletten oluşuyordu. Farklı yaş grubundan on iki çocuk aynı sınıfta okulun tek öğretmeni olan Ali Öğretmenlerinden eğitim alıyordu. Küçük oda ise Ali Öğretmenin misafirhanesi olarak kullanılıyordu. Çok kısa süre içinde okula vardılar, babası aynı yolu bu defa kızığı çekerek geri dönecekti. Ali Öğretmen ve sınıf arkadaşları bahçede eğilmiş hep beraber bir noktaya bakarak konuşuyorlardı. Reyhan merakla yanlarına yanaştı; tüm gözlerin odaklandığı yere

baktığında karların içinden çıkmış yeşil saplı, beyaz yapraklı harika bir çiçek gördü. Ali Öğretmen konuşmasına devam etti:

-Kardelen yılın ilk aylarında açar, diğer çiçeklerin aksine soğuk havaları sever. Ender görülen bu çiçek, tüm zorluklara rağmen buzlaşmış toprak ve karın içinden pes etmeden çıkarılır.

Reyhan, kardelenen çok etkilenmişti, o anda Ali Öğretmen şöyle dedi:

-Kardelen de sizin gibi mücadeleyi seviyor, bugün dahi bu şartlarda hepiniz koşma koşma okulunuza geldiniz, sizinle gurur duyuyorum, sizler de benim kardelenlerimsiniz.

Bu sözler Reyhan ve arkadaşlarını çok gururlandırmıştı. Artık ders zamanı gelmişti, üşümüş bir şekilde okula girdiler. Sobası köylüler tarafından odunla doldurulup yakılmış sınıflarına geçtiler. Keyifli geçen dersler teker teker ilerlerken, kar yağışı etkisini artırmış ve Reyhan'ın da yaşadığı Gülek köyü yolunun tamamen kapandığı haberi gelmişti. Kısa süre sonra elektrikler de gidivermişti. Ali Öğretmen, gaz lambalarını yaktıktan sonra çocukların ailelerine telefonla ulaştı ve o gece çocuklarla okulda kalmalarının daha iyi olacağını söyledi. Sobanın tatlı tatlı ısıttığı sınıflarında sıcak çorbalarını yudumlarırken Reyhan ve arkadaşları bir gün önce okullarına bağış olarak İstanbul'dan gönderilen kolideki kitapları çıkardılar. Ali Öğretmen'in verdiği battaniyelerin altına girip hepsini tek tek incelediler. Tüm çocuklar gaz lambası ışığında kitapların sihirli sayfaları arasında kaybolmuşken Reyhan bir anda bahçedeki kardeleni hatırladı:

-Öğretmenim, kardelen bu havada donmaz mı?

Ali Öğretmen:

-O dayanır Reyhan, merak etme, dedi.

Reyhan'ın kardeleni orada yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Sınıfın kapısında duran metal kovayı aldığı gibi koşarak dışarı çıktı. Tipi o kadar şiddetliydi ki kar taneleri yanaklarına çarptıkça canını acıtıyordu. Karda güçlkle ilerleyip kardelenin etrafındaki karları kenara attı. Soğuktan parmaklarını hissetmiyordu neredeyse. Sonra metal kovayı ters çevirip kardelenin üzerini kapattı. Ardından da yine yanında getirdiği yün şal ile kovayı sardı. Artık sabaha kadar içi biraz rahattı.

Zor geçen gecenin ardından sabah olduğunda Ali Öğretmen çocukları o sevecen sesi ile uyandırdı. Tipi dinmişti, güneş Torosların üzerinden sıcak ve parlak yüzünü göstermişti. Uzaktan bir iş makinesi sesi geliyordu. Yollar açılmıştı. Reyhan o anda kardeleni hatırladı ve bahçeye koştu. Ali Öğretmen'i çoktan biriken karları kürekle temizlemiş ve kardeleni ortaya çıkarmıştı. İşte oradaydı, dimdik ve capcanlı. O kardelen artık Reyhan'ın hayatında mücadele, vazgeçmeme ve kararlılığın simgesiydi....

Ahmet Sarp MANGA

**ÖZGÜR PENCERE
ÖYKÜ YAZMA YARIŞMASI
JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ
(7 VE 8. SINIFLAR)**

DURSUN ZAMAN

Bugün, o gün. Bugün onun doğum günü. Annemin doğum günü. Ve on yıl önce bugün, onu kaybettiğim gün. Burada -bir zamanlar hayal kurduğumuz bu odada- ellerimden yitip gitmesini izlediğim gün. Yapamadım, onu kurtaramadım. İzledim, yalnızca izledim. Ağlamak istedim, başaramadım. Haykırdım, sesimi duyuramadım. Bugün yalnızca acı veren anılarımızı özlüyorum. Kıymetini bilemedim. Ne onun ne de zamanın... Ne bu hayat bana sığdı ne de ben hayata sığabildim. Bana sunulan dar bir vakitti. Hoş değildi, inanmadım. Belki de inanmak istemedim. Görüyordum ama kördüm; sağır değildim, duymazdan geldim. Henüz çok

toydum ve gerçeklerle en acı şekilde -yaşayarak- yüzleştim. Gencecik yaşımda karanlıkta boğuldum. Herkesi kendim bilmişim o zamanlar. Kabul görülmeyi, takdir edilmeyi ve bu anlamda çalışmayı başarı bildim. Oysa en büyük yenilgiyi ailemi, dostlarımı, sevgimi... ihmal ederek uzun zaman önce almıştım. Sonradan farkına vardım. Şimdi ise hissettiğim, pişmanlıktan da öte bir duygu. Bir nevi azap. Tıpkı sessiz gözyaşlarım gibi... Dinmek nedir bilmiyorum.

Hayat bana adil davranmadı. Çocuk yaşımda ağır bedeller ödedim. Hem de suçsuzken. Daha o zamanlar gölgesinde üşütmüştü beni hayat. O ise sevgi doluydu. Bana, bu zalim dünyayı sevdirendi. Yüzümdeki tebessümdü. Gece, gökyüzündeki bir yıldızı andırıyordu. Ona layık değildim belki ama onundum. O ise benim. Şu koca hayatta yalnızca birbirimize sahiptik. Yalanlarla dolu bu dünyada belki de tek gerçekğim o idi. Hayatın bütün anlamını, tüm bu anlamsızlığın içinde ona yüklemiştim. Oysa şimdi... Şimdi yapayalnızım. Kopardılar seni benden anne! Tüm bu karanlığın içinde beni yalnız bırakın.

Bütün isteğim, mutluluğum, inancım... Tüm varlığım! Onunla beraber tek gecede yitip gitti. Ona "Beni bırakma, kal!" dedim, dinlemedi. Anılarım ve ben... Artık baş başayız. Onsuz, anılar acı veriyor, dayanamıyorum. Artık dayanamıyorum. Geçmişin pişmanlıklarına katlanamıyorum. Kendimi suçluyorum. Pişmanlığım sonum olacak, biliyorum. Beni de yanına almış olmasını dilerdim. Belki o zaman ölüm, sonum değil; mutluluğum, huzurum olurdu. Bir zamanlar beraber kurduğumuz hayaller artık yalnızca bir düştten ibaret. O yok. Artık hayallerin rengi yok. Dursun zaman! Yarınlar bana haram. Bundan sonra ben yarınlara dargınım, yarınlar ise bugün bana... Dursun zaman, dursun!

Kayra Nida HACIMUSTAFAGÖLÜ

**ÖZGÜR PENCERE
ÖYKÜ YAZMA
YARIŞMASI
JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ
(7 VE 8. SINIFLAR)**

KALİPLARA SİĞMAYAN İNSANLAR

Soğuk bir kış günüydü. Saat, daha sabahın altısıydı ancak dışarıda yağmur bütün gücüyle yere hücum ediyordu. Gittikçe kararan, üzgün bulutlar bütün gökyüzünü ele geçirmişti. Selin, alarmının tiz sesiyle gözlerini açtı ancak açtığı gibi kapaması bir oldu. Alarmı kapamaya bile uğraş göstermeden onu bir bebek gibi sarıp

sarmalayan sıcacık yatağında put gibi durup sesin kendiliğinden durmasını bekledi. Nitekim ses gittikçe arttı. Ta ki annesi bağırarak içeri girene kadar. Annesinin dağınık saçları kabarıp havaya kalkmış, sabahlığının içinde yarısı açılan gözlerle içeri fişek gibi daldı. "Selin, kapat şu alarmı ve bir an önce yataktan kalk!" Selin, belki alarmın kulak tırmalayan sesine katlanabilirdi ancak annesinin bağırmasına asla.

Her ne kadar gündelik rutinin parçası hâline gelmiş olsa da her seferinde yüreğini hoplatıyordu bu bağırış. "Tamam, kalkıyorum anne; bağırma." diye söylendi ve kendini yatağının sıcaklığından ve rahatlığından koparmaya çalıştı. O sırada annesi, onun ne kadar sorumsuz olduğuna ve hiçbir şeyi doğru yapmadığına sözü getirmişti. Selin annesinin sabahın erken saatlerinden başlayan şikâyetlerine alışmış olsa da bir anlığına annesine isyan edesi geldi. Daha sabahın körüydü ve bu gereksiz suçlamalar başlamıştı bile yine. Artık pili bitmişti, katlanamıyordu bunlara. Kalbinde yer kalmamıştı. Her seferinde suçlu çıkmak onu çok bitkin ve yorgun hissediyordu. Sanki enerjisi sömürülüyormuş

gibi ancak şu an annesi bağırma başlarsa okula geç kalırdı. O zaman da bir posta azar öğretmenden yerd. Annesi sonunda uykusuna yenik düşüp yatağa geri dönünce derin bir "Oh!" çekti ve hemen hazırlanmaya başladı. Gökyüzü kadar üzgün ve solgun gözüken gri formasını dolabından çıkardı ve üstüne geçirdi. Bir anlığına gözü saate kaydı ve zamanın ne kadar geç olduğunu fark etti. Karnı hemen bir şeyler yemesi için açıkça sinyaller gönderse de onları görmezden gelip aynaya saçlarını yapmaya yöneldi. Sarı buklelerini tarakla hızlıca taramaya başladı. Saç, baş, makyaj derken zaten vakti tükenmişti. Taş gibi ağır çantasının ağırlığı altında ezilerek, oraya buraya çarparak girişe koştu ve ayakkabılarını ve paltosunu giyip dışarı fırladı. Dışarıya aniden çıkmanın etkisiyle soğuk hava onu bir güzel tokatladı. Havanın soğukluğundan yüzü gözü şimdiden kızarmış bir şekilde durağın altına

saklanarak servisi beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra servis gelmişti. Onu her zamanki gibi asık suratlı olan bezgin hostes karşıladı.

Kapıyı kapatma telaşında olan hostes, Selin'i hemen servise tıktı. Sabahın köründe daha uyanamamış birçok çocukla bakışan Selin, dar küçük serviste çantaların üzerinden âdeta bir parkurmuş gibi atlayarak geçti ve kendini en arkadaki koltuğuna attı. Tam huzura kavuşmuştu ki yanında oturan Lalin cırtlak sesiyle konuşmaya başladı: "Galiba bu sabah zamanında uyanamadın Selin." "Biraz geç kaldım, niye ki?" diye sordu Selin. Lalin "E çünkü saçın başın dağınık." diye cevaplamasın mı? Selin'in duygularının dolup taşmasına çok az kalmıştı. Kendisi görünüşü hakkında zaten yeterince kötü hissediyordu bir de Lalin'in gereksiz yorumlarının durumu kötüleştirmesinin ne lüzumu vardı? Üstelik kız ona bir günaydın bile dememişti. Gerçekten nasıl görüldüğü basit bir nezaket kuralını unutturacak güce sahip olmalı mıydı?

Aslında o kadar büyük bir hakaret değildi bu, sadece Selin'in sabahının kötü başlamasının etkisi ve kırılgan durumu söylenenleri kafasında büyütmesine sebep oluyordu. İnsanlar ona ne dediklerini unutsa da o asla unutamıyordu, bozuk bir plak gibi saatlerce, günlerce hatta haftalarca kafasında çalışıyorlardı. Mesela hocasının ona "Niye düşünemiyorsun, herkes anladı bir sen anlamadın." demesini. Evet konuyu anlayamamıştı ama çalışıyordu, bu niye yetmiyordu? Birinin emek göstermesi niye kimse için yeterli değildi? Üstelik başarısızlıklar hep başarılarından çok göze batıyordu. Kusurlar başarıların üstünü kara bir perde gibi örtüyordu, herkes sadece kusuru görüyordu. Başarı da kusurun perdesinin altında, güneşten uzak solup gidiyordu. Selin'in kocaman yeşil gözleri yine buğulanmaya başlamıştı. Lalin görmesin diye kendini bu boğucu düşüncelerden sıyırdı ve sadece kısık bir sesle Lalin'e "Öyle mi?" demekle yetindi. Okula vardıklarında hava biraz biraz aydınlanmaya başlamıştı. Ufukta doğmaya başlamış olan güneş, dokunduğu noktanın yeniden canlanmasını sağlıyordu. Belli ki güneş daha

sınıfa ulaşmamıştı çünkü sınıfa bezgin bir hava hakimdi. Öğrenciler daha ayılamamış, sıraların üstünde uyuyorlardı. "Okullar kesinlikle daha geç başlamalı." diye düşündü Selin. Niye sabahın 8'inde derse başlıyorlardı sanki? İstemsizce birkaç arkadaşına selam verdi ve sırasına geçti. Zaten o oturur oturmaz da matematik öğretmeni içeri girdi. Selin'in en kötü olduğu dersti matematik. Her yerde onu belalısı gibi takip ediyor, peşini bırakmıyordu.

Öğretmen bütün ders anlamadığı bir şeyler homurdandıktan sonra gitti. Tahtadaki karmakarışık işlemler bir dizi işaret ve sayıdan başka hiçbir şey ifade etmiyordu Selin'e. Hepsi birbirine karışıyor ve kurtulamadığı bir bataklık oluşturuyorlardı. İlk dersten sonra öğrenciler ayılmış, okul canlanmıştı. Selin arkadaşlarının yanına tam gidecekti ki sabah Lalin'in dedikleri aklına geldi. Acele acele en yakın tuvalete girdi ve saçlarını kontrol etti. Evdeyken bu kadar kötü değillerdi, sabahki rüzgâr saçlarını dağıtmış olmalıydı. Bukleleri karmakarışık görünüyordu, sanki savaş yaşıyorlardı. "Niye kıvrıkcık saçlıyım ki sanki. Bu deli kıvrıkcık saçlarla kafayı yemiş gibi gözüküyorum. Güzel olmaz mıydı şöyle şerit şerit dümdüz saçlarım olsa? Her sabah düzeltereğim diye savaş vermesem de tarayıp çıksam?" Daha çok vakit harcarsa teneffüsü kaçıracağından saçını dağınık ve özensiz bir topuz yapıp çıktı.

Bilemediği şey saçlarının aslında omzuna kıvrır kıvrır bukleler hâlinde mükemmel bir şekilde iniyor olmasıydı. Sadece Lalin'in gözünü boyamasına izin vermişti. Günün kalanı da oldukça sıradandı. Sanki bir simülasyonda gibiydi, zaman belirli bir düzenle uyum içinde yolundan şaşmadan ilerliyor; sen arkadan bakana kadar çoktan akıp bitmiş oluyordu. Eve vardığında köpeği Kurabiye kucağına fişek gibi fırladı. Sanki onu yüz yıl görememiş gibi Selin'in saçını başını bir güzel yaladı ve parlak gözlerle Selin'e bakmaya başladı. "Bu dünyada en çok sen beni seviyorsun herhâlde Kurabiye." diyerek güldü Selin.

Tasma'yı takması gibi Kurabiye'nin onu arkasından sürüklemeye başlaması bir oldu. Gören Selin Kurabiye'yi değil de Kurabiye Selin'i gezdendiriyor sanardı. Kurabiye'yi gezdirdikten sonra Selin hemen masa başına oturdu. Eğer annesi geldiğinde masa başında ders çalışıyor olmazsa annesi ortalığı ateşe verirdi. Bu hafta yeterince çok dışarı çıkmıştı. Test kitabının kapağını açtı ve sayfalar arasında gezindi. Silgi izinden yıpranmış, sararmış sayfalar soru işaretleriyle doluydu. En basitinden bir testi açıp çözmeye başladı ancak üç soru sonra yeniden sıkılmıştı. Düşüncelerine dalıp ödevi tam unutacakken annesi kapıdan içeri girdi. Yüzüne günün yorgunluğu açıkça yansiyordu. Bütün günün ağırlığı altında çökmüş gözüküyordu. Bazen Selin annesine acıyordu çünkü onu gereğinden fazla çalıştırıyorlardı ve maaşı yaptıklarına kesinlikle eş değer değildi.

Soğuk bir merhabadan sonra testlerini çözmeyi unutma diye hatırlattı ve arkasından ağır bir parfüm kokusu bırakarak odasına çekildi. Annesiyle aralarında geçen tek sohbet bu olmalıydı. Hatta annesiyle dersleri, okul ve sorumlulukları dışında hiç sohbet ettiklerini düşünmüyordu. Sadece düşünülmeden, duygusuzca söylenmiş birtakım merhabalar ve görüşürüzler. Bunlar içlerinde duygu olmadıkça sadece içi boş sözlerden ibaretti. Selin ise test çözmek yerine günlüğünü açtı. Kendini güvenli hissettiği yerlerden biri de günlüğüydü. Kendisinin kontrol edebildiği, kimsenin sözünü dinlemek zorunda olmadığı, uçsuz bucaksız bir dünya gibiydi günlüğü. İçinde yazdıklarına dikkat etmesi gerekmiyordu, içinden ne gelirse yazıya döküyordu. Günlüğü ona danışacak bir dost, onu kardan kıştan koruyacak bir ev gibiydi. Sonra yazmaya başladı:

25 KASIM 2022 SEVGİLİ GÜNLÜK,

Bugün sana yazacak pek bir şeyim yok ama aklımı biraz boşaltmam gerekiyor. Dünya çok adaletsiz bir yer değil mi? Sözde kalıplar ve kurallar, huzuru sağlamak için var. Peki, dünyada gerçekten huzur var mı? Kendimizi hapsettiğimiz bu cam fanusun içinde neler olduğunu fark etmeden bir düzen içinde yaşayıp gidiyoruz. Herkes bir kalıba sığdırılmaya çalışıyor ve bu daracık kalıptan taşanlar dışlanıyor. Bu mudur yani huzur? Çok çalışıp az kazanan, konuşup haklarını arayınca susturulan insanlar mı? Belli bir standarta uymadığı için garipsenen ve onlara bir yabani gibi davranılan insanlar mı? Ben sana söyleyeyim bu dünyada huzur falan yok. Bu düzende kazanan çok az kişi var, onlar da bunu kuranlar. Kendileri zaten hep bu çıkar için yoğurup şekillendirmişler bizi. Biz de akışa kapılıp sürükleniyoruz, geldiğimiz gibi gidiyoruz. Hayatımızı bir ofiste tıklı çalışmaya veya sevmediğimiz bir problemi çözmeye çalışarak harcıyoruz.

Bakmıyorlar ki başka neyimiz var. Her insanın içinde ayrı bir cevher var, depderin denizler var. Bunların derinine inileceğinde niye yüzeyde çırpınıp duruyoruz ki? İşte kafamı kurcalayan sorular bunlar. Bir gün anneme demek istiyorum, ben hikâyeler yazmak istiyorum diye. Sözcüklerin bitmez denizine yelken açıp içinde kaybolmak, kendi sözlerimle yepyeni dünyalar yaratmak istiyorum. Anla beni bu zaman kaybı değil, demek istiyorum. Ben ailemin benden beklediği gibi doktor değil, yazar olmak istiyorum. Hayal ediyorum bazen, beni şu anki hâlime bağlayan o korku hissinin sıkı iplerini koparıp özgürlüğüme doğru son hız koştuğumu...

Defne Zeynep YALÇIN

**ÖZGÜR PENCERE
ÖYKÜ YAZMA
YARIŞMASI
JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ
(5 VE 6. SINIFLAR)**

Her gün oturur uzun uzun düşünürdüm. İnsanlar uyandıkları zaman gün içinde neler yaşayacaklarını bilmeden geçirirler günlerini ancak maalesef bu benim için geçerli değildi. Bazen keşke benim de hayatım böyle olsa, keşke ben de sadece akışına bırakarak yaşasam hayatı düşüncesi aklımın her bir köşesinde cirit atardı. Benim günüm ise ister yıllar, ister aylar, ister haftalar, ister saliseler olsun, her zaman belliydi. Sabah uyanır, annemin "Ödevlerini yaptın mı?", "Sınıfta senden yüksek alan var mı?", "100 alamadın mı?", "Bugünkü sınavına ne kadar çalıştın?", "Notların nasıl?", Okuldan sonra hangi kurslara kalıyorsun?", "Kurs öğretmenlerinden geri bildirim aldın mı?", "Okulda kaçınıcsın?", "Ablan senden daha iyi bir not almış, başarısızsın." içeriği değişmeyen soruları ile güne başlardım. Tüm bunları sesimi bile çıkaramadan, cevap bile veremedim, dolu dolu gözlerimle, ablamın suratındaki şımarık gülümsemeyle karşılaşarak dinler, sadece bir şey diyebilirdim. "Özür dilerim, bir dahakine daha iyisini yapacağım anneciğim."

Keşke ablam gibi olsaydım diye düşünürdüm, keşke hep annemin ve babamın favorisi

olabilseydim, keşke düşük not almayıp, ablam gibi 100 alsaydım. Mesela herkes için 99 iyi bir not sayılırdı, benim için ise felaket. Eğer ablam 99 almışsa tebrik ederlerdi ancak aynı şey benim için asla geçerli olmazdı. Bunun sebebini sormaktan çok korkmuştum. Kim bilir o zaman aklımdan neler geçiyordu, neler zihnimin içinde kaybolmama sebep oluyordu? Keşke o zaman bunu sormaktan korkmasaymışım, keşke şu an elimde bir cevap olsaymış. Evde yaşadığım olayları bir kenara bırakıp okula gitmek zorundaydım. Annem, babam ve ablamın sert bakışları eşliğinde servise binerdim her gün. Onlarla göz teması kurmaktan çok çekinirdim. Ağır sırt çantamın vücudumu yere doğru bastırdığını hatırlıyorum, elimde beni bambaşka dünyalara sokan bir okuma kitabı ve koskocoman olan proje kağıtları ile servise binerdim. Ablam benimle hep alay ederdi. "Aynada hiç mi kendine bakmıyorsun? Elindeki saçma kitabı bırak ve hayal dünyasından gerçek dünyaya dön, senin yerinde ben olsaydım ağzıma bir lokma bile atmazdım, ayrıca hiçbir şey başaramadığım çalışmalarını yapmak yerine, spora giderdim. Senin seçimin, eğer okulda herkesin dalga geçtiği kaybedenlerden olmak istiyorsan böyle devam et." derdi.

Ablamın bu sözleri her seferinde beni çok yaralardı. Bazen o günlere dönüyorum ve o zamanlardaki masum çocukluğum bunların altında çok kaldı, keşke sesini çıkarsaydı, diye düşünüyorum. Servise bindiğimde en arkadaki köşeye oturup elimdeki kitabı okurdum. Beni en mutlu eden şey de buydu o zamanlarda. Asla susmayan, dinlenmeyen, alakalı alakasız tüm düşüncelerin kafamı ele geçirmesine karşı bir kalkandı kitaplar. Aslında diğer insanların merhametsiz sözlerini aklımdan uzaklaştırmamın tek yoluydu kitap okumak. Serviste beni çok rahatsız eden olmazdı. Sadece nadiren bana bakarak kıkırdayanlar olurdu. Ben ise onlara sadece tebessüm ederdim. Hâlâ neden ettiğimi bilmiyorum. Çekinmişim onlardan belki de, içimdeki ağlamanın dışarıya yansıyan görüntüsüydü bunlar. Keşke utanmasaymışım sormaktan, keşke tebessüm etmek yerine orada onlarla çekinmeden konuşabilseymişim.

Asıl kabus ise okulda başlardı. Çok arkadaşım yoktu benim, içine kapanık bir çocuktum. Okuldaki en büyük mutluluğum derslere girmektir. Derslerde yalnız kaldığım için utanmazdım, yeni bir şeyler öğrenmenin mutluluğu haykırırdı içimden. En sevdiğim ders resimdi. Bunun için bir keşkem yok, kendimle yüzleştiğim için neden resim dersini çok sevdiğime dair bir cevabım var. İyi ki de bir keşkem yok çünkü keşkeler asla bir sonuca varamaz ama keşkeler için sahip olduğumuz cevaplar ise kendimizle yüzleşmenin ilk ve en büyük adımıdır. Resim dersini çok sevmemin sebebi ise karmaşık düşüncelerimi kâğıda boşaltarak rahatlamamdı. Okulda koridorda yürürken benim "süper üçlü kızlar" dediğim grup hep önümden geçirdi. Beni görünce duraksarlardı, arkalarını dönüp fısıldaşarak konuşurlardı. Onlar yanıma gelirken sanki biri yeri ayaklarımın altından çekiyor ve bacaklarımı hızla sallıyor gibi hissederdim. Yanıma gelirlerdi ve tam üç adım mesafe koyarlardı benimle aralarına. Adımı bile bilmezlerdi ama aramıza koydukları bu mesafeye rağmen bana yakın davrandıklarını sanırdım. Ben hepsinin adını bilirdim ve sımsıcak bir gülümsemeyle karşılamaya çalışırdım onları çünkü okulda benimle tek konuşan onlardı.

Yanıma gelip dedikleri şey ise "Merhaba, bugünkü matematik ödevimizi yapar mısın? Eğer yaparsan birlikte dışarı çıkar ve gezeriz." Onlarla gezeceğimi duyunca âdeta mutluluktan havalara uçardım. Bir gün yine benden aynı şeyi istediklerinde apar topar kütüphaneye gittim ve ödevlerini yaptım. Ödevlerini yaparken içimdeki mutluluk paha biçilemezdi. Ödevlerini yapmak için Türkçe dersine girmemiştım. O sırada sert bir sesle irkildim. "Burada ne işin var küçük hanım?" Kafamı bile çevirememiştim. Çok utanmıştım, saçma bir sebeple öğretmenimin gözünden düştüğümü anlamak çok da zor olmamıştı.

Teneffüste kızların yanına gittim, ödevlerini verdim ve coşkulu bir şekilde onlara "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Kızlar çığlık atarak beni ittirdi, yere kapaklandım. Canım çok yanmıştı, çok üzölmüştüm ama en çok neye üzöldüğümü anlayamıyordum. Yere düşmeme mi? Bana sergiledikleri bu tepkiye ve beni ödevleri için kullanmalarına mı? Öğretmenimin gözünden düşmeme mi? Yoksa anneme bugün yaşadığım şeylerin hesabını nasıl vereceğimi düşünmeme mi? Herkes bana gülüyordu, ben yerdeyken kimse bana yardım etmemişti. Ayağa kalktığımda okul formamın yırtıldığı fark ettim, arkamdakilerse gülmekten kızarmıştı.

Bir anda her yerin dönmeye başladığını hatırlıyorum, ayaklarım ve vücudum titriyordu, soğuk soğuk terler döküyordum, gözlerimse yavaş yavaş kapanmaya başlıyordu. Ben tam yere düşecekken Türkçe öğretmenim beni yakaladı ve bana sakın olmamı söyledi. Herkesi dersine gönderdikten sonra sırtımdan destek vererek beni odasına götürdü ve ne olduğunu sordu. Her şeyi anlattım ona, Türkçe dersine neden girmediğimden de bahsettim. Ardından hıçkırarak ağlamaya başladım. Türkçe öğretmenim bana sımsıkı sarıldı. O bana sarılırken içimden keşke ödevlerini yapmasaydım, keşke tehditlerine karşı ayakta dursaydım, diye geçirdim. Ardından öğretmenim ellerimden tuttu ve sakın ve huzur verici bir ses tonuyla başladı konuşmaya. "Belki söylediğim şeylere inanmayacaksın ama senin yaşında ben de benzer şeyler yaşadım. Şu an

içinden keşke onlara farklı bir tepki verseydim diye geçirip keşkelerle yoruyorsundur kendini ancak sana bu dediğimi sakın unutma, "keşke"ler yerine "iyi ki" diyeceğin eylemlerde bulun çünkü bu zamanlar geri gelmiyor. Lütfen bana bir söz ver, bundan sonra her zaman "iyi ki" diyeceğin anlar kalsın aklında ve haksızlığa uğradığında sessiz kalmak yerine savaş, karşı koy, kimsenin seni üzmesine izin verme."

Türkçe öğretmenimin yaptığı bu konuşma aslında bir nevi hayatıma şekil vermişti. 8. sınıfı daima öğretmenimin sözlerini dikkate alarak tamamladım. Liseye geçtiğimde çok değişmiştim. Kimse beni tanıyamıyordu, ablamın bile bana yaklaşımı değişmişti. Ailemse bu değişim karşısında hem çok şaşkın hem çok mutluydu. Bense artık rahatsız olduğum bir durumla karşılaştığımda dimdik duruyor, kimsenin beni üzmesine izin vermiyordum. "Keşke" yerine "iyi ki" dediğim olayları hatırlayarak üniversite yıllarıma kadar geldim. Üniversite yıllarım da çok güzel geçti. Üniversitede psikoloji bölümünden mezun oldum. Geriye dönüp baktığımda hayatımda "keşke" dediğim bir an kalmamıştı artık zihnimde, hepsi silinip gitmişti.

Şu an bir okulda rehberlik öğretmeniyim ve birçok öğrencim benim öğrencilik yıllarımda yaşadığım sorunlarla karşılaşıyor. Aile baskısı, başarılı olma kaygısı, akran zorbalığı, yalnız kalma korkusu... Öğrencilerime en büyük öğüdüm ise "Zaman hızla akıp gidiyor, âdeta sizi kovalayan bu zamanı güzelliklerle doldurmak istiyorsanız hep 'iyi ki' dediğiniz anılar biriktirin hayatta, asla arkanıza bakıp 'keşke' demeyin. Hayatta haksızlıklar karşısında mücadele etmekten vazgeçmeyin." oluyor. Tıpkı bir zamanlar âdeta sihirli bir değnekle hayatımı değiştiren değerli Türkçe öğretmenimin dediği gibi.

Aden KUT

**ÖZGÜR PENCERE
ÖYKÜ YAZMA
YARIŞMASI
ÖZGÜR PENCERE
ÖZEL ÖDÜLÜ
(7 VE 8. SINIFLAR)**

KORKU

O karanlık, tüy ürpertici gecelerde içiniz titrer, bilir misiniz? Birinin veya bir şeyin sizi izlediğini düşünürsünüz, ne kadar etrafınıza bakıp göremesiniz de. "Delirdim ben herhâlde." diye geçirirsiniz içinizden. Benim işte o aradığınız. Gölgelelerde saklanan, her zaman korkulu rüyalarınızda olan. Benim işte sizin o korkunç sırlarınızı gören, gizlemeye çalıştıklarınızı fark eden. Çoğunuz varlığımdan haberdar değilmiş gibi davranırsa da içten içe bilir bir şeylerin ters gittiğini.

Buna rağmen ne kadar uzun süre baksam da size, hiçbir şey değişmez. Herkes aynı şekilde davranmaya, aynı pis işleri çevirmeye devam eder. Neden? O kadar fazla yaşamlara dokundum, o kadar çok hayatın içine bakma fırsatı yakaladım. Yüzyıllar geçse de sizin bu acımasızlığınız geçmedi. İşte, şimdi bile görebiliyorum onca sokaklardan birinde... Ne kadar zalim olduğumu görebiliyorum siz insanların. Yaşlı bir adam gördüm az önce, bir kız ona yardım etmeye çalıştığında ona şiddetle karşılık veren. Evsiz yaşlı kadını gördüm az önce, yanından geçenlerin ona yardım etmeye çalışmak yerine attıkları iğrenmiş bakışları da. Üç küçük çocuk gördüm az önce, zavallı bir kediye tekme atarlarken. Şimdi aklıma geldi de çok iyi hatırlıyorum o 28 Ekim gecesini.

Rüzgâr, o bölgede yaşayan herkes ile alay edercesine bir kuvvetli bir yumuşak esiyordu. Daha sonbahar olmasına rağmen o gece, yılın en soğuk gecelerinden biri olabilirdi. Sena adındaki küçük kızın saçları gözüne girmek için mücadele ediyorlardı. Saçını sinirli bir şekilde

geriye iten küçük kızın o gece dışarıda olma nedeni bile tüyler ürperticiydi. Kendi kendine mırıldanırken adımları yavaşlamaya başladı. Gözlerinin etrafında belirmeye başlayan inci tanelerini silmeye çalışırken aynı zamanda saçını geriye atma çabasındaydı. Bir süre onu izledim, takip ettim. Onun başına bir şey gelmesine izin veremezdim. Ağaçların gölgelerinden kaldırımdakilere sıvışıp onun adımlarını izledim. Bir süre sonra gideceği yeri bile bilmediği hakkında söylenmeye başladı. Dışarıdan sinirli gözükse de içinden ağlıyordu, biliyordum. İşte, o zaman daha önce asla yapmadığım bir şeyi yapmaya karar verdim. "Sena!" diye seslendim boşluğa doğru. Sesimin bir uğultu gibi işitildiğinin farkındaydım. Buna rağmen o, benim olduğum yöne dönüp "Kim var orada?" diye sordu. Kim olduğumu açıklamaya başladım.

En başta bana inanmadı. Ona, insanların nasıl varlıklar olduğunu öğrenmek için bu gezegene geldiğimi söyledim. Hepsinin uzun yıllar boyunca davranışlarını incelediğinden

bahsettim. İnsanlık ile ilgili, hiç hoş olmayan anılarımı anlattım. Konuşmaya devam ettikçe onun üşüdüğünü fark ettim. Kolları titremeye başlamıştı, üzerindeki ince kıyafetler onu sıcak tutmaya yetmiyordu. Benim konuştuğum yere usulca dönüp "Ben ölecek miyim?" diye sordu. Bakışlarından vereceğim cevabını tahmin ettiğini anladım. Ona cevap vermedim. Bunun üzerine bana neden bu saatlerde dışarıda olduğunu anlattı. "Annem bir çocuğu olmasını hiç istememiş." diye başladı konuşmaya: "Ben doğduğumda babam yokmuş, çoktan terk etmiş annemi.

Doğduğum andan itibaren nefret etmiş annem benden. 'Böyle bir şey mümkün değil. Tüm anneler çocuklarını sever.' diyen çok insan vardır. Böyle bir şeyin doğru olmasını o kadar çok isterdim ki..." Konuşurken öksürmeye başlamasıyla bir süre sessiz kaldı. O gece bana tüm yaşamını anlattı. Bilir misiniz siz, kalbi parçalara ayrılmış birinin nasıl bir hayat geçirdiğini? Kitaplardan veya televizyondaki hikâyelerden bahsetmiyorum. Gerçekten bu

kadar yıpranmayı hak etmeyecek birinin ne kadar üzüldüğünü bilir misiniz? İstenmeyip öz ailesi tarafından evden kovan birisinin yaşama ne kadar kuvvetle tutunduğunu bilir misiniz?

O gece ikimiz de Sena'ya ne olacağını biliyorduk. Ne kadar istesem de yardım edemedim o çaresiz kıza. Kendime o gece bir söz verdim: Bir daha asla bu tür davranışları cezasız bırakmayacaktım. Üzerinden yıllar geçti ama unutamadım. Buna rağmen onun gibi çocukların sayısı arttı. Sadece çocuklar olur mu, herkesin... Sizlerin "korku" diye tanımladığınız duyguya anca gülerim ben. Eğer korku kelimesi söylendiğinde bir canavarı, gerçekte yaşamadığınız bir olayı düşünüyor iseniz hiçbiriniz korkuyu tatmamışsınız demektir. Korkunç olan canavarlar, kâbuslarınıza giren yaratıklar değildir. Korku, Sena ve onun gibilerin hissettikleridir. Korku, siz insanların ne kadar tüyler ürpertici olduğunu fark etmeyip sergilediğiniz davranışlara maruz kalanların yaşadıklarıdır.

Ada TANBAŞ

**ÖZGÜR PENCERE
ÖYKÜ YAZMA
YARIŞMASI
ÖZGÜR PENCERE
ÖZEL ÖDÜLÜ
(5 VE 6. SINIFLAR)**

BAŞKALARI

"Anne," dedim, "Tekrar anlat." "Nasıl başarılı olduğunu tekrar anlat." "Ama..." diyerek lafa başladı fakat daha bitiremeden "Lütfen..." diye ısrar ettim. "Peki, ama son kez." dedi. Oturduğu koltukta doğruldu, boğazını temizledi ve anlatmaya başladı:

"O zamanlar çok fakirdik. Ufak tefek bir evde yaşıyorduk. Annem çalışmaz, babam ise balıkçılıkla geçinirdi. Fazla balık yakalayamazdı maalesef. Yakaladığı balıkların bir kısmını eve getirir, bir kısmını da balık pazarına götürüp satarak para kazanırdı. Evde beş kişiydik. Annem, babam, küçük kız kardeşim ve abimle yaşıyordum. Babam kazandığı parayla bizi zar zor okula gönderiyordu. Eğitimimizi çok önemserdi. Okula yürüyerek giderdik. Yağmurda, karda kışta pek de kolay olmuyordu fakat yanımda hep güneş sarısı çizimlerim ve kırmızı şemsiyem vardı. Okula gitmeyi çok severdim. Yeni şeyler öğrenmeye, her gün kendime yeni bir şey katmaya bayılırdım. En sevdiğim ders matematikti. Annem ve babam sayısal zekâyâ sahip olduğumu söyler dururdu. Okulda öğretmenlerimin gözüne girmek için elimden geleni yapardım.

Sınıf arkadaşlarım derslerine sürekli çalışırdı, didinip dururdu. Ben dersi derste öğrenmeyi tercih ederdim. Neredeyse hiç çalışmazdım ve buna rağmen hep sınıfta en yüksek notları alırdım. Bu, 6. sınıfa kadar böyle sürmüştü. 5. sınıfın sonunda, çok küçük bir farkla okul ikincisi olduğum için üzülmüştüm. Kendime 'Eğer çalışmadan bu kadar iyi bir derece alabiliyorsam, çalıştığım da neler yapabilirim kim bilir!' deyip durdum. Okul yeniden açıldığında her sınava elimden geldiğince çalıştım. Notlarım yükselmeye başlamıştı ancak okulun sonunda hayal kırıklığına uğradım. Yine ikinci olmuşum. O günden sonra

yanlış yola sapmaya başladım. Hep 'Başkaları, başkaları, başkaları...' diye kafamda tekrarlayıp duruyordum. 'Benden daha iyi biri hep olacak. Ne yapsam bunu değiştiremem. Bunun için yapabileceğim bir şey yok, zaten olamaz.' diyerek kendime sürekli ket vuruyordum. Kimsenin mükemmel olamayacağını unutmuştum." Bunu dedikten sonra durdu. Gülümseyerek "Bana bunu unutmayaacağına söz ver, olur mu?" dedi. "Söz!" diye yanıtladım gözlerim ışıltılı parlayarak. Onu pürdikkat dinliyordum. "Peki, sonra ne oldu anne?" dedim. "Sonra..." biraz durup düşündü. Hatırlamak çok da kolay olmamalı herhâlde. "Sonra umudumu kaybettim. Üzgün birisi olup çıkmıştım. Ailem bu hâlime üzülmüyordu. Bu birkaç ay boyunca böyle sürdü. Tâ ki bir gün derin düşüncelere dalana kadar.

Okuldan dönüyordum. Hava çok soğuktu. Yağmur yağıyordu. En sevdiğim çizmelerimle şemsiyem her zamanki gibi yanımdaydı. Hatta aralarına gökyüzü mavisi bir yağmurluk katılmıştı. Eve yürürken düşünüyordum. Geçmişimi düşünüyordum. Öğretmenimin gözüne nasıl girmeye çalıştığımı, ilk sınavımı, okulda ilk günümü hatırladım. Hafızamı zorlamaya başladım. Yine zorladım, yine, yine, yine... Tâ ki hatırlayana kadar." Tam devam edeceken lafı ağzından alarak "Neyi hatırlayana kadar?" diye sordum. "Kimsenin mükemmel olmadığını ve asla olamayacağını..." diye yanıtladı. Sonra devam etti: "Durdum. Yürümeyi bıraktım. Bunu hatırlamak beni gerçekten mutlu etmişti. Sanki yine küçüklüğüme, mutlu geçen günlerime dönmüştüm.

Yavaşça şemsiyemi kapattım, yağmurluğumun fermuarını iyice çektim, şemsiyemi koluma astım. Keyifle eve doğru yürümeye devam ettim. Eve vardığımda ağzım kulaklarıma varmıştı. Beni uzun süredir bu kadar mutlu görmemiş olan annem, babam, abim ve kız kardeşim çok şaşırmışlardı. O gün anlamıştım. Başarı her zaman başkalarını geçmek değildi. Hayır, bu böyle olamazdı. Herkes başarılı olmadan önce dibe vurmuştu. Tek yapmam gereken denemeye devam etmekti. Evet! Thomas Edison ampulü kaç denemede bulmuştu? Marie Curie radyum ve polonyumu bu kadar kolay mı keşfetmişti? Bilim insanları hiç mi yanılmamışlardı? En iyileri bile hep birinci olabilmiş miydi? Bunları düşündükçe daha da iyi hissettim. Umudumu kaybedemezdim. Neden biliyor musun?" diye sordu bana. "Neden?"

dedim. "Şöyle anlatayım," dedi. "En umutsuz geçen geceni düşün. Sabah olmadı mı?". Bunu duyduğumda, heyecanla "Oldu!" dedim. Gerçekten de öyleydi! Annem devam etti: "Böylece pes etmeden mücadeleye devam ettim. Bu kadar yakinken pes edemezdim ki! Kendime bir plan çıkardım. Bunu unutma bu arada, planlı olmak en önemli şeylerden biri başarılı olmak için.

Her gün biraz çalıştım, konuları tekrar ettim. Bu sefer emindim, zafer avucumun içindeydi. 7. sınıfta da ikinci oldum. Bu defa umudumu kaybetmeden devam ettim. 8. sınıf sonunda bitmişti. Ödül töreninde kalbim küt küt atıyordu. İlk 3'e girip burs kazanmak yeterliydi benim için fakat hedefim birincilikti. Sonunda birincilerin açıklandığı zaman gelmişti. Merakla sonuçları beklerken birden ismim anons edildi. Başarmıştım! Okulu birincilikle bitirmeyi başarmıştım. Meğer o 'BAŞKALARI' önemli değilmiş. Bu tür şeylere çok takılmamak yeterliymiş. Beni o günden sonra kimse ilgilendirmemi. Ayşe, Fatma, Ali, Mehmet... Kim olursa olsun. Tek yaptığım şey kendime odaklanmaktı. Bundan sonrası çorap sökücü gibi geldi. İyi bir lise kazandım, mezun oldum, üniversitede yine iyi bir yerde okudum, tıp okuyup mezun oldum...".

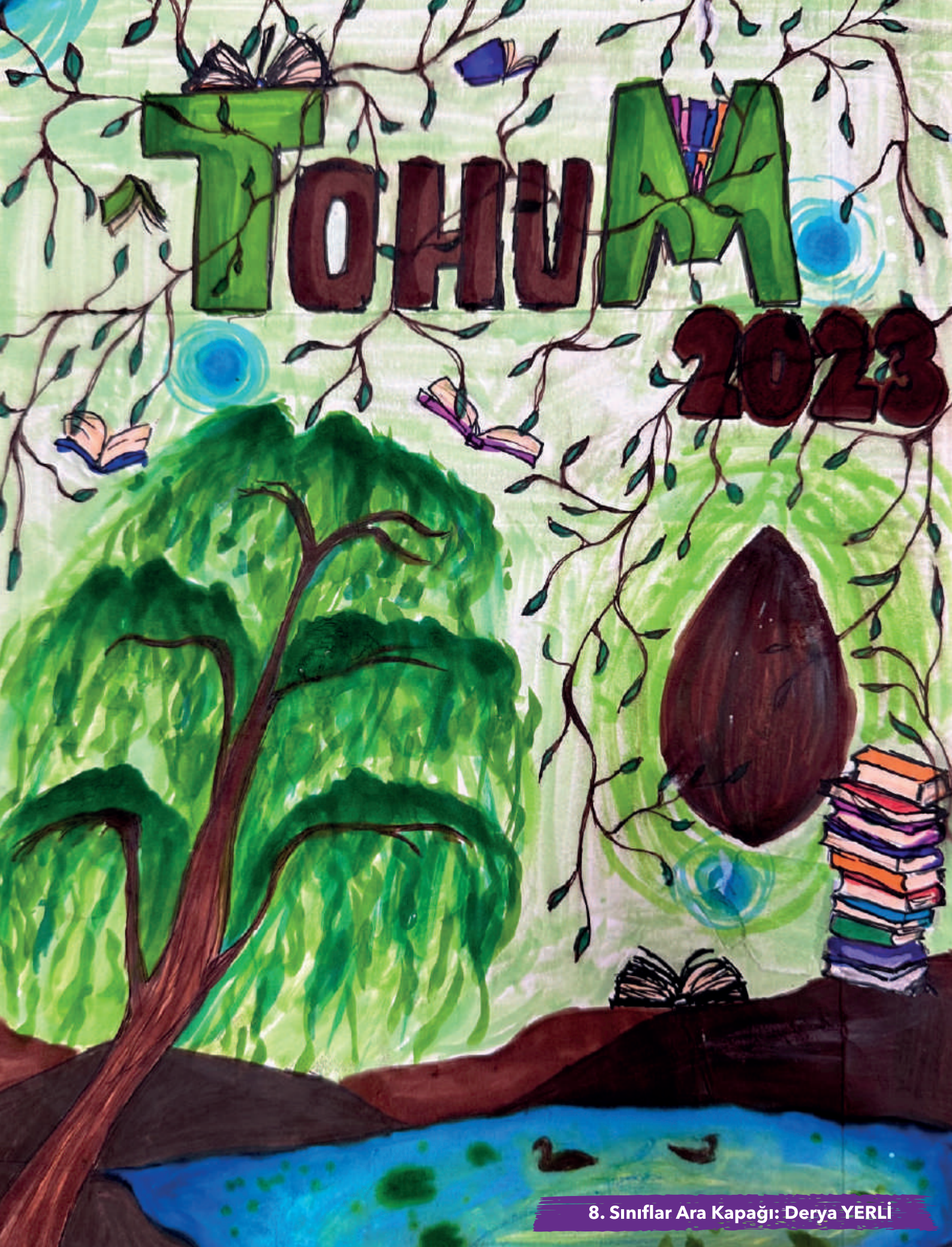
"Anne..." diye seslendim anneme. "Evet" dedi. "Ben nasıl senin gibi başarılı olabilirim peki? Ben de büyüyünce senin gibi başarılı olmak istiyorum." dedim. "Peki, o zaman beni çok dikkatli dinle. Şunları asla unutmamalısın: Kimse mükemmel olamaz, dibe vurmadan yukarı çıkamazsın, 'BAŞKALARI' seni ilgilendirmemeli. Kendine ket vurma, sınır koyma başkalarına bakarak. En önemlisi, umudunu asla kaybetmeden, pes etmeden devam etmektir. Unutma, kaybettiğinde değil, vazgeçtiğinde yenilirsin.". Bunları duyduğumda içimden "Vay be!" dedim. Bir daha düşününce çok daha mantıklı geliyordu annemin söyledikleri. Unutmuyacaktım. Asla. Unutamazdım. Kafamda o sözcük çınliyordu. Tekrar, tekrar, tekrar. Annem de demişti. O sözcük hem önemliydi hem de değil. Beni ilgilendirmemeliydi bu sözcük. 'BAŞKALARI' ...

İpek ÖZMEN

TOHUM

2023

MASALSI ÇİÇEK

İnsan, istekleri uğruna her şeyi harcayabilir. Para kazanma hırsıyla dünyayı yok edebilir, onu her şeye götüreceğine inandığı para için her şeyi yapabilir. Gözünün önünde olan gerçeklere kör olmuşken görmediği en büyük şey ise asıl zararı kendisine verdiğidir. Doğa insanoğluna sunulmuş bir armağandır. Onun yara almasına sebep olan insanlar hem bu armağandan mahrum kalır hem de bu yarayı bir süre sonra kendinde bulur.

Hayatın her noktasında doğaya ihtiyaç duyarız. Bizim yaşamamızı, nefes almamızı sağlayan doğadır. Doğanın sundukları olmadan yaşayamaz insan, kendi kendine yetemez. Bir ağaç gibi yaratamaz oksijeni, oksijensiz yaşayamaz bile. Kendi yaratamadıklarına muhtaçtır insan. Onun için her şeyi yaratan doğayı ise doğadan aldığı enerjiyle yok eder ama farkında değildir ki doğa onun yaşam kaynağıdır. Belki cebini doldurur gözünü kör eden hırsıyla ama bilmez ki doğaya verdiği her

zarar en sonunda ona döner. Zararı sadece o değil, geleceği de görür çünkü geleceğini de kendi elleriyle yok eder, geleceğe hiçbir şey bırakmaz. Kestiği her ağaçla kendini daha çok yaralar. Kestiği sanki farkında olmasa da ağacın bedeni değil, kendi bedenidir. Doğaya vurduğu her darbeye kendisi de biraz daha yok olur. Doğa değerli bir hazineyken insan; o hazineyi etrafa saçar, yakar, yok eder. En sonunda kendisi o hazineden mahrum kalır. Bir yerde fark eder belki hatalı olduğunu ama çok geçtir, yine de çabalayabilir ama bir garantisi olamaz çünkü kendi elleriyle yok etmiştir en kıymetli hazinesini. Bir ağacı keser, vereceği meyveyi kendisi yiyemez. Bir çiçeği koparır, ona belki yaşadığını hissettirecek olan kokusundan uzak kalır. O çiçeğin kokusunu geçmişte almış olsa bile artık koklayamaz istese de. Çocuklarına gösteremez çiçeğin kokusunu, anlatabilir sadece. Anlattıkları bir masal gibi gelir artık.

İnsan en sonunda hep kendine zarar verir. Son derece normal olan çiçek, masalsı hâle gelir. Dünyadaki güzellikler bir masaldan ibaret kalır. Çocuklar belki bu masalları dinleyip bir masalın içinde yaşamayı dilerler. O masalı ise yetişkinler kendi elleriyle yok etmişlerdir. Kendi çocuğuna bırakacağı bir dünya bile kalmayan yetişkin, sadece doğaya zarar verdiğini sanıp kendi geleceğini yok etmiş, en büyük zararı kendine vermiştir.

Derin DURMUŞ

ÇİFT TARAFLI KILIÇ

İnsanoğlu olarak kendimizi çok masum tanıtırız. Her zaman yaptığımız büyük ve heybetli binalar, köprüler ve yapılarla övünürüz. Ancak aslında tüm bunları yaparken doğaya zarar verdiğimiz ve elimizde çift taraflı bir kılıç tuttuğumuzdan haberdar değilizdir. İnsanın heybetli binalar ve yapılar yaparken sergilediği yaklaşımla çift taraflı bir kılıç tuttuğunu söylemek mümkündür çünkü insanoğlu her ne kadar böyle projelerle kendi egosunu tatmin etse de bir yandan da doğaya zarar vererek âdeta intihar girişiminde bulunmaktadır.

Kendi rahatımız için doğaya zarar vermek çok eskiden kalma bir alışkanlığımızdır. İnsanlar olarak tarım devriminden bu yana doğaya zarar veriyoruz. Her ne kadar doğaya çok uzun zamandır zara veriyorsak da hiçbir zaman şu an olduğu kadar büyük çaplı bir kıyım yapmadık. Eğer bu duruma bir dur diyemezsek kılıcın diğer tarafı bizi kesecek. Peki bu sorunu nasıl düzeltebiliriz? Çok basit, mesela hayvan katliamına ve ormanların yok edilmesine son vererek ilk adım atılabilir. İlerleyen aşamalarda ise halk olarak toplanıp bize nazaran daha çok söz sahibi olan ve asıl yardımı yapacak olan devletimizden yardım talep edebiliriz. Tüm bunları yaptıktan sonra da böyle bir sorunun bir daha yaşanmaması için genç kuşaklarımızı doğru bir şekilde eğitmeliyiz.

Kısaca kendi keyfimiz için doğaya zarar verirken elimizde çift taraflı bir kılıç tuttuğumuzun farkına varmalı ve uzun zamandır devam eden bu alışkanlığımıza son verip bir daha yaşanmaması için gerekli önlemleri almalıyız.

Demir BÖLEK

İNSANOĞLUNUN HEDİYESİ DOĞA

Doğa, insanoğluna bırakılmış bir hediyedir. İnsanlığın görevi, bu değerli hediyeı korumak, nasıl aldıysa aynı şekilde gelecek kuşaklara aktarmak, onun mükemmelliğinden bir şey kaybetmemesini sağlamaktır. Bu aktarım gerçekleşmezse doğanın nimetlerinden faydalanılamaz.

İnsanlığın doğayı koruma vazifesini yerine getirmesi için bencillikten arınması ve bilinçlenmesi gerekir. İnsanlar sırf kendi çıkarlarıyla hareket edip gelecek nesilleri düşünmezlerse kendi dünyalarını da olumsuz etkileyeceklerdir ve bu durum gelecek nesilleri mahvedecektir. Böylece gelecek nesiller, istediklerini yapamayıp hayallerine ulaşamayan bir topluma dönüşüvereceklerdir. Örneğin doğada eğlenmeyi, onun nimetlerinden faydalanmayı hayal eden kişiler bu amaçlarına ulaşamazlar çünkü bencil ebeveynleri onların doğalarını mahvetmişlerdir. Doğada bir ağaçta salıncak kurup sallanmayı, arkadaşlarıyla yeşillikler üzerinde oyunlar oynamayı veya doğanın mükemmelliğine kapılıp huzur bulmayı hayal eden yeni kuşak bu isteklerine ulaşamaz. Bu durum, aslında bir önceki kuşağın nankör olmasından kaynaklanır. Emaneti koruyamayıp ihanet eden bencil insanlar; böbürlenmiş padişahlar, krallar gibilerdir. Kendini beğenmiş krallar, yönettikleri halkın ihtiyaçlarını hiç düşünmez sadece kendilerini önemserler. Doğa karşısında bilinçsiz insanlar da doğayı bir nimet olarak görmek yerine onu bir sömürü kaynağı olarak algırlar. İnsanoğlunun bu bilinçsizliğini, bilgisizliğini ve bencilliğini yok etmesi; doğanın gelecek kuşağa olduğu gibi aktarılmasında büyük önem taşır.

İnsanoğluna kusursuz bir hediye olarak verilen doğayı korumak onun en büyük görevidir. Doğayı bir sonraki kuşağa aktarmak, insanlığın vazifesidir. Bunun gerçekleşmesi için doğayı bir hediye olarak görmeyen insanların bencilliklerinden sıyrılıp bu konuda bilinçlenmeleri şarttır.

Tolga ATEŞ

DOĞAYI MI, YAŞAMI MI YOK EDİYORUZ?

Doğa olmadan yaşanır mı? Doğru yanıt çok net, "Yaşanmaz!" Maalesef bu soruya yanlış yanıt veren insanoğlu; kendini doğanın bir parçası değil, doğayı kullanılması gereken bir araç olarak görmektedir ve bunun sonuçlarına katlanacaktır çünkü doğaya sapladığımız her hançer bizi de yaralamaktadır.

Doğa hamile bir anne, insanlar ise bu annenin karnındaki bebek gibidir çünkü insanlar doğa olmadan yaşayamaz oysa doğa insanlar olmadan da varlığını sürdürür. İnsanoğlu doğaya muhtaçtır ancak insanlar bu gerçeği fark etmeden her geçen gün doğaya daha çok zarar vermeye yani kendi ayaklarına kurşun sıkmaya devam etmektedir. Ağaçları kesen, doğayı kirleten, kaynakları sınırsızca tüketen insanoğlu adetâ gerçekleri göremez, bunların sonucunu düşünemez olmuştur. Bu davranışlarının sonucu insanlar son yıllarda daha da ağır vurmuştur. Doğanın insanoğluna tepkisini yansıtan bazı örnekler; Avustralya'daki yangınlar, buzulların erimesi ve su kıtlığının boy göstermeye başlamasıdır. Bu duruma karşı herhangi bir önlem alınmazsa sonuçları ağır olacaktır ve insanlık kendi sonunu getirecektir.

Sonuç olarak doğa olmadan yaşayamayacağımızı unutmamalı, bize bırakılan bu değerli emaneti en iyi şekilde korumalı, aldığımızdan daha iyi hâle getirip gelecek nesillere aktarmalıyız. Doğaya zarar vermek, onu kontrol etmeye ve kullanmaya çalışmak saçmalaktır; insanlar kestikleri ağacın dalında oturduklarını, gelecek kuşakların da bu ağaçlara ihtiyacı olduğunu unutmamalıdır.

Mete Cem UTKU

ZIT KUTUPLAR

"Zıt kutuplar birbirini çeker." derler. Kendimizden farklı birini bulunca nasıl olur bilmem ama o kişiyle uyum sağlarız. Farklılıklarımız, karşıtlıklarımız bizi bir yapar. Bir melodi gibi uyum içinde olur, zamanla bir harmoniye dönüşürüz.

İnsanlar, aynı yapboz parçaları gibidir. Büyük bir sanat eseri ortaya koymak için farklı farklı milyonlarca parçalar birleşir. Bu farklılıklarımız bizim kim olduğumuzu ortaya koyar, bunu korumalı ve bunun değiştirilmesine izin vermemeliyiz. Bizim, kendi özelliğimizin değerini bilip onu yavrumuz, canımız gibi korumamız gerekir. Sonuçta farklılıklarımız bizi ortaya koyar. Örnek olarak Richard Bach'ın "Martı" eserindeki ana karakter olan Martı Jonathan Livingston'u verebiliriz. Martı Jonathan; kendisinin uçma isteğini sonlandırmaya çalışan sürü üyelerine, arkadaşlarına hatta ailesine bile "hayır" demeyi bilmiş; farklılığını ortaya koymuştur. Sonunda herkesi etkilemiş ve bir sonraki nesile örnek olmuş, farklılıkların değerini ortaya koymuştur. Martı Jonathan farklılıklardan zarar gelmeyeceğini hatta toplumları ve nesilleri birbirine bağlanacağını bilmiştir. Biz insanların da Martı Jonathan Livingston gibi olması gerekir. Farklılıklarımızı ön plana çıkarmaktan zarar gelmeyeceğini anlamanın zamanı geldi çatı.

"Zıt kutuplar birbirini çeker." derler. Tüm insanlığın bu söze inanması gerek. Farklılıklarımız bizi güzelleştirir. Bizi özel kılan bu farklılıklarımızı koruyarak kıymetini bilmeli, hayatımıza bu şekilde yön vermeliyiz. Bu dünya bir melodi, biz insanlar ise hepimiz ayrı bir notayız. Sadece bir notadan güzel bir melodi ortaya çıkmaz ki...

Zeynep ERSOY

MAZİDE KALMIŞ GÜZELLİK

Yeşildi... Yemyeşildi her yer. Maviydi... Gökyüzü maviydi, gri değil. Yalnızlığın değil, huzurun rengiydi mavi. Yıldızlar... Ah, ne de güzeldi o yıldızlar! Parlaklardı, sönük değil. Gece gökyüzüne baktığı zaman insan, ruhunun derinliklerinde ur değil, umut duyardı. Oysa şimdi... Şimdi görünmez oldu yıldızlar. Akşam oldu mu içinde tarif edilemez bir yalnızlık, kaybolmuşluk hissiyatı duymaya başladı insan. Korkusundan uyuyamaz oldu, gecesini gündüz etti. Keşke hiç kaybolmasaydı yıldızlar... Kaybetmeseydik onları keşke. Gri... Her yer gri. Etrafına baktığında yeşil ağaçlar, renkli çiçekler değil; gri, yüksek binalar görüyor insan. Başını göğe çeviriyor, umduğunu bulamıyor. Tek renge bürünüyor hayat...

Belki ümitsizlikten, belki de kaybolmuş hayallerimden kurtulmak dileğiyle... Dönüp bir baktım şu anlamsız hayata. Bakmasaydım, bakmasaydım keşke. Ah, o kör olası gözlerim görmez olaydı eserimizi! Pişman, artık herkes pişman. Oysa son pişmanlık neye yarar? Telafisi olmayan bir hata yaptık. Bir de yetmezmiş gibi bununla gururlandık. Oysa eşi benzeri olmayan bir güzellik, bize sunulmuş bir nimetti doğa, öyle

dediler. Yeri geldiğinde şifa olmuş tüm hastalıklara, tüm dertlere. Kıymetini bilemedik. Hatırlıyorum, hâlâ hatırlıyorum o masalı. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Keşke her şey o masaldaki gibi olsaydı. Belki o zaman geri gelirdi hayatın kaybolmuş tüm renkleri. Belki bir anlamı olurdu hayatın. Ağaçları, çiçekleri ve doğanın beraberinde getirdiği bütün güzellikleri... Yalnızca duymak değil; görmek, doyasıya koklayıp içime çekmek istiyorum yeşili, maviyi... Bütün renkleri! Görmeden, bilmeden seviyorum; çok seviyorum. Bütün varlığımla benden alınan geri istiyorum. Geç... Artık çok geç. Artık yalnızca bir masaldan ibaret.

Yıllar evvel diğer tüm çocuklar gibi uyumamak için ben de direniyor, avazım çıktığı kadar ağlıyordum. Uyumayacaktım işte, istemiyordum! Annemle tartışıyordum. O da en az benim kadar inatçıydı. Henüz çok küçük olduğumu, geç saatlere kadar ayakta durmamın uygun olmadığını söylüyordu. Bense onu dinlemiyordum. Araya büyükannem girdi ve anneme "küçücük çocukla" -benimle- tartıştığı için kızıyor, huyuma gitmesi gerektiğini söylüyordu. O zaman ne de alınmıştım o

"küçücük" lafına! Çocuktum sonuçta, ben de diğerleri gibi büyümek için sabırsızlanıyordum, sonradan anladım tabii büyümenin sandığım kadar güzel olmadığını. Büyükanmem üzüldüğümü anlamış olacak ki masal anlatarak hemen gönlümü almaya çalıştı. Masal kelimesini duyar duymaz sıcacık oldu içim. Yüzümü bir gülümseme kapladı. Hep çok sevmişimdir masalları, özellikle büyükanmeminkileri... Hemen üstümü değiştirip yatağıma yattım. Annem muzipçe gülümsüyordu. Büyükanmemse yatağımın ucuna ilişti ve başladı anlatmaya. "Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken..."

Ah, ne de güzeldi o masal! Eşi benzeri yoktu bu hayatta. Hâlâ hatırlıyorum anlattıklarını. Kulağa çok hoş geliyordu kullandığı sözcükler. Sahi ne demekti yeşil? Nasıl bir renkti mavi? Gerçeklikten çok uzak, ütöpik bir dünyaya ait gibiydi. Diğer tüm masallar gibi hayal ürünü olmasına rağmen çok hoşuma gitmişti bu masal. Kim bilir, belki de hoşuma gitmesinin sebebi bu anlamsız hayata ait olmayışydı. Büyükanmemin anlattığı masalda medeniyet adı altında en büyük cahilliği yapan bencil, acımasız varlıklar değil, birbiriyle barış içerisinde yaşayan canlılar vardı. Gökyüzü mavi denilen bir renkti. Gecenin süsüydü yıldızlar. Baktıkça umut duyuyormuş insan, öyle dediler. Motor sesi değil, kuşlar varmış cıvı cıvı cıvılayan. Bu zalim dünyanın en güzel parfümü bile yetersiz kalırmış bahar vakti açan çiçeğin yanında. Yaşamaktan korkmazmış hiçbir canlı. Ölmeyi değil, yaşamayı arzularmış insan. Ya şimdi... Şimdi öyle mi? Yaşamı mı, ölümü mü arzuluyor insan? Büyükanmemin anlattığı masalda sevgi vardı, nefret değil. Barış vardı, huzur vardı... Yeryüzündeki her canlı o düzene uyum sağlardı. Öyle bir masaldı ki bana anlatılan yeşili, maviyi görmeden onlara hasret kaldım. Meğer hayal değilmiş tüm bunlar. Gerçekmiş meğer, masal değil. Yalnızca mazide kalmış.

Kayra Nida HACIMUSTAFAOĞLU

BİR ÇAĞRI

"Gel, ne olursan ol, yine gel." diye Anadolu topraklarından sesleniyor Mevlâna. Bu, bir hoşgörü çağrısıdır. Ten renginin, inancın, farklılıkların üzerinde tek bir değer var: insan olmak. İnsan olarak bize yakışan; farklılıklara saygı duymak, onların var olması için gerekirse savaşmaktır.

Günümüzde birçok insan sırf diğerlerinden "farklı" olduğu için dışlanıyor, önemsenmiyor hatta yok sayılıyor. İnsanları sırf normalden daha farklı gördükleri, düşündükleri, farklı inançlara sahip oldukları için dışlamaya değer mi? Farklılıklar birer çiçeğe benzer. Dünyada yalnızca tek cins, tek renk bir çiçek olduğunu hayal edelim. Zamanla insanlık bu çiçeğe karşı duyarsızlaşacaktır. Farklı renk çiçekler her an birilerinin dikkatini çekebilir, onları şaşırtabilir. Tıpkı tek cins bir çiçek gibi dünyadaki herkes yalnızca tek bir fikre inansa bu fikir dünyanın en faydalı fikri bile olsa zamanla etkisini kaybedecektir. Farklılıklar hayata anlam katar, medeniyeti var eder. Örneğin Malala, Pakistanlı bir gençtir. Ondan diğer tüm kız çocukları gibi yani tek tip olması istendi fakat o düşüncelerini paylaşmaktan hiç çekinmeyerek yalnızca Pakistan değil, dünyadaki bütün kız çocuklarına örnek oldu. Başka bir örnek de Richard BACH'ın "Martı" adlı eserdeki ana karakter Jonathan üzerinden verilebilir. Jonathan sürüsündeki diğer martıların aksine hayatı kendi doğruları ile yaşayan bir martıdır, durmadan uçuşa denemeleri yapar. Bu özelliğinden ötürü dışlanır ve sürüsünden atılır ancak hiçbir zaman bir tutku hâline gelen uçuşa denemelerinden vazgeçmez. Yaşamlarının sonuna geldiklerinde de diğer martılar yalnızca sıradan bir martı olarak anılacakken Jonathan'ın bir adı, bir kimliği olacaktır. Unutmayalım ki farklılıklar yeni düşünceler; yeni düşünceler, yeni inançlar; yeni icatlar de bir toplumun gelişmesi demektir. Bu yüzden farklılıklara saygı duymalıyız.

Kısacası farklılıklar hayatımıza renk katar, hayatı anlamlı yapar. Bu yüzden farklılıklara hoşgörüyle yaklaşmak, onların varlığı için mücadele etmek önemlidir.

Duru ÖZSOY

ANILARDAKİ DUMANLI YASEMİN

Geçirdiği yılların aklar düşürdüğü uzamış saçlarının ince tutamları, toprak harelerle bezenmiş yeşil gözlerini gölgeliyordu. Sanki özenerek yerleştirilmiş gibi dökülmüş tutamlar yakamozu kıskandıracak kadar parlak, göz alabildiğine uzanan en renkli çayırları bahara küstürecek kadar umutlu bakan gözlerini tutsak eden paslı parmaklıklar gibiydi. Yaşlı adam dudaklarını büzerek yukarı üfledi, bakışlarını saçlarının esaretinden kurtarınca önündeki kalın kalemi eline aldı. Titrek parmaklarıyla kalemin ucunu hokkaya dokundurdu. Kalemini kaldırıp koyuluğu ucunda gördüğünde titrek elini yavaşça önündeki saman kâğıdının üzerine taşıdı. Kaleminin ucunu kâğıda dokundurdu, dokundurduğuyla kaldı. Aklından hiç çıkmayan hatıralarını bu sefer bir fikri resme döker gibi işlemek ve o hatıralara erişmesi güç olanlara en özel vakitlerini hissettirmek için kullandığı mürekkep kâğıdı delegecek bir ıslaklık bırakırken

kâğıttan arkaya geçen leke yüreğine işliyormuşçasına hararetlendi. İki taştan duvarın arasında, asfalttaki ufacık çatlakta yetişen bir çiçek gibi serilmiş boş arazinin içinde koşturup durarak büyüme fırsatı yaratılmamış torununu ve torunu yaşındakileri sayfalarında misafir etmek, her sayfayı çevirdiklerinde oluşan ılık rüzgârın onlara onun koşarken yarıştığı rüzgarı çağrıştırmasını istedi. Ensesinden yukarı akan sıcaklığın yüzünü kızarttığını hissetti. Stresle mırıldanıp kalemi tutacağına bıraktı. Parmak uçlarıyla alnını ovaladı. Kırışıklıklarla dolu avuç içlerini ensesine bastırdığında kırışıklıklarına dolmuş anılarını ve tecrübelerini tekrardan eskimiş belleğine aktarmak ister gibiydi. Çocukluğunu arazilerde, ömrünün geri kalanını tarlalarda geçirmiş bu adam, bunları kâğıda dökmekte zorlanıyordu. Ağır sandalyeden kalkarak kendini dışarı attı. Çaresiz bakışlarını etrafta gezdirirken kaşları çatıldı. Yıllar önce her adımında toprağı hisseden adam; sanki yıllarca içine çektiği her nefeste aldığı temiz havayı da tüketmiş, bayırları içine, doğayı gözlerine gömmüştü. Hızlı adımlarla geldiği yöne dönüp evinin bahçesine ilerledi. Dizlerinin üzerine çöküp toprağı eşeledi. Kısa tırnaklarına dolan toprak, içindeki kırıklığa dokunuyordu. Avuç içlerindeki anıları canlı tutmak istermişçesine, toprağı da kırışıklıklarının getirisi çukurlara saklıyordu.

Yıllardır görmediği evladının kokusunu içine çeker gibi toprağın kokusuna sığındı yaşlı adam. Sırtını çitlere yaslayıp ayaklarını uzattı. Başını geriye atarken gözlerini kapadı. Sağ gözünden bir damla gözyaşının elinin tersine düştüğünü hissedince, elini ters çevirip bu sefer toprağa daha güçlü bastırdı. Anılarına ağlarken acısını anılarına gömdü. Anılarında aldığı çiçek kokusunu bastırmaya çalışan günlere, keskin egzoz kokusunu ciğerlerine kabul eden bedenine döktü gözyaşlarını. Kara dumanların dağıldığı havayı soludukça, buna nefes dediğine utandı. Elzem olanı, toprağın ve getirilerinin üzerini kapatıp onları havasız, değersiz kılanlara celallendi. Öfkesini haykıramadığına, sessiz vaveyllarını yazmaya çalıştığına yandı. Düştüğü yeri yakan, mahvedici alazlarını arsızca yayan beşere isyan etti. Gözlerini araladı ve bulanık gözlerini kırparak karşısındaki küçük kızın yüzünü seçti. Bugün masanın başına onu oturtan torununu görünce yüzünde bir gülümseme oluştu. Ürkek bakışlı kız bu kez ona endişeyle bakıyordu. Gözlerinin rengini çok seven bu kızın, çime basmaya çekinmesine bozuldu. İnce dudaklarını aralayan kız ona "Dede, üstün hep pis olmuş." dediğinde gülümsemesi buruk bir tebessüme dönüştü.

Aldıkları her temiz nefesin başı ve sonu, kilit noktası olan toprağı pis gören ve bir diğerine bunu alıştırıran insanlığa darıldı yaşlı adam. Çitlerden destek alarak kalktığında topraksız eliyle torununun başını okşadı. Üzerini silkeleyip torununun takip etmeye başladı. Küçük kız sarsak adımlarla eve yürürken peşinden gelen adam, onun soluk almadan, çocuk heyecanı ile anlattıklarını dinliyordu. Adımları çocuğun ardındayken akli kendi çocukluğuna kaydı. Arkadaşının ardından ilerliyordu. Etrafı saran çiçek kokuları birbirine karışırken bu kadar çok kokunun bir araya gelerek nasıl bu kadar etkileyici olduğuydu onu çiçeklere hayran eden. Önünden yürüyen arkadaşı kendi kendine konuşurken o hayranlıkla aştıkları yolu izliyordu. Arkasından diğer arkadaşları da gelirken önündeki kızın saçları esen rüzgârla uçuşuyordu. Çiçek kokuları rüzgârın etkisiyle keskinleşirken derin bir nefes aldı. İçine doldurduğu miskle huzuru hissetti. Gözlerini hep beraber yoruldukları, dinlendikleri, güleştikleri ve ağlaştıkları çayırıların, arazilerin yansıması gören kadın için o kokuyu tekrar duymak, getirisi olan huzurun ona işlemesini

istedi. Gözlerini özel kılan mazisinden bir parçayı ziyaret edememenin haklı kırgınlığıyla başbaşaydı şimdi. Kahkahalarını yutan, gözyaşlarını çekip bağrında saklayan toprağın üstü kapanınca, ruhundaki çatlakların üstünü içindeki çiçek bahçeleriyle süslemişti. Gözle göremediklerini yüreğinde yaşatmanın zorluğuyla yer yer baş edememiş, tutunduğu dalların bazılarının çatırtılarını işitmişti. Bazı çiçekleri anıları gibi sararmıştı, bazısının boynu bükülmüştü pes ettiği günlerinde aynada gördüğü adamınki gibi. Bazen de dallarının çatladığı yerlerden tomurcuklar çıkmış, çiçekleri güzellikleriyle yeniden adamın bir umuda tutunmasını sağlamıştı. Kalbinin en değerli odacığına yerleştirdiklerinden hatıralarını yaşatanların etrafına sanki yeni dünyayı görmelerini istemezmiş gibi sarmaşıklar dizmiş, var olduğu zamanı yaşatanları gözünün önünden ayırmamıştı ve ayırmıyordu. Geçmişinden, olmayı arzuladığı yerden ana geri döndü, yüreğine bir acı oturdu. Bedeni oradaydı; o, torununun arkasından yürüyen yaşlı adamdı ama ruhu arkadaşlarının peşinden koşarak sevinç nidaları atan çocuk olmaya ihtiyaç duyuyordu. Saatlerce dostlarıyla oturup konuşan, ne derdini ne keyfini sakınan genç adam olmayı büyük bir tutkuyla istiyordu. Ruhu geldiği hâli kabul etmiyor, anılarını yaşatırken anılarında yaşamaya çalışıyordu.

Eve girdiklerinde topraklı postallarını, ıslak paçalarını görüp endişelenecek kızına görünmeden tekrar yazı yazmaya döndü. Toprağı buruşuk avuçlarında saklamak isteyen adamın kızına toprağı yadırgatan dünyaya hayıflandı kendi kendine. Masanın başına geçince derin bir nefes aldı. Göğsü şişerken titrek bir nefes verdi. Eline kalemını tekrar aldı ve mürekkebe batırdı. Saatler önce bıraktığı iz genişlemişti ve soluklaşmıştı. Tıpkı her takvim yaprağını yırttığında özleminin arttığı, karelerinin uzaklaştığı hatıraları gibi. İnci gibi bir el yazısıyla ilk satırlarını yazdı. "Peşinden geldiğim günler gibi kokuyor hâlâ. Toprakla harmanlanmış yasemin çiçeği. Tek farkla, artık yaseminleri toprağına ben ekiyorum. Onsuz günler dağ gibi birikip bu binaları getirdi. Onu ve onunla olan günleri sana gösteremiyorum, şans bırakmadılar. Sana, yavrumuzun yavrusuna, onu ve değişen ortalığı yazıyorum. Sana onu gösterebileceğim imkân kalmadığı için, yazıyorum."

Naz BABALIK

YALNIZ BEN

Her sabah altın sarısı güneşin dağların arasından ihtişamla ve asalet ile doğuşuyla uyanır, saatlerce gökyüzünde özgürce uçan kuşlara imrenerek bakarım. Ilık meltem sanki benimle dans edercesine tatlı tatlı eserken ben de ona eşlik etmeye çalışırım. Kuşların şarkısı içimi neşeyle doldururken tenime düşen ince mi ince ama bir o kadar da asil bir yağmur damlası hissederim. Hava yavaş yavaş soluk gri tonuna dönmeye başlar, gökyüzünü dolduran beyaz pamuklar griye döner. Çok geçmeden her taraf bu asil damlalar ile dolar. Küçüklüğümden beri bu damlaları içime işlercesine bakan mavi gözlere benzetmişimdir. Ben bunları düşünürken içimi ısıtan bir şey hissederim, o tarafa baktığımda tüm zarafeti ile koyu gri bulutların arkasından çıkmış, bana neşeyle gülümseyen güneşi görürüm. Gri gökyüzü dağılmış, üzerine en güzel mavi tonlarından oluşmuş bir örtü serilir. Kuşlar tekrar tatlı bir melodi mırıldanarak dikkatimi üzerlerine çeker ancak o zaman gökyüzüne çizilmiş resmi görürüm, yedi tane en canlı renkten oluşmuş kurdele havaya tutturulmuş, uçsuz bucaksız devam eder.

Böyle iyi hissettiğim günler artık geride kaldı, yağmur beni ziyaret etmeyeli, kuşlar dallarımda cıvıdamayalı çok oldu. Eski günleri düşünürken içimde tarif edilemez bir acı hissettim, tüm bu güzellikleri gören bir tek ben kalmıştım, yapayalnız bir çam ağacı olarak ayakta durmalıydım. Bana, doğru gelmiyordu tüm dostlarımdan, aile bildiklerimin birkaç günde yok oluşu. Alev alev bir öfkeyle gelmişti; kıpkırmızı, çirkin ve çok korkunçtu. Köklü bir geçmişti bitiriyordu, geleceğe umut bırakmayacak kadar kararlıydı. Dokunduğu her şeyi küle

çeviriyordu. Toprağa sıkı sıkı tutunmuş arkadaşlarım, ailem çırpınarak mücadele veriyordu ama o, acımadan ve kimseyi umursamadan ormanı katlediyordu. Her yer alevler altında yanarken onun durmaya niyeti yoktu. Ağaçların üzerindeki kuşlar ve hayvanlar canlarını kurtarmak için kaçıyorlardı. Bense en çok o sorumsuz insanlara kızgındım, piknik yapmaya evimize gelip çöplerini bırakanlara. Onlar çağırmıştı alevleri! Onlar sebep olmuştu tüm bu yaşanan acıya! Pembe taçlarını takmış daha gencecik ağaçlar çiçeklerini tek tek kaybediyordu. Orman dümdüz olana, her şey yok olana kadar durmadı, arkasında sadece korkunç bir is kokusu bıraktı. Yardımsever, koca kasklı insanlar ormanımız kurtulsun diye mücadele verdiler ama zamanında yetişememişlerdi, onlar da bu mücadeleye yenik düştü.

Sonunda bir tek ben kaldım tüm faciayı gören, bana acıyla bakan gözlere yardım etmek isteyen, tepede tek başıma, yalnız bir çam ağacıydım. Sonra ne mi oldu? Çocukların kahkahaları kesildi, ailelerin piknik gezileri bitti. Neşeyle annesinin arkasından koşan ceylanlar, gece karanlığında ufak hışırtılarıyla dolaşan kirpiler gelmez oldu. Yardıma gelen iyi kalpli insanlara ilk başta güvenmemiştim, ne de olsa bu yangın insanların başının altından çıkmıştı. Sigaralarını yere attılar, cam şişeleri güneşin bağrında bıraktılar ve bu katliamı sonunu hiç düşünmeden başlattılar. Ama bu insanlar çok farklıydı, gözlerimin önünde kahramanca can verdi çoğu, yalnızca bizim ormanımız için. Çok acı gördüm, yaşadım. Şimdi her hafta çocuklar gelip yeni fidanlar, ağaçlar dikiyorlar buraya. Hepsinin gözünde masumiyet... Bazıları yanıma yanaşıyorlar, ben de onlara bu faciayı anlatıyorum. Hepsi dikkatle dinliyor, biliyorum çünkü onlar taze daha, ben onlara ne ekersem onlar da burada onu biçecekler, sahip çıkıp dilden dile aktaracaklar bu dehşet veren olayı. Koruyacaklar burayı, yeni ağaçları.

Bade Berrak OZAN

GÖKKUŞAĞININ RENKLERİ

Hepimiz aynı dünyada yaşıyoruz. Peki, hepimiz dünyayı aynı şekilde mi görüyoruz? Hayır, tabii ki.

Dünyadaki her insan birbirinden çok farklı.

Görünüşümüz, fikirlerimiz, bakış açımız, kısacası her özelliğimiz kendimize özgü. Peki, o zaman

neden yıllarca aynı eski fikirlerin arkasına saklandık; değişime,

farklılığa kendimizi kapattık? O kadar korktuk ki farklılıklardan, onları sanki bir zayıflık, sanki bir zaaf olarak gösterdik ve diğerlerine de bunu böyle kabul ettirdik. Gözlerimizi kör ettik, farklı renkleri, o renklerin dünyaya kattığı zenginliği göremez olduk.

Toplum, aynı bir gökkuşağına benzer. Gökkuşağını güzel ve etkileyici yapan farklı renklerden oluşmasıdır. Eğer tek bir renkten oluşsaydı gökkuşağı, bu kadar ilgi çekici olur muydu? Toplum da böyle olmalıdır. Herkesin farklılıkları kabul ettiği, insanların kendileri olmaktan korkmadıkları bir dünya... Ama insanlar artık kendi tutkularını, isteklerini düşünmeden, sadece diğer insanlar tarafından kabul görmek için aynı bir sürü şeklinde tekdüze bir hayata doğru yol alıyorlar. Halbuki insanlar kendi isteklerinin peşinden gidip farklılıkları birer zayıflık yerine birer hazine olarak görseler mutlu ve başarılı olabileceklerdir, böylece yaşadıkları dünyaya da zenginlik katıp toplumu geliştireceklerdir. Örneğin, Richard Bach'ın "Marti" adlı eserinde diğer martılar, marti Jonathan Livingston'a kendileri gibi sadece hayatta kalıp yemek bulmak için uymasını söylerken o, diğerlerinin kendisine engel olmasına izin vermemiştir. Bütün engellere rağmen çok çalışıp uçmayı öğrenmiş ve bunu bir tutku hâline getirmiştir. Sonunda ise bir zaman onunla dalga geçen martılar bile onu örnek almaya, ona hayranlıkla bakmaya başlamıştır. Jonathan, toplumda farklı bir renk olmayı başarmıştır.

Sonuç olarak, insanlar farklılıklarıyla güzel ve özeldir. Biz de artık alışlagelmiş fikirlerin arkasına saklanmayı bırakıp kendimizi bulmalı, kendimiz olmalıyız. Unutmamalıyız ki ancak farklılıkları kabul edebilirsek gökkuşağının renklerini hepimiz görebilir ve o gökkuşağına renk verebiliriz.

Nihal KARABAYIR

FARKLARIN OLUŞTIRDIĞI MOZAİK

Herkesin fikirleri, düşünceleri, kişilikleri aynı değildir. Hiç kimse dünyamızda tıpatıp benzer değildir, herkesin mutlaka bir farkı vardır. Çoğu kişi bu farklılıkların olmaması gerektiğini düşünür, farklı olan kişiye saygı ve hoşgörüyle yaklaşmaz, onu tanımadan kendince karşısındaki kişi hakkında tahminler yapar. Bu hareketle yani ön yargılarla farklılıkların yanlış olduğu algısı ortaya çıkar ama aslında bu farklılıklar günümüzü hatta dünyamızı güzelleştirir yani bizim ihtiyaçlarımızdan biridir.

Ön yargı, herhangi bir konu veya varlık hakkında onu tanımadan tahmin yürütülerek yapılan hükümlerdir, peşin hükümdür. Ön yargı özellikle farklılıklara karşı ortaya çıkar. Bir kişinin düşünme biçimi, giyimi, konuşması farklıysa insan ister istemez, onu yargılar bazen de bunu yaparken saygısız ve kırıncı da olabilir. Bu da toplumumuzda farklı olanın dışlanmasına, zorbalığa uğramasına sebep olabilir. Farklılık, bir kusur değil, doğanın bir parçasıdır. Toplumumuzdaki farklılıklar bir mozaığe benzer çünkü mozaik parçaları mozaik yapılırken hiçbir şeye benzemez ama sonunda mozaik oluştuğunda farklı renk ve şekillerin muhteşem bir eseri ortaya çıkardığını görürüz. İşte bu da insanlardaki farklılıkların birleşince, yeterli değeri görünce, hoşgörüyle yaklaşıncı çok güzel bir düzen ve ahenk içinde olan bir dünyanın olacağını destekler. Bu yüzden aramızdaki farklılıklara hoşgörüyle yaklaşp ön yargıyla yaklaşmamamız gerekir.

Farklılıklar, toplumun bir parçasıdır ve hiçbir zaman bu farklılıklar dışlanmamalıdır. Ön yargılı yaklaştığımız her fark dünyamızı daha sıradan bir hâle getirir ve dünyamızı daha da sıkıcılaştırır. Bu yüzden farklılığı bir düşman olarak görmeyi bırakıp onu bir gereksinim olarak görmek gerekir yoksa dünya sıradanlıklarla dolu bir yaşam yeri hâline gelecektir.

Duru Alya HACIOĞLU

TEK ÇÖZÜM HOŞGÖRÜ

Herkesin ve her şeyin aynı olduğu, bakıp bakıp hayatınız boyunca aynı şeyleri tekrar tekrar gördüğünüz bir dünyada yaşamayı ne kadar istersiniz? Bu durum, bunalımlı ve kasvetli bir yaşamdan başka ne getirir insana?

Farklılıklar, tuzu biberidir yaşamın. Nasıl ki yemeğe ekleyeceğimiz bin bir çeşit baharatla her yemek ayrı bir şölene dönüşüyorsa ve bizi daha önceden bilmediğimiz bir açıdan o tada yaklaşıtıyorsa işte dünyamız için de farklılıklar böyledir. Biz insanlar ise her birimize ve her şeye verilen bu özgünlüğün değerini anlamayıp bizden farklı, alışılmadık belki biraz anlayışımız dışındaki bir özelliğe başkalarında rastlayınca bunu hor görmeyi seçeriz. Herkesin birbirine benzemesini ister ve belki de en kötüsü bizden farklı herhangi bir özelliğe sahip olanları küçük düşürüp asırlar boyu süren düşmanlıklara kapıyı aralarız. Bunun geçmişten günümüze büyük küçük birçok örneği tüm tarih sayfalarında var. Bu örnekleri sadece dile getirmek bile insanoğlunun hazımsızlığını anlamaya yeter. Yüzyıllar boyunca yapılan sayısız soykırım, kanlı savaşlar, günümüzde bir gen tarafından ortaya çıkan değişiklik sebebiyle toplumun ayrımcılığına maruz kalan insanlar... Ama ne olursa olsun, bu davranışların sonu hiçbir zaman insanoğluna bir kazanç sağlamamıştır. Özünde yani yaradılışında bir olan insan hamuruna sızan bu madde, kin ve nefretten doğan daha büyük sorunlar dışında insana bir şey katmamıştır. Yani aslında insanların kendi kendilerine benimsettikleri, kabullendirdikleri bu ön yargılar onların asıl düşmanlarıdır.

Bizim buna bir dur dememiz gerekir. Eğer insanlar barış içinde, huzurla hayatlarını sürdürmek istiyorlarsa artık bazı şeylere daha yeni, hoşgörülü bir bakış açısıyla yaklaşmanın zamanı gelip çatmıştır. Bunu yapmazsak ya bir şekilde her şeyin birbirine benzediği, sıkıcı bir hayat yaşamaya razı olacağız ya da ufak tefek farklılıklarımızdan dolayı birbirimizi hor göre göre çıkardığımız savaşlar, yaptığımız kötülüklerle kimsenin kazanmadığı bir şekilde kendi sonumuzu getireceğiz demektir.

Dila DEMİREL

ÖN YARGI DUVARINI KIRMAK

Farklılıklar, aynı bir hazine gibidir. Her biri farklı farklı değerler taşır içinde. Bu hazinelerin hepsi dünyaya ayrı bir değer kazandırır, ayrı bir mutluluk katar. Bu nedenle onları kucaklamamak, onlara ön yargı ile yaklaşmak ancak ve ancak mutsuzluk ve hoşnutsuzluk getirir.

Farklılıkları bir tehlike olarak görmek, kendiniz için yapabileceğiniz en büyük hatalardan biridir. Onlar, hayatı yaşamaya değer kılan şeylerdir. Mesela merak duygusu. Merak etmek insanoğlunun hayata geliş sebebidir, bizim hayatımızı yaşamaya değer kılan şeydir. İyi de merak duygusu farklılıklar olmadan nasıl gelişsin? Zaten her şey aynı olsaydı merak edecek hiçbir şey kalmazdı ki... Dünyada ne varsa bilirdik. Hayatımız âdeta monoton günler serisi hâline gelir ve ne yapacağımızı bilemez hâlde boş boş dolanıp dururduk. İşte böyle ön yargılı insanlar asla gelişemez, oldukları yerde sayıklar dururlar. Ayrıca farklılıkların ne kadar değerli bir hazine olduğunu kavramak kimi zaman zorlayıcı olabilir. Onlar genelde bizi rahatsız hissettirirler çünkü alışılmışın dışındadırlar ancak bu hislerin önümüze geçip kafamızın içindeki ön yargının bizi durdurmasına izin verirse farklılıkların getireceği güzellikleri yaşayamamış oluruz. İçimizde bunları tadamamaktan kaynaklanan bir boşluk oluşur ve ön yargı duvarını kırana kadar içimizi kemirmeye devam eder. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki ön yargılara karşı kurulan duvar kırılınca içeri giren aydınlık bilginin, merakın, çeşitliliğin getirdiği fevkalade bir huzur taşır ve bu huzur kesinlikle tadılmaya değerdir.

Demem o ki farklılıklardan korkmayın. Onlara karşı bir duvar örmeyin çünkü onlar, hayatı yaşamaya değer kılan şeylerdir. Farklılıklara karşı örülen duvar sadece ışığın içeri girmesini engeller.

Defne Zeynep YALÇIN

ZAYIFLIK DEĞİL ÖZGÜNLÜK

Bir şairin, güzel bir şiir yazmak için kaleme ihtiyacı vardır. Bu saptamayı bir soru olarak topluma yöneltsek sorunun cevabı kâğıt da olabilir. Ortaya çıkacak eserdeki olmazsa olmaz iki şey ise kimsenin aklına gelmez: Yaratıcılık ve farklılık.

Güncel kaynaklara bakılsa "Farklılıkları hoşgörülle karşılama" manşetinin sıklıkla kendine yer bulduğu görülür. Bu konuda yorum yapanlar da değerli düşüncelerini dünyayla paylaşır fakat bizim asıl kavrayamadığımız, farklılıkların bizi nereye taşıyabileceğidir. Bu noktanın da üstünde durularak bireylerin ilgisi oraya çekilmelidir. Asıl olan budur. Son zamanlarda yaşamın pek çok alanında bireyin sıradanlığını ve düşünme zayıflığını "sürü psikolojisi" olarak adlandırılan duygu ile farkındalığımıza sunulduğunu görürüz. Bu duygu, farklılıkları ve gelişimi engellediği bir gerçektir. Herkes birbirini takip edip tıpkısının aynısı olan şeyleri yapar ve bu yüzden o çok yargıladığı farklı insanlara nazaran hiç gelişemez. Farklılıklara sahip insanlar bir değirmene benzer. Desteklenip çalışsa çok kıymetli ürünler üretecek bu değirmen, sıradan taşlarla yapıldığı için kimse onu çalıştırmaya yanaşmaz. Üstüne, bulunduğu bölgedeki üretim azalınca değirmen suçlanır. Özgün düşünce ve özelliklere sahip insanlar fevkalâde işler çıkarabilecekken toplumun ön yargısı onların önündeki en büyük engeldir.

Gözlerimizin önündeki perdeyi kaldırabilsek adalet, birlik ve beraberlik içinde çalışabilsek dünyamızın bir cennete dönüşeceğine hiç şüphe yok. Belki de bazıları bunu bildiği için istediğini yapar lâkin sebep ne olursa olsun farklılıklar kabul edilmedikçe, huzur sağlanmadıkça ve istişare yapılmadıkça sonuç çok güzel olmaz çünkü dünyamız kendi çıkarları için her şeyi yapabilecek, tekdüze insanlarla doludur. En kısa sürede gözlerimizi açıp değirmeni beraber çalıştırmalıyız çünkü suç değirmende değil sıradanlıktadır.

Almira Melin TARAKÇI

BİR KAR TANESİ OLMAK

Şu dünyada bizi en çok mutlu eden hava olayı herhalde karın yağışı olsa gerek. Kar tanelerinin teker teker yere düşmesini ve etrafı bembeyaz bir çarşafmışçasına örtmesini seyretmek bize keyif verir. Peki, siz hiç kar yaparken düşen bir kar tanesini "farklı" bulduğunuz için yargılar mısınız? Kar taneleri çok özeldir. Bunun sebebi isi hiçbirinin aynı olmamasıdır. Buna rağmen birleşip güzel bir ahenk oluşturabilirler. Cansız bir kar tanesi bile bunu becerebiliyorken biz insanoğlu neden bir türlü kabul edemiyoruz farklılıklarımızı? Belki de herkesin aynı olmasını istiyoruz ya da alışageldiğimiz insanların dışındakiler hep korkutuyor bize.

Biz insanlar, biz bencil insanlar ne bekleriz bu yaşamdan, bilemem. Bildiğim, karşımdaki kişinin herkesle aynı olmasıdır beklediğimiz. Oysa farklı olmak, özel olmak demektir. Her ne kadar farkına varamasak da aslında hepimiz farklıyız. Biz kar taneleri gibi farklı olsak da kendimizi bir kalıba soktuk ve âdeta bir ürünün kopyaları gibi şekillenip birbirinin aynısı, sıradan insanlar hâline geldik. Demek istediğim, farklı olmaktan korktuk biz. Korkmayalım da görelim neler oluyor? Oysa başarılı olmak, orijinaliteden yani farklı olmaktan geçiyor. İnanmıyor musunuz? Müzik dünyasına dönüp Freddie Mercury'e bir bakın. Kendisi yıllarca müziği ve davranışları dolayısıyla yargılanan birisiydi ve gerçekten de farklıydı. Ne mi oldu? Dünyanın en başarılı ve en meşhur rock gruplarından birinde solist olarak başarıya koştu, farkındalık yarattı ve müziğin endüstrisi olan İngiltere'de bir devrim başlattı. Farklılığı onu özel kıldı.

Demem o ki içimizde binlerce Freddie gizli olabilir. Önemli olan; farklı olmaktan ürkmemek, farklı olmayı teşvik etmek ve olanı da yargılamak yerine ona destek vermektir. Unutmayın ki sıradan olmak değildir başarı. O yüzden "farklı"yı kabul edip çevrenize bunu aşılamamız gerekir.

Defne ŞAHİN

SADECE HARFLER Mİ DANS EDECEK?

1970’li yıllarda Amerika’nın Indiana eyaletinde yaşayan orta gelirli bir ailenin çocuğuydu Mike. Akranları gibi yara bere içinde bir suratı, morarmış dizleri yoktu. Sokakta diğerleriyle oynamazdı.

Aslında ona kalsa arkadaşlarının arasına katılabilmeyi, gece geç saatlere kadar dışarıda kalıp saklambaç oynayabilmeyi her şeyden çok isterdi ama yapamıyordu işte. Onun beyninde bir sorun vardı. Ne zaman ebe olsa sadece yirmiye kadar sayması gerektiği hâlde sayıları birbirine karıştırıyor, diğer çocuklardan azar işitiyordu. Çocuklar zamanla Mike’ı oyunlarına almamaya ne zaman onu görseler kıkırdarak kendi aralarında fısıldaşmaya başlıyorlardı.

Bir akşam Mike yine her zamanki gibi evin salonunda işi başından aşkın olan babasının yanında oturmuş, küçük televizyondan, araştırmalar yapan astronotlarla ilgili bir belgesel izliyordu. Astronomi ve uzay hep ilgisini çekmiş bir konu olmuştu. Yapay koşullarda bir Ay atmosferi oluşturmuşlardı ve astronotlar sanki gerçekten Ay’da yürüyorlarmış gibi zıplayarak büyük adımlar atıyorlardı. Mike astronotları taklit ederek ay yürüyüşü yapmaya

çalışırken kendi kendine çok eğleniyordu. Tam o anda kapıda dönen anahtar sesini duydu, annesi gelmişti.

Kıvırcık saçlı, incecik kadının topuklu ayakkabılarını çıkarıp öfkeyle kapının kenarına fırlatmasını izledi. Annesi yine okulundan geliyordu. Öğretmenleri Mike hakkında konuşmak için onu tekrar çağırmış olmalıydılar. Mike’ın babasının gözleri de masanın üzerinde aceleyle bir şeyler yazdığı daktilosundan karısına dönmüştü.

“Micheal! Televizyon izleyip duracağına biraz ders çalış! Tüm öğretmenlerinden yine aynı şikâyet! Bay Brown’un dersinde sürekli dışarıya bakıp dersi hiç dinlemiyormuşsun. Matematik dersinde tahtaya kaldırılınca bütün sayıları yamuk yumuk yazıyormuşsun. Bütün öğretmenlerin okulla dalga geçtiğini düşünüyor, Bayan Anders İngilizce defterini dolabından çıkarıp bana verdi. Şunun yazısına baksana!” deyip çantasından çıkardığı mavi ciltli kalın defterin rastgele bir sayfasını açarak kocasının önüne koydu.

Mike’ın yazdığı harflerin çoğu tersti. Olması gerekenin aynadan görüntüsü gibi. “Masa” yazması gereken yerde “nasa”, “raket” yazması gereken yerde “paket” yazmıştı. “Mike? Bunun açıklaması nedir? Aptal mısın sen?..” Defteri gören babasının da gözleri televizyonun karşısında onların hiç anlam veremediği hareketler yapan Mike’a dönmüştü. Mike öfkeyle üzerine devrilen iki çift gözü görünce endişeden az kalsın bayılacaktı. Annesi konuşmasına fırsat bile vermeden kulağından tuttuğu gibi onu odasına götürdü ve üzerine kapıyı kilitledi. Yine ceza almıştı.

Mike, kendisinde bir sorun olduğunu biliyordu, tanımlayamadığı bir şekilde garip bir durumdu bu. Bir şeyler okuduğu zaman, kitaptaki harfler kâğıdın üstünde dans ediyormuş gibi hareket ediyordu. Yazı yazması gerektiğinde durmadan kafası karışıyor, yazdığı kâğıt elinin altından kayıp gidiyormuş gibi geliyor, bu yüzden de ortaya çıkan harfler yamuk ve anlaşılmaz oluyordu.

Herkesin "aptallık" diye tanımladığı bu farklılığının hayatın her anında yüzüne çarpılmasından bıkmıştı. Eğer normal çocuklar gibi olabilseydi hem öğretmenleri onu daha çok severdi hem de sınıfındaki diğer çocuklar onun da oynadıkları oyunlara katılmasına izin verirdi.

Bütün geceyi kafasını yastığına gömüp ağlayarak geçiren zavallı Mike, bir sonraki günün hayatını derinden etkileyeceğinin henüz farkında değildi.

Okul zili çaldı, son ders bitti, herkes çantasını toparlamaya başladı. Mike her zamanki gibi sıkıcı geçen bir okul gününün ve bir düzine dans eden harfin ardından dolabından uzay desenli çantasını alıp tek başına evin yolunu tuttu. Okulu ve evinin arası yalnızca birkaç sokak mesafe olduğundan, yürüyerek gelip gidiyordu ufak çocuk. Karşıya geçmek için arabaların durmasını beklerken sokağın ilerisinde çalgılar çalarak dans eden sokak dansçıları gördü. Hayatında ilk kez müzikle insan vücudunun uyumunun mükemmelliğini fark etti. Önünde akan trafiği unutup, müziğin olağanüstü melodisine kendini kaptıran dansçıların müthiş figürlerini seyre dalınca arkadan kendisine doğru yaklaşmakta olan arabayı fark edemedi.

"Hey evlat! Dikkat etsene! Az kalsın ezilecektin!" Mike'a çarpmamak için aniden fren yapan aracın sürücüsü bağırdı. Çocuk yerinden bir milim kıınıldamamıştı. Hâlâ içini dolduran müziğin büyüğü içindeydi.

"Sağır mısın be çocuk, çekilsene yolun ortasından!" arkasındaki aracın şoförü daha da yüksek sesle bağırdı ve kornaya bastı bu kez. Mike büyüğü bir rüyadan uyanmışçasına bir anda irkildi ve trafiği tıkadığı için öfkeyle kendisine bakan insan topluluğunu fark edince çok korktu, bir hışımla araçların arasından sıyrılıp eve doğru koşmaya başladı. Dükkânların yanından teker teker geçerek soluğu evinin önünde aldı. İçeri girer girmez odasına çıktı. Yatağına uzandı ve bugün gördüğü dansçıların figürlerini aklından geçirdi. Orada kalıp sabaha

kadar sokak dansçılarını izleyebilirdi. Yaptıkları figürlerin müzikle uyumu, küçük çocuğun çok dikkatini çekmişti. Onlar gibi dans edebilmeyi ne kadar da çok isterdi...

Hey, denemekten ne zarar gelirdi ki? Eğer harfler bile dans edebiliyorsa, Mike da edebilirdi. Bir koşu salona gidip babasının büyük radyosunu kaptı ve odasına taşıdı. Radyonun üzerindeki bir düğmeye bastı. Eğlenceli bir müzik çalmaya başlamıştı. Mike kendini müziğin sihrine bırakıp bugün sokakta gördüğü sanatçılar gibi hareket etmeye çalıştı. Sokaktaki dansçılar gibi mükemmel figürler yapamıyordu elbet ama beşinci sınıftaki bir çocuğa göre şaşırtıcı derecede iyi dans ediyordu. Müziğin odasını doldurması çok hoşuna gitmişti. Dans etmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki o gün akşam yemeği bile yemedi. Mike hayatında ilk defa bir şeyi becerebildiğini hissetmişti.

Ertesi gün okula sadece dönüşte sokak sanatçılarını görebilmek için gitti. Ve inanır mısınız? Yine oradaydılar. Mike bu sefer onları daha yakından izleyebilmek için karşı sokağa geçti. Yaptıkları hareketleri evde denemek için hepsini ezberleyene kadar da önlerinden ayrılmadı. Eve gittiğinde ise yine hemen odasına kapandı, radyosunun tuşuna basıp o gün öğrendiği figürleri denemeye başladı.

Mike her okul çıkışında sokak sanatçılarını izlemeye devam etti. Okuldayken teneffüslerde bile bahçenin bir köşesine çekilip, kendi uydurduğu figürlerle dans ediyordu. Astronotların ay yürüyüşünden ilhamla geliştirdiği bu figürü çok beğenmişti. Bir gün bir öğretmeni onu bahçede dans ederken gördü, çok şaşırmıştı. Yanına gidip onunla konuşmaya karar verdi. Okulda düzenlenecek dans yarışmasına katılması gerektiğini söyledi ona. Mike ilk başta biraz utanmıştı fakat öğretmeni onu ikna etmeyi başardı. Mike'ı ikna ettikten hemen sonra annesini aradı ve oğlunun durumu hakkında konuşmak için onu yine okulda çağırdı. Ama bu seferki iyi bir neden içindi.

Annesi oğlunun öğretmeninden duyduklarına inanamadı. Yıllar boyunca beceriksiz, aptal, işe yaramaz zannettikleri oğullarını kendini müziğe kaptırmış dans ederken hayal bile edemiyordu. Öğretmen, Mike'ın annesini ve babasını hafta sonu düzenlenecek dans yarışmasında

oğullarını izleyebilmeleri için okula davet etti. Annesi bu teklifi sevinçle kabul etti. Eve gittiğinde yıllar boyunca oğlunun içindeki gizli yeteneği fark etmemiş olduğu için çok pişman hissediyordu ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Büyük gün gelip çatmıştı. Mike çok heyecanlıydı. Daha önce hiç bu kadar kalabalığın önünde dans etmemişti. Anne ve babasının da kalabalığın içinde onu izlediğinden haberi yoktu. Mike'tan önce dans eden bütün çocuklar gerçekten çok iyidiler ve mükemmel bir alkış aldılar. Mike sahne arkasında beklerken "Ya benim dansımı beğenmezlerse, benimle daha çok dalga geçmeye başlarsa?" diye düşünmeden edemiyordu. Ama sahneye çıkana kadar kendini sakinleştirmeyi başardı.

Sahneye çıkınca her şeyi unuttu, sadece dans etti. Hem de kendi figürlerini kullanarak. Mike'ın dansı bitince herkes onu ayakta alkışlamaya, ay yürüyüşü hareketini çok beğenip taklit etmeye başladı. Kalabalığın içinde şefkatle ona gülümseyen annesini ve babasını gören çocuğun mutluluğu ikiye katlandı. Hayatının en güzel günlerinden biriydi.

Yıllar sonra Micheal Jackson'ın ay yürüyüşü dünyanın en meşhur dans figürlerinden oldu. Mike, müzik ve dans aşkını hiçbir zaman bırakmadı. Dislektik bir çocuğun çok yetenekli olabileceğini bütün dünyaya kanıtladı.

Melek DOĞAN

BAŞARIYA GİDEN YOL

Hiç çalıştığınız hâlde o başarı dağının zirvesine bir türlü dokunamadığınızı düşündünüz mü? Düşündüyseniz de pes etmek sizin için bir seçenek miydi? Öyleyse, olmamalı. Başarı bir anda elimize geçmez; onun için çabalamamız, pes etmememiz, sabretmemiz, azimli olmamız ve emek vermeniz gerekir.

Başarı, kavramını hepimiz günlük hayatımızda duyuyoruz. Belki çok önemsemesek de önemli olduğunun hepimiz az çok farkındayız. Peki, başarı nedir? Başarı, bir hedef ve o hedefe ulaşmaktır. Hedefe ulaşmak yani başarıya ulaşmak da bir anda gerçekleşmez. Onun için çabalamanız ve pes etmemeniz gerekir. Başarıya ulaşmak için yaptığınız işi yarı yolda bırakmak ile hiçbir şeye ulaşamazsınız. Merdivenlerin sonunda duran bir kapı düşünün. Bu kapı, sizin kendi evinizin kapısı ve merdivenleri çıkmak dışında oraya ulaşmanın bir yolu yok. Merdiveni her çıktığınızda evinize girmeye bir adım daha yaklaşıyorsunuz. Bir anda çıkmak, çok yorucu ve zorlayıcı geldiği için pes edemezsiniz. Evinize ulaşmanız gerekiyor. Onun için de azmederek ve pes etmeyerek merdivenleri çıkmalısınız. Sonunda merdivenleri çıkınca da istediğiniz şeye ulaşıyorsunuz.

Başarı da tam bunun gibidir. Basamakları vardır ve bu basamakları tamamlamadan ve geçmeden ona ulaşamazsınız. Bu basamaklar da azimle ve pes etmeyerek tamamlanır. Başarılı insanlar, hiçbir zaman bir anda başarı elde etmemişlerdir. Onun için çabalamaları ve yıllarca çalışmaları gerekmiştir. Mesela Apple'ın kurucusu Steve Jobs, bir anda başarı elde etmemiştir. Apple'ı kurmasıyla elde ettiği başarıyı aylar, yıllar sonra ve çok çalışmakla kazanmıştır. Başarının bir anda, hiç emek sarf etmeden yarı yolda pes ederek baş

göstereceği düşünülmemelidir. Çok çalışanlar ve pes etmeyenler zaten eninde sonunda istedikleri başarıya ulaşabilirler. Tek yapmaları gereken, sabretmek ve çalışmak. Bunun sonunda da başarıya kavuşurlar.

Sonuç olarak başarı bir anda elde edilmez. Onun için sanki bir dağı veya merdiveni tırmanmış gibi çabalamamız, emek ve azim göstermeniz, sabretmeniz ve tabii ki de hiçbir zaman pes etmemeniz gerekir.

Derin ERİŞ

YANLIŞ KOSTÜM

Bir türlü nereden dilime dolandığını bilmediğim bir şarkıyı sabahtan beri mırıldanıp duruyorum. Tuhaf bir şekilde çok mutluyum, keyfimi hiçbir şey bozamayacakmış gibi hissediyorum. Keyfim yerindeyken en son ne zaman topladığımı bile hatırlamadığım odamı toplamaya karar verdim. Her şeyi kullandıktan sonra bir yere tıktırıp bırakıyorum, o yüzden dağınıklıkta üstüme yok. Önce koltuğumun üzerindeki dağınık eşyaları ait oldukları çekmecelere koymaya karar verdim. Çekmeceyi açtığımda karşıma çıkan şey, o şey bozulmayacağını düşündüğüm keyfimi kaçırmaya yetti. Karşımda Barbie oyuncaklarının kutusu duruyordu. Ağzına kadar dolu olduğundan zar zor kapanmış kutunun kapağını yavaşça açtım. Kutunun en üstünde hepsinden daha çok beğendiğim ve

en çok sevdiğim mor elbiseli Barbie duruyordu. Bir anda o Barbie'yle oynadığım zamanlar aklıma geldi, ne kadar da mutluymuşum. Her gün okuldan eve geldiğimde ilk işim bunlarla oynamaktı. Ta ki okuldan sonra eve gelmediğim bir güne kadar.

Saat dört civarı, normal ve yorucu bir okul günü sona ermişti, eve dönmek için can atıyordum. Annem beni okuldan almış, arabayla eve dönüyorduk. O gün trafik çok azdı, ikimiz de yorgunduk ve hızlıca eve gitmek istediğimizden çok hızlı gidiyorduk. Evimizin olduğu sokağa girmek için kavşaktan dönerken boş caddede bir kamyon sesi duydum. Kafamı o sese doğru çevirdiğimde son sürat gelen siyah bir devin bize çarpmasına saniyeler kalmıştı. Ne yapacağımı bilmediğimden gözlerimi sıkıca kapatmıştım ve o film şeridi akarken...

Yoğun bir ilaç ve kimyasal madde kokusuna açtım gözlerimi. İlk karşılaştığım şey etrafımda bir şeyler konuşan beyazlar içindeki doktorlardı. Hastanede olduğumu anladığımda her tarafımı korku sardı. Hastane bana çocukluktan beri kötü şeyleri hatırlatıyordu. Hastaneden nefret ederim ve nefret ettiğim yerin tam içindeydim. Kafamdaki bu düşünceler dağılırken etrafıma bakındım. Bir elimde serum, iğneyi hiç sevmediğimden bu görüntü hoşuma hiç gitmedi. Elimi oynattığımda serumun bağlandığı yerde bir acı hissettim ve elimi olduğu gibi bıraktım.

Doktorların endişeli yüz ifadelerini görüyordum, hepsinin baktıkları yere baktım. Baktıkları yer bacağımdı, yerinde olmayan bacağım. Bacağım kopmuştu. Gördüğüm karşısında yaşadığım dehşetle bayılmışım. Bu nasıl olur? Böyle bir şey benim başıma nasıl geldi? Bir daha nasıl arkadaşlarımla top oynayacak, onlarla nasıl dolaşacak, nasıl yürüyecektim? Bir doktor aklımdan geçenleri okuyormuş gibi bana baktı ve "Merak etme yürüyebileceksin." dedi. Bir süre sonra elinde çeşitli aletleri olan başka bir doktorla yanıma geldi ve doktor sağlam bacağımın ölçüsünü aldı. Kafamda soruları merak ediyordum ama hâlâ kazanın

etkisinde olduğumdan konuşacak durumda değildim. Sanki dilim de ağzımın içinde değildi. Korkuyla doktorlara bakıyordum. Bana protez bacak yapacaklarmış. Kendi bacağımın yerine bir bacak, eskisi gibi olamayacağım... Tam beş yıl... Yeni hayatıma ve beraberinde gelen sorunlara alıştım, alışmasam da alışmış gibi görünmeyi öğrendim. Tüm bunlara rağmen bazen arkadaşlarım yüzünden kendimi iyi hissetmiyorum. Yaşadığım kazadan sonra kendimi eksik, zavallı ya da çirkin hissetmeme neden olanlar, eskiden dostum zannettiğim bazı kişilerdi. İnsan bir şeyin kusursuz ve güzel olunca iyi olduğuna, çirkin ve eksikleri olunca kötü olduğuna inanır. Okuduğumuz masallarda da cadılar hep çirkin veya eksik, prenseslerde hep güzel ve kusursuz değil miydi? Tüm Barbieelerin uzun boyu, uzun bacakları, çok güzel sarı saçları vardı.

Benim için bu yaşadıklarımı unutturacak arkadaşlarımın bir kısmının yanında kendimi bu hayata ait değilmişim gibi hissediyorum. Kendileri çok kusursuz ve güzel olduklarından artık bana kötüyümüşüm gibi davranıp benden uzak duruyorlar. İnsan dediğin, arkadaş dediğin zor zamanlarda hayatı başka bir insan için kolaylaştırır ama ben, onların hissettirdikleri olumsuz duygulardan kurtulamıyorum. Artık benimle arkadaşlık yapmıyorlar. Eskiden birlikte zaman geçirdiğim kişiler benden kaçarken bu zor zamanlarımda bana destek olan başka arkadaşlar buldum. Yeni

arkadaşlarım iyi ve güzel; çirkin ve kötü gibi şeylere pek bakmıyorlar. Beni bacağım olmadan aralarına aldılar.

Eski arkadaşlarımın bana yaşattıkları aklıma gelince sinirle kutunun en üstündeki mor Barbie'yi hızlıca odanın öbür ucuna fırlattım, elime ne geçiyorsa oradan oraya fırlatıyordum. Sinir krizi geçirmek böyle bir şeydi herhâlde. Bir yandan da göz yaşlarımı tutamayıp ağlamaya başladım. Duvara çarpan Barbielerin parçaları tüm odaya dağıldı. Kolu bir yerde, bacağı başka bir yerdeydi. Ağlamam biraz geçince önce yatağımın üzerine oturdum. Amacım odamı toplamaktı ama yaşadıklarımı hatırlamak hem beni hem de odamı daha çok dağıttı. Odanın öbür ucunda duran benim gibi özürlü Barbie yığınınına baktım. Parçaları istemeyerek toplarken hepsinin bir tarafının eksik olduğunu fark ettim, aynı benim gibiydiler, mükemmel Barbieler eksikti, özürlüydü, çirkindi. Artık benim için hiçbirisi sinir bozucu şekilde mükemmel değildi. Benim gibiydiler. Barbielerimden nefret etmiyordum sanki. Onları yeniden mi seviyordum?..

Benim gibi engelli olmuş Barbielere bakarken aklıma dünyada kaç tane benim gibi bacağı kopmuş çocuk olabileceği geldi. Barbieleri kopan bacak ve kollarıyla masaya bıraktım. Bilgisayarı açıp dünyada ne kadar fiziksel engelli çocuk olduğunu Google'a sordum. Çocuklar organlarını, uzuvlarını kaybedince ne

hisseder, diye sordum. Sadece ben değil hepsi aynı şeyleri hissediyormuş. Barbielere baktım, Google beni 1940'ta kurulan Mattel oyuncakçılığa götürdü. "Contact us" Tıkladım. Her şeyi uzun uzun anlattım. Onlara kusursuzluğun olduğu bir dünya olmadığını, her şeyin mükemmel olamayacağını söyledim. Sonra her şey hızlı gelişti, birileri yazdıklarını okudu, düşündü, anladı ve bana ulaştı. Bana yaşadıklarımı anlatmam, başkalarıyla paylaşmam ve benim gibi hissedenlere yardım etmem için fırsat verdiler.

Yeni duruma alıştım, kendimi seviyorum ve hayatıma devam ediyorum. Engelli ya da kendini çirkin bulan insanlara zihindeki güzelliğin dış güzellikten daha önemli olduğu konusunda röportajlarla ilham kaynağı oluyorum. Dış görünüşümüzün kişiliğimizle örtüşmediğini anlatıyorum. Seri üretimine başlanan tek bacaklı Barbielerden elde edilen gelirle yoksul ülkelerdeki eksik çocuklara giden protezleri tüm dünya benden öğreniyor. Eksikleri olan çocuklar kendi gibi oyuncaklarla

oynadıkça eksiklerinden kurtuluyor. Kelebeğin kozasına değil içindeki güzelliğe bakmalıyız, diyorum beni dinleyenlere.

Son röportajımda güzellik ve çirkinlik hakkında öğrendiğim bir masalı anlattım. "Güzellikle çirkinlik bir gün yolda karşılaşmış. Çirkinlik, güzelliğe hadi denize girelim, demiş; denize girmişler, bir süre geçmiş, çirkinlik güzellikten önce denizden çıkmış. Çıktığında da güzelliğin giysilerini giyip oradan uzaklaşmış. Güzellik, denizden çıktığında giysilerinin olmadığını görmüş, o da çaresizce çirkinliğin giysilerini giymiş. İşte, o günden beri insanlar güzellik ve çirkinliği birbirinden ayırt edemez olmuş."

Kim bilir, belki bir gün herkese masaldaki gibi kötü şansları yüzünden "çirkinliğin giysilerini giymek zorunda olan insanların" içine bakılması gerektiğini öğretebilirim.

Duru SAYLI

Sevgili Kâhin,

Umarım iyisindir. Bizi çok merak ettiğini biliyorum, ben de sana biraz durumumuzdan bahsetmek istedim. Aslında bu mektubu yazmak için nasıl vakit bulduğumu bile merak ediyol olmalısın.

Lider belki sana özel yeteneğini kullanarak gördüklerini söylemiştir, belki de seni korkutmamak için söylememiştir tabii ama Kâhin, ben sana dürüst olacağım ki biz gerçekten zor durumdayız. Orman gerçekten de zıvanadan çıkmış durumda. Bilirsin, orman benim ikinci evim gibidir ancak şu anda içinde bulunduğumuz orman, değişiyor gibi! Sen dersin hep "Eskiden böyle değildi, son zamanlarda insanlar iyice bencilleşmeye başladı." diye. Dediğin gibi insanlar bencilleşmeye, değişmeye ve kötüleşmeye başladıkça sanki orman da karanlık bir hâl almış, değişmiş! Yollar gözüme karmakarışık geliyor artık. Kira'yı da üzme ya da korkutmak istemiyorum. O yüzden bu kafamı karıştıran yollarla kendim baş etmeye çalışıyorum ama ne kadar daha dayanabilirim bilmiyorum. İşin kötüsü, orman, bu düşmanca oyunlarından Kira'ya da oynuyor, onu da rahat bırakmıyor.

Rahatsız bacağından dolayı bile ona hiç acımıyor. Kira'ya üzülüyorum, bacağı yüzünden zaten zorluk çekiyor, üstüne bir de resmen ormanla da bir savaş içinde. Buraya geleli daha çok olmadı fakat orman saldırıya geçmiş gözüküyor. Bugün küçük çalılar Kira'nın ayağına batıp yara olmasını, kanamasını sağlamak için harekete geçmiş gibiydiler. Zavallı Kira da buna çok şaşırılmış gözüküyordu. Ayakları kanlar içinde kaldı. Bunun dışında kolum da bir insanın koluna benzemiyor artık. Koluma dönüp bakınca bile canım acıyor. "Koluna ne oldu ki?" diye soracaksın şimdi, belki de cevabı tahmin etmişsindir. Ormanın düşmanca oyunlarından biri bu da. Yaşadığımız şeylerin normal olmadığının farkındayım ben tabii ki de ama Kira'nın bu durumun çok farkında olmadığını düşünüyorum. Ona, benim de korktuğumu, ormanı tanıyamadığımı söylemek,

haykırmak istiyorum ama onun bunu duyunca yüzüne yerleşecek olan o endişe ve dehşet ifadesinin düşüncesi bile beni vazgeçirmeye yetiyor. Eğer orman bizi, bu acımasız oyunlarının kölesi yapmaya devam ederse zaten Kira'nın da işlerin iyiye gitmediğini fark etmeye başlayacağını düşünüyorum.

Kâhin, artık ölüme giderek yaklaşıyoruz gibi geliyor. Adım gibi tanıdığım orman artık sıklaşıyor ve değişiyor. Ah, Kâhin! Keşke şu an benim yanımda olabilsen de görmüş geçirmişliğinle öğütler verip varlığınla ortama huzur getirsen çünkü buna gerçekten de çok ihtiyacımız var. Bak Kâhin bu arada, sakın yanlış anlama. Umarım seni bu mektubu yazarak üzüp endişelenmene neden olmamışımdır. Ben bulunduğumuz bu durumda, aslında kendimi de biraz rahatlatmak için sana haber vermek ve duygularımı seninle paylaşmak istedim. Ben elimden geldiğince savaşımaya devam edeceğim, Kira'nın da hemen pes etmeyeceğine eminim. O çok güçlü ve dayanıklı bir kız, ama Kâhin, her ne kadar savaşımaya devam etsek de karşımıza neyin çıkacağını bilmek gerçekten zor. Beni esas korkutan da bu zaten. Umarım bu mektup eline güvenli bir şekilde ve çok geç olmadan ulaşır. Mektubum sana ulaşır ulaşmaz bize yardımı dokunabilecek tavsiyelerin olursa lütfen yazmaktan çekinme, tavsiyelerin benim için gerçekten de çok kıymetli.

Mektubun bir an önce sana ulaşması dileğimle...
Matty

Gülce PAKTEN

"Okuma ihtiyacı barut gibidir. Bir kere tutuşunca bir daha sönmez." der ünlü yazar Victor Hugo.

Bu sözle okumanın bir geseksini olduğunu belirtmiştir biz okuma serüvenine başlayacaklara. Gerçekten de böyle midir? Evet, olmazsa olmaz, yaşamın ayrılmaz bir parçasıdır okuma eylemi ve bir kere okumaya başlayan bir daha onun girdabından çıkmaz.

Söyle düşünün, kitapların o uçsuz bucaksız dünyasına, o bilgi ve hayaller alemine adım atan bir kişi bir daha böyle bir güzelliği bırakabilir mi? Kitabı ilk kez eline alan biri öyle bir dünyayla karşılaşır ki burada hayatta ona lazım olabilecek her bilgiyi öğrenir, öğrenmese bile hayal gücü ve düşünme becerisi gelişir. Okumak ve kitaplar dipsiz bir kuyu gibidir, aşağıda seni nelerin beklediğini hiçbir zaman bilemezsin ama asla hüsrana yere çakılmayacağın da su götürmez bir gerçektir.

Bu alemini anlayıp, sıkça ziyaret eden kişi için bu bir ihtiyaç haline gelir. Kötü bir bağımlılık olarak düşünmeyin, edinilebilecek en iyi alışkanlıklardan biridir okumak. Keyifle vakit geçirip eğlenirken, öğrenmek ve hayata değer katmak kadar güzel bir yol yoktur. Bir insanın yaşamını açan bahar çiçekleri misali aydınlatır, bireyi mutlu eder. Okuyan insan, edindiği bilgilerle işinde, okulunda hatta sosyal hayatında daha başarılı olur. Toparlarsak, okumak çok önemlidir ve değerini anlamak için sadece bir kere denemek ve hayatının içine yerleşmesine fırsat tanımak gerekir. Bu fırsat verildiğinde hayattan çıkarılamaz ve insanın içinde bir okuma ateşi yanar sönmemecesine.

Beren Yasemin AYDINER

Bir ülkenin geleceği, o ülke insanlarının göreceği eğitime bağlıdır." demiştir Albert Einstein. Genelde çoğu insanın dikkate almadığı bu söz çok önemlidir aslında. Eğer dikkate alınsaydı zaten çok daha gelişmiş bir ülke olacaktık. İnsanımızın bilmesi gereken tek şey eğitimin her şeyin temeli olduğudur. Eğitim, her şeyin başlangıcında atılması gereken ilk adımdır.

Bu ilk adım atıldığında diğer adımlar zaten kolaylıkla atılacaktır. Bu adım atılmadığında cahillik başlar ve diğer adımların atılması zorlaşır. Sonucunda ise hayalimizdeki güzel gelecek bir hayal olarak kalır. Bunu bilen bilinçli ebeveynler çocuklarını okula yollarlar. Okulda gerekli tüm eğitimin çocuklarına verildiğine inanırlar ve evde çocuklarına hiçbir eğitim vermezler. Yaptıklarının büyük bir hata olduğunun farkında değildirler. Çocuklar okulda almaları gereken eğitimin büyük bir kısmını alırlar ancak okulun almaları gerekenin hepsini vermesi imkansızdır. Bunu ebeveynlerin tamamlaması gerekmektedir. Tüm iş okula bırakmamalı, bir kısmını kendileri yapmalıdırlar.

Ebeveynler bu bilince ulaştıklarında çok daha gelişmiş bir ülke olacağımıza dair en ufak bir şüphe yok. Çocuklarımız bizim geleceğimiz ve hepsi iyi bir gelecek hak ediyor, iyi bir gelecek için çocuklarımızın eğitimine yeterli önemi vermeliyiz. Bu unutulmadığında çok daha iyi yerlere gelecektir bu ülke kuşkusuz.

Elif AYDIN

FARELER ve İNSANLAR ESERİ ÜZERİNE

Sevgili Kardeşim Lennie,
Mektubunu okuyunca tarif edemeyeceğim duygulara kapıldım.

Benim için bu yazdıklarının anlamı çok büyük, inan. Sana nasıl minnet duyduğumu anlatamam Lennie. Sen, beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorsun ama seni kaybettiğimden beri gözüme uyku girmiyor. Ne zaman gözümü kapatsam o anı görüyorum, en kötü kâbusum oluverdi. Silmek, unutmak istediğim anılarım olarak gömmüştüm o anı içime. Şu an ise ta içimin derinlerinden çıkarıyorum, bunun benim için ne kadar zor ve acı verici olduğunu anlatamam. İtiraf etmeliyim ki olayları çözümlmek ve sana içimi dökmek. İnkâr etmeyeceğim, çoğu zaman gerçekten bana ayak bağı olduğunu düşünürdüm ve kafamın ucunda her zaman bu hayatta tek başıma olsam ne olacağı fikri yatardı.

Çok büyük işler başarabileceğimi düşünürdüm hatta. Ne zaman ki tek kaldım, sensiz kaldım Lennie, o zaman anladım bir parçamın koptuğunu. Planladığım gibi gitmiyormuş her şey, hayatta ilk kez bunu gördüm. Zaten o gün seni nasıl vurdum, ona bile inanamıyorum hâlâ. Çok fena titremiştim ve her tarafım sıırılsıklam ter olmuştu, bir onu hatırlıyorum. Kendimi asla affedemedim o günden sonra. Seni, yoldaşımı ellerimle öldürdükten sonra ben yaşamaya nasıl devam edebilirdim? Hiçbir zaman huzurlu olamadım. Ta ki mektubuna kavuşana kadar. Sesini duyamasam bile beni affettiğini görmek ve hatta karşımda bambaşka, bilge bir Lennie görmek, ne yalan söyleyeyim, hoşuma gitti. Yeniden buluşacağımız güne kadar hoşça kal.

Sevgilerimle George...

Doğa AKTULGA

İÇİNDEKİ ÇOCUĞU ÖLDÜRME

Albert Einstein'ı diğer fizikçilerden daha değerli ve ölümsüz kılan şey nedir, ya Dalí'yi elinde kalem tutan x bir kişiden daha etkileyici ve yaratıcı kılan? Bilgi mi, teknik mi, para mı? Sanmıyorum. Bu, parayla satın alamayacağınız, çalışarak da geliştiremeyeceğiniz bir şey: hayal gücü. Hayal gücü; öğrenmede, anlam vermede, yeni fikirler edinmede ve böylelikle çözüm üretmede yeri doldurulamaz bir rol oynar.

Günümüzde hayal gücü bazen sevecenlik, bazen garipsenmeyle yargılansa da insan sırf başkaları yargılayacak diye hayal gücünden vazgeçmemelidir. Ünlü şair İlhan Berk'in de dediği gibi "Kırarlar diye hayal kurmaktan vazgeçilmez." İnsan hayalleriyle bulur, keşfeder ancak bu yeteneği bırakıp gitmek kişinin kendine yapabileceği en büyük kötülüktür. İntihar etmek gibidir bu. Bulunulabilir tek fark; birinin ruhsal, birinin bedensel son veriş oluşudur. Her ikisinde de öldürürsünüz kendinizi hatta geleceğinizi ve çocukluğunuzu. Ona da acıyabilir misiniz peki? O olmadan yaşanılmaz, yaşanılmaz. Her zaman bir parlaklık, bir fikir, bir hayal olmalıdır kafamızın içinde. Hep çocuksu bir tek boynuzlu at ya da yarı at yarı insan gibi çılgın olması zorunlu değildir ama "mantıksızlar" dahil hiçbir hayalden utanılmamalı, kurtulmaya çalışılmamalıdır.

Sonuç olarak emin olabilirsiniz ki mantık her ne kadar önemli olsa da hayal gücü en az iki adım öndedir. Kişiyi ayakta tutan asıl güç, hayal gücüdür.

Zeynep İpek AKDOĞAN

ÖZGÜRLÜK

Özgürlük kavramının hayatımda nasıl bir yeri olabilir? Dante Alighie'in de dediği gibi "İnsan özgür olmadan huzurlu ve mutlu olamaz...!"

İnsanların hayatında özgürlüğün yeri oldukça büyük bir önem taşır ve özgürlük hayatımızı büyük ölçüde etkiler. Özgür olmayan biri, kafesin içindeki yalnız ve zavallı bir güvercine benzer. Hayatta kalabilir ancak demirleri paslı, ufacık kafesinde hayatın tadını çıkaramaz ve yaşama sevincini kaybeder. Yaşamak için bir sebebi kalmaz. Bu nedenle huzursuzdur fakat özgür olan insanlar, göklerde görkemli kanatlarıyla süzülürken yüzünde rüzgarın ılıman esintisini hisseden bir güvercin gibi mutlu ve huzurludur.

Bu nedenle de yaşama sevincini kaybetmeden yaşarlar. Özgürlük bir kitabın sayfalarını çevirmeye benzer. Kitabı okudukça kitabın olay örgüsüne kapılırız ve sayfaları sevinçle çevirmeye devam ederiz. Bazen de kitabı bitirmemize, sayfalarını çevirmemize, devam etmemize izin verilmez. Tek bir sayfada sıkışır kalırız, devam etmek isteriz ancak bir süre sonra

kitabı bitireceğimize dair umudumuzu kaybederiz. Böylece bu merak duygusu da ortadan kalkar. Yaşamımız sıkıcı, düz, basit ve umutsuz olur. Kısacası bizler özgürlüğümüze kavuşmadığımız sürece huzurlu ve mutlu olamaz, dolayısıyla da hayattan zevk alamayız. Özgür olmayan ya da herhangi bir sebepten dolayı özgürlüğüne kavuşamayan bir bireyin hayattan zevk almaya çalışması havanda su dövmekten farksızdır.

Begüm TOKER

Sevgili Günlük,

Nereden başlasam bilemiyorum anlatmaya. Bir yandan anlatınca rahatlayacakmışım gibi geliyor ama öte yandan yazarken yaşananları tekrar hatırlayacağım için yüreğim keder ile dolacak sanki. En iyisi, en baştan yani uzakta yaşayan ve hiç tanımadığım halamın yanına gönderildiğim anı anlatayım sana.

Daha güneş açmadan, hava kapkaranlıkken halamın evine gitmek için yola çıktım ve bir vapura bindirildim. Yolda denizin maviliği, ucsuz bucaksızlığı olmasa üzüntüden ölebilirdim. Limandan ayrıldıktan sonra evimden ne kadar uzağa doğru gitmeye başladığımı anladım. İnsanların konuşmalarını anlamıyordum çünkü başka bir dilde konuşuyorlardı. Bense tek kelime bile etmeden sadece martıların kanat çırpınısını seyrediyordum. Denizin maviliği biraz olsun yüreğimi rahatlatıyordu. Hayatımda hiç böyle bir manzara görmemiştim. Deniz çok güzel dalgalanıyordu, sanki bir rüya gibiydi. Biraz

vakit geçtikten sonra karaya vardık. Orada bir trene bindim. Denizin maviliğinden sonra bu sapsarı ovalar biraz hüzünlenmeme sebep oldu. Trenin içinde olmak içimi karartmıştı. Biraz olsun dışarıyı izlemeye karar verdim. İyi ki öyle yapmışım, bugüne kadar görmediğim ağaçları ve hayvanları gördüm.

Bir süre sonra ineceğim yere vardık. Tren garında beni halam ve kuzenlerim bekliyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum ama oradakiler beni yönlendirdi. Halam büyük bir sevinçle beni karşıladı ve bağrına bastı. Bilmediğim bir dilde sözler söylemeye başladı. Kimseyi anlamamak çok korkutucuydu. Saatler geçti ve ağızmdan tek kelime çıkmadı. İşte böyle çok yorucu ve hüzünlü bir gündü. Bu günlerde sadece seninle konuşabileceğim gibi duruyor. Çok daha güzel günlerde yazmak dileğiyle,

Sevgilerimle...

Hasan

Ece SÖNMEZ

Bizi her yere götürebilecek bir gemi olsaydı bu gemi neye benzerdi, nasıl olurdu? Bu sorunun yanıtını düşünürken bu gemiye çoktan bilet almış hatta binmiş oluyorsunuz. Peki, bu gemi ne olabilir? Bizi sonsuz bir yolculuğa çıkaran bu gemi hangi limandan kalkıyor olabilir? Cevaplar çok basit: Hayal gücümüz ve beynimizden.

Başladığımızda son veremeyeceğimiz bir maceradır hayal gücü. Bu macerada gerçeklerin, mantığın önümüze koyduğu engelleri bir atlet gibi aşarız. Umutsuzluğa, kuraklığa yer yoktur bu macerada insan için çünkü hayallerimizle umutsuzluk çöllerini yeşertebiliriz. Bir yığın legoyu ele alalım. Bir ürün ortaya koyabilmek için onlarca talimatı takip etmemiz gerekir. Diyelim ki çok güzel ürünler oluşturduk. Peki, sizce gerçekten de ortaya çıkan ürünü "güzel" olarak nitelendirebilir miyiz? Bence, hayır. Talimatları takip eden herkes, nihayet aynı ürünü ortaya koymuş olacak. Yaratıcılık olmayacak, o üründe bizden, bizim hayal gücümüzden bir parça bulunmayacak. Bir de talimatları bir kenara bırakıp tamamen hayal gücümüzle hareket ettiğimizi düşünelim. Bir kere önümüzde sonsuz opsiyon olacaktır. Şimdi size soruyorum: Kim kısıtlanmış bir güzelliği, ucu bucağı olmayan bir güzelliğe tercih etmek ister ki?

Sonuç olarak beynimizi çeviren duvarları aşmanın hatta paramparça etmenin yolu hayal kurmaktır. Haydi, hayal gemisiyle kimsenin keşfetmediği okyanuslara açılalım.

İda HATİPOĞLU

GÜN OLUR...

Gün olur bir an yalnız kalır insan

Kendi ile baş başa.

Düşünür o an başından geçenleri.

Ağlar susar yine ağlar durmadan.

Gözünde canlanınca anıları.

Daha da büyür içindeki yalnızlığı

Ulaşılmaz olmuştur artık ne yapsa.

Yitirdiği tüm bağları

Geçmişe düşmandır artık.

Geleceğe ise mahkûm.

Bilinmeze yelken açmış gemi misali.

Savurduğunu biliyordur hayatın onu.

Berke BAHAR

BUGÜNÜN İŞİNİ YARINA DEĞİL YARIDA BIRAKMAK

Hedeflediğiniz şeyi uygun olduğunu düşündüğünüz zamanda yapamadığınızda işten geçtiğini, 90+1'de zar zor kazandığınız penaltıyı kaçırdığınızı ve elinize bir daha böyle bir fırsat geçmeyeceğini hisseder misiniz? Yalan söylemeye gerek yok, ben hissederim. Ama önemli olan şu ki hiçbir zaman bir işi yarım bırakmak, bittiği anlamına gelmez.

İnsan, yaşı ilerledikçe, sorumlulukları arttıkça birtakım şeylere vakit bulamaz. Bunun nedeni şüphesiz çevresindekilere kendinden daha çok zaman ayırmasıdır. Şunu da unutmamak gerekir ki bazen kendimize ayırdığımız bir dakika bizi geçmişte yarım bıraktıklarımızı tamamlamaya yönlendirebilir. Hiçbir şey için geç değildir. Örnek vermek gerekirse Türk sinema tarihine damgasını vuran Kemal Sunal, liseyi yarıda bırakıp oyunculuğa adım atmış. Çok başarılı olmuş, belki çok fazla para kazanmış ancak hayatında bir şeylerin eksik kaldığını hissetmiş olacak ki onca şöhretin içinde lise hayatına kaldığı yerden devam etmeye hatta kırk yaşından sonra üniversiteyi bitirmeye karar veriyor. Karar vermekle kalmayıp bunu başarıyor da. Bunu bence sadece kendisi için değil, hayranı olan biz çocuklar için yapıyor. Bir şeyler zorunluluklardan dolayı yarıda kalabilir ama bizlerin bu kısacık hayatta bir şeyleri yarına bırakmak gibi bir hakkımız, şansımız yok.

Kısacası, tamamlanamayacak gibi görünen, geçmişte kaldığını hissettiğiniz şeyler, insan isterse yirmi hatta belki elli yıl sonra bile bitirebilir. Önemli olan bitirmeyi istemek ve bu sayfayı çoktan kapamış olsak bile geri dönüp tekrar okuyabilmektir.

Ayşe Alara KURU

İNGİLİZ'İN SÖZÜ ANADOLU'NUN ÖZÜ

"Eller çok olunca, yük hafifleşir." atasözü her ne kadar İngilizlere ait olsa da bu sözde verilen düşüncenin en güzel örneklerini bulmak için Anadolu'dan uzağa gitmek gerekmez. Anadolu'nun tarihi; dayanışma, yardımlaşma ve imece ile ayakta kalan uygarlıklarla doludur. Bu engin coğrafya; farklı kültür, ırk ve dinlere ev sahipliği yapmasına rağmen halkı, zor durumlarda birbirine kenetlenmeyi kendine görev bilmiştir.

İmece sözcüğü, TDK (Türk Dil Kurumu) tarafından "Birçok kimsenin toplanıp el birliğiyle bir kişinin veya bir topluluğun işini görmesi ve böylece işlerin sıra ile bitirilmesi." olarak tanımlansa da Anadolu halkı için bundan daha fazlasıdır. Orta Asya'nın kalbinden Anadolu yaylasına, oradan da Balkanlara uzanan, tarih boyunca muhafaza etmesini bildiğimiz bir mirastır. Komşusu açken tok uyumayan Anadolu halkı; yüzyıllarca tarlalarını kol kola hasat etmiş, tarhanalarını beraber karmış, el ele vererek mektepler, camiler inşaa etmişlerdir. Bu sayede, bir araya gelinerek zorlu işler daha az emekle tamamlanmış, az zamanda büyük işler başarabilen ve zorluklara göğüs gerebilen bir toplum oluşmuştur. İşte bu temeller üzerine kurulan Türkiye Cumhuriyeti, ülkenin her köşesinden halkın fedakârlıkları ile müdafaa edilmiştir. "Bir yurdun en değerli varlığı, yurddaşlar arasında ulusal birlik, iyi geçinme ve çalışkanlık duygu ve olgunluğudur." sözünde Ulu Önder, insanımızın bu gayretini vurgulamıştır.

Yaşadığımız deprem felaketi, atalarımızdan kalan bu mühim mirasın önemini bize tekrar hatırlatmış, imece kültürünün Anadolu'nun tarihi ve toplumsal yapısı için ne kadar önemli olduğunu ve gelecek nesiller için de muhafaza etme vazifesinin bize düştüğünü gözler önüne sermiştir.

Deniz DURAN

GELECEK İÇİN OKU

Bir ülkenin güzel bir geleceği olması neye bağlıdır hiç düşündünüz mü? Bir ülkenin geleceği o ülkenin çalışkanlığına, fiziksel konumuna veya doğal ve beşeri faktörlerine bağlı olabilir fakat bunlardan en gerekli olanı ve en önemlisi eğitimidir.

Eğitim sadece ülkenin geleceğinde önemli bir etken değil, hayatımızın her yerine işlemiş bir semboldür. İş görüşmelerinde, öz geçmişlerde hep ilk nerede veya nasıl eğitim aldığınızı sorulduğunu fark etmiş miydiniz? Ya da hep önemli insanların biyografisinde muhteşem okulların isimlerinin yer aldığını? Bunun nedeni insanların sizi nasıl bir eğitim aldığınıza bağlı eleştirmesidir. Çünkü eğitimsiz bir insan, ülke geleceğinde uçsuz bir kaleme benzer. Uçsuz bir kalem tarih yazamaz ki.

Eğitim, bizi zevk aldığımız, hayatımızı adadığımız meslekleri kazanmamıza, o enfes kokulu kitapları okumamıza, insanlarla önemli hasbihaller yapmamıza sebep olan şeydir. Peki eğitim ülke geleceğine neden bu kadar önem katar? Bu soruyu günümüzden bir örnek ile cevaplayayım. Ülkemizde on ilde gerçekleşen depremler hepimizi etkilemiştir zaten. Bu depremler on binlerce insanı öldürdü veya yaralı bıraktı. Bazılarının vücudunu bazılarının

kalbini. Peki insanları bu güçlü doğal afet mi öldürdü? Hayır, vatandaşlarımız enkazların altında kalarak öldü. Yani bu doğa değil, bizim ona karşı alamadığımız önlemin etkisiydi. O yüzbinlerce binanın hepsi onlarca müteahhit tarafından yapıldı. Ama o insanların eğitimsizliği ve düşüncesizliği yüzünden o binaların malzemesinden çalındı ve "tasarruf" etmek istendi. Ama insanlar sayesinde "tasarruf" diye çıkarılan önlemler ülkemizi yıktı. Sizce bu olay ülke geleceğini güzel etkilemiş olabilir mi? Hayır, hepimiz eğitimsizliğin bize ne yapabileceğini gördük.

Gördüğünüz gibi eğitim her yerde, ama en önemlisi bu ülkenin vatandaşlarındadır. Her ne kadar fazla çalışalım, kitap okuyalım, yazalım, o bize de ülkemizin geleceğine de bir katkı sağlar.

Derin ERDEM

Tohum

SANDIK VE HAZİNE

Oyun bir sandık, çocuk ise içindeki hazine gibidir. Bu sandık; içinde bulunan hazineyi saklar, açıldığında da hazinenin güzelliğinin ortaya çıkmasını sağlar. Çocuklar oyun oynarken hem mutlu vakit geçirirler hem de birçok beceriye sahip olurlar. Örneğin, oyunun sihirli dünyasıyla buluştuklarında yeni arkadaşlar edinirler, sahip oldukları bu arkadaş ortamı onların sosyalleşmesini, ileride oluşabilecek sosyal anksiyete gibi psikolojik sorunları da engeller.

Bunun yanında oyun, çocukların hayal gücünü ve problem çözme becerilerini de geliştirir. Kurguladıkları oyunlar, bu oyunlarda karşılına çıkan sorunlar ve bunlara ürettikleri çözümler onların aslında gelecekte de bu becerilere sahip olmalarını sağlar. Çalışma hayatlarında karşılaştıkları tüm problemleri kolaylıkla aşabilecek duruma gelirler. Görüldüğü üzere, bu hazine sandığı çocukları korumakla beraber birçok beceriyi de geliştirerek onları hayata hazırlamaktadır.

Buse KARABATAK

MINİK FİDANLARIN SUYU

Çocuklar minik fidanlar gibidir, gelişmeleri ve büyümeleri için sulanmaları gerekir. İşte çocukluk döneminde bu fidanları sulama görevini oyun üstlenir çünkü oyun, çocukların gelişiminde oldukça önemli bir rol oynar.

Oyun, bu özelliği ile bir suluğa benzer, çocukların gelişimi üzerinde pek çok faydası vardır. İlk olarak, oyun oynayan çocuk hayata hazırlanır. Örneğin, oynadığı oyunda bazen kazanır, bazen yenilir ve böylece hayatta da durumun bu şekilde olduğunun farkına varır. Bunun yanı sıra oyun, çocukların problem çözme becerilerini de geliştirir. Mesela, oynadıkları oyunlarda çocukların karşısına birçok farklı problem çıkar ve çocuklar bunları çözmeye gayret gösterdikçe bu tür problemlerin üstesinden gelmeyi öğrenirler.

Bu problem çözme yeteneğini gerçek hayatta da kullanırlar, karşılına çıkan sorunları hızlıca aşabilirler. Kısacası oyun; çocukları, yani minik fidanları geliştirir, büyütür, hayata hazırlar ve onları çiçek açan birer ağaca dönüştürür.

İpek ÖZMEN

OYUNLARIN ÇOCUK GELİŞİMİNDEKİ YERİ

Oyun oynamak tıpkı spor yapmak gibidir. Spor yapmak nasıl insanın kaslarını, bacaklarını ve kollarını geliştiriyorsa oyun oynamak da çocukların düşünme, hayal kurma ve sorunların üstesinden gelme gibi becerilerini geliştirir. Öncelikle oyun oynamak çocuğun yaratıcılığını geliştirir. Çocuk, oyun oynarken kafasında hayali kahramanlar kurgular ve oyundaki karakterlere hayali görevler yükler ve onlara kişilik özellikleri verir.

Ayrıca bu karakterlerin oyunun hangi kısmında, hangi görevi yapacağını ve oyunun hedefine ulaşılmasında nasıl bir rol oynayacağını da belirler. Zihinsel süreçteki bu kurgular onun yaratıcılığını büyük ölçüde besler. Bunun yanında, oyun oynamak çocuğun problem çözme becerilerini geliştirir çünkü çocuk, oyun oynarken bazı problemler üretip bu problemlerle savaşılmaya ve problemlerin üstesinden gelmeye çalışır.

Örneğin, oyunun içerisine karakterlerin aşması gereken çeşitli engeller, kötü adamlar, düşmanlar yerleştirir; psikolojik ve fiziksel sorunları karakterlerin rollerine bürünüp oyundaki amaca ulaşmak için çözmeye çalışır eğer bunları çözmekte zorlanıyorsa daha farklı çözümler üretmeye çalışır. İşte, bu sebeplerden dolayı oyun oynamak sadece çocukların eğlenmesini sağlamakla kalmayıp çocuğun yaratıcılığını, sorun çözme becerisini ve zihinsel süreçlerini geliştiren bir beyin sporu gibidir.

Ali Derin ÇELİKBİLEK

ÇOCUK GELİŞİMİNDE OYUN OYNAMANIN ÖNEMİ

Oyun oynamadan gelişmeye çalışan bir çocuk, susuz açmaya çalışan bir çiçeğe benzer. Yani çocuğun hayatında oyun olmazsa çocuk kısıtlanır. Oyun oynamanın çocuk gelişimindeki en belirgin etkisi yaratıcılığı artırmasıdır. Oyunlarda yaratılan karakterler, onlara eklenen özellikler ve yaşanan serüvenler çocuğun yaratıcılığına büyük katkıda bulunur.

Çocuk, oyunlar sayesinde gelişen yaratıcılığı ile başkalarına da yardım edebilir. Sadece bu kadar değil belki de severek izlediğimiz filmler de başta bir oyundu, yani çocuk oyunu yaratıcılık sayesinde gelişerek bir filme dönüştü. Oyunların çocuklara kattığı bir diğer şey ise sosyalliktir. Oyun oynamayan çocuk, iletişime kapalı olur. Bunun nedenleri fikirlerini diğerlerine söylemekten çekinmesi ya da nasıl tepki alacağını bilmemesidir. Oysaki oyun oynayan çocuk sosyal olur çünkü başkaları ile daha çok zaman geçirmektedir. :Uzun lafın kısıtı, oyunlar çocuk gelişiminin olmazsa olmazıdır.

Öykü Nefes ÖZİNANÇ

ÇOCUKLAR VE OYUN

Oyun, çocuklar için su gibidir. Çocuklar için oyun oynamanın önemi tıpkı bir canlının hayatını sürdürebilmek için ihtiyaç duyduğu suyun önemine eşittir. Oyuna duydukları ihtiyaç canlıların su ihtiyacına benzeyen çocuklar, oyun oynarken eğlenir hem de öğrenir ve böylece çocuk kendini geliştirir. Örneğin, körebe oynayan bir çocuğun çevresindeki seslere karşı olan duyarlılığı artar ve görme engelli bireylerin nasıl hissettiğini onlarla empati kurarak anlar.

Böylece eğlenirken aynı zamanda bir şeyler öğrenerek veya fark ederek gelişir. Bunun yanında, çocuklar oyun oynarken sosyal çevreleri genişler ve yeni dostluklar kurarlar. Buna bir örnek olarak futbol oynarken takım arkadaşlarıyla kaynaşan ve sosyalleşen bir çocuk gösterilebilir. Bu verdiğimiz örneklerden yola çıkarak bir sonuca varmak gerekirse oyun oynamanın çocuklar üzerinde tecrübe kazanıma, empati kurma ve sosyalleşme gibi pek çok etkisi vardır. Bu nedenle çocukların oynamaları gelişimleri için çok önemlidir.

Duru YAVAŞ

KOZASINDAN ÇIKMAYI BEKLEYEN KELEBEK

Her çocuk, kozasından çıkmayı bekleyen bir kelebek gibidir. Oyun oynayan çocuk, tırtıl olarak girdiği kozadan, kelebek olarak çıkar çünkü oynadığı oyunlar onun birçok yönden gelişmesini sağlar. Kozaya henüz gelişmemiş bir birey olarak giren çocuk, oynadığı oyunlarla zihinsel açıdan gelişir. Örneğin, saklambaç, ebelemece, yerden yüksek gibi oyunlar çocuğu düşünmeye ve ona göre hamle yapmaya yönlendirerek çocuğun zihinsel gelişiminde önemli bir rol oynar.

Çocuk, bu oyunlarda kazandığı becerilerle strateji geliştirmeyi öğrenir ve bunu hayatında uygulayabilir. Bunun yanı sıra oyun, çocuğun sosyalleşmesini sağlar. Örneğin, saklambaç, ebelemece, yerden yüksek gibi oyunlar arkadaş gruplarıyla oynadığı için çocuk yeni arkadaşlar edinir, sosyalleşir ve arkadaş çevresi genişler. Sonuç olarak oyun, bir çocuğun gelişiminde çok önemli bir rol oynar, onu kozasından çıkararak bir tırtıldan rahatça uçabilen bir kelebeğe dönüştürür.

Deren KAYA

OYUNUN ÇOCUĞUN GELİŞİME KATKILARI

Dünya kuralları beri neredeyse her çocuğun neden oyun oynadığını ve oyunun çocuk gelişimine ne tür katkılar sağladığını hiç düşündünüz mü? Oyun çocuklara sunulmuş bir anahtar gibidir. Onların hayal dünyasının ve yaratıcılığın kapısını açmalarını sağlar. Bu noktada oyunun çocuğun hayal dünyasını ve yaratıcılığını geliştirmesine değinmek gerekir. Çocuklar kendi oyunlarını yaratırlar ve oyun sırasında istedikleri oyuncakları kullanıp onları konuştururlar. Bu tür oyunlar, çocukların kendi hayal güçlerini kullanarak yarattıkları oyunlardır. Bunun yanı sıra çocuklar oyun sayesinde kendilerine fayda sağlamayan eylemlerden uzak durabilirler. Çocuklar evde arkadaşlarıyla ya da abileri, ablalarıyla oynamadıklarında genellikle sıkılırlar veya ekrana bakar ya da yapacak bir şeyler ararlar. Bu yüzden oyun oynamak onları bir uğraşın içine çektiği için onlara iyi gelir. Hatta oyun sayesinde çocuk tek başına kalsa bile eğlenmeyi ve vakit geçirmeyi öğrenir. Oyun çocukların hayal gücünü, yaratıcılığını, kendi başına vakit geçirme becerisini geliştirir. Bundan dolayı ben oyunun çocuğun gelişimi üzerinde çok büyük katkısı olduğunu düşünüyorum.

İpek SERTKAYA

OYUNUN ÇOCUK GELİŞİMİNE KATKILARI

Oyun bir anahtar gibidir. Bu anahtar çocukların gelişimini sağlayan kapıları açar ve çocuklar bu sayede kendilerini pek çok konuda geliştirir. Oyunun çocuklara bir sürü katkısı vardır. Bunların ilki, çocukların hayal gücünü geliştirmesidir. Oyun oynayan bir çocuk, oyuncaklarını konuşturur, kendince hikâyeler yaratır, kendi dünyasını oluşturmaya başlar ve hayaller kurar. Bu dünyası oyun oynadıkça gelişir, genişler. Oyunlarında problemler oluşturur ve bunları çözer, bunları yaparken de hayal gücünü kullanır. Ancak oyun oynamayan bir çocuk, kendini bu konuda geliştiremez, kendi oyunlarını, kendi dünyasını yaratamaz ve bu da o çocuğun hayal gücünün gelişmesini çok daha yavaşlatır. Bir çocuk eline ilk oyuncakı aldığı anda, ilk "oyun" kelimesini duyunca başlar düşünmeye, hayal kurmaya ve hayal gücü gelişir. İşte, oyun bir çocuğun hayal gücünün gelişmesini sağlayan kapıyı açan anahtardır. Ayrıca oyun, bir çocuğun kendini çok daha rahat ifade etmesini sağlar. Oyun oynayan bir çocuk, düşünür, hayal kurar. Arkadaşları ile oyun oynuyorsa ve bir sıkıntı varsa kendi fikirlerini belirtir, kendisi bu sorunu çözmek için çabalar, düşüncelerini ifade etmeye başlar. Ancak oyun oynamayan bir çocuk fikirlerini çok daha az belirtir, hayal kuramaz, oyun oynayan çocuğun aksine sabit fikirlidir. Bu da o çocuğun kendini ifade etmesini zorlaştırır. Oyun oynayan çocuk küçüklüğünden itibaren bu özelliğini geliştirdiği için gelecekte kendini çok daha rahat ifade eder. Sonuç olarak oyun, çocuğun hayal gücünü geliştirdiği, çocuğun kendini daha rahat ifade etmesini sağladığı için oyunun çocuk gelişimine pek çok katkısı vardır.

Defne KURTBÖKE

OYUNUN ÇOCUK GELİŞİMİ ÜZERİNDEKİ OLUMLU ETKİLERİ

Sizce toplumları oluşturan bireyler çocukluklarında oyun oynamasaydılar bizleri nasıl bir toplumsal yaşam beklerdi? Bu konuda ne düşünürsünüz bilemem ama bence oyunun çocuk gelişimi ve dolayısıyla da toplumsal düzen üzerinde olumlu etkisi çok fazladır. Bunun ilk sebebi oyunun çocuğun hayal gücünü geliştirmesidir. Çocuklar oynadıkları her oyunda başka bir konuya odaklanıp farklı bir tasarım ile karşılaşır. Mesela kız çocukları, oynadıkları evcilik oyununda farklı farklı karakterlere bürünürler. Anne, çocuk, abla, baba, dükkân sahibi vb. olabilirler. Planlama yapmadan doğaçlama gelişen bu oyunda çocuğun oyun sürecini hep takip etmesi ve kendisini şekillendirmesi gerekir. Doğaçlama becerisi çocukların hayal güçlerini geliştirir. Düşünsenize çocukluğunda oyun oynamamış bireylerin oluşturduğu toplumlarda yeni icatlardan, tasarımlardan söz edilebilir mi? Bir diğer sebepse oyunun çocuğun öğrenmesine katkısıdır. Oyun bir ders kitabı gibidir. Nasıl siz ders kitaplarından bilmediğiniz birçok konu hakkında bilgi edinebiliyorsanız, oyun oynarken bildiklerinizi tekrarlama ve böylece de o bilginin hafızanıza yer etmesini sağlarsınız. Mesela yabancı dilde oynanan oyunlar sayesinde çocuklar öğrenmeye çalıştıkları o dildeki yeni sözcükleri tekrarlama şansını yakalarlar ve bu sayede de öğrendiklerini pekiştirirler. Ayrıca çocuklar o dilde oyunlar oynarken bilmedikleri sözcükleri merak edip anlamlarını öğrenme yoluna da gidebilirler. Tüm bunlardan hareketle oyunun çocuğun hayal gücünü geliştirdiği ve onun öğrenmesine yardımcı olduğu bir gerçektir.

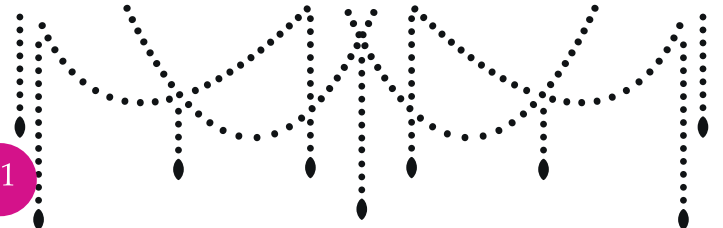
Leyla ÜÇSEL

OYUNUN ÇOCUK GELİŞİMİNDEKİ ÖNEMİ

Oyun oynamak, sadece bir eğlence aracı olarak görünse de aslında çocuğu geliştiren bir faktördür. Yararlarından biri çocuğun hayal gücünü geliştirmesidir. Çocuk oyuncaklarıyla oynarken kendine bir hikâye/kurgu yaratır, bu da çocuğu yaratıcılığını kullanmaya teşvik eder. Oyun, çocuğun öğrenme sürecinde de büyük rol oynar ve bu süreci destekler. Örneğin, eğer bir çocuk oynadığı uzaktan kumandalı arabanın nasıl hareket ettiğini merak ederse bu onun araştırmasını sağlar. Çocuk araştırınca bilgi sahibi bir birey olur. Aynı zamanda, öğrenimin içine oyun katılınca çocuk daha çok motive olur. Mesela, matematik öğrenirken kâğıda yazıp işlem çözmek yerine Legoları birleştirerek ve ayırarak işlem yapmak çocuğun ilgisini daha çok çeker. Son olarak, oyun çocuğun sosyalleşmesini sağlar. Bir çocuk oyuncak bebeklerle oynamayı seviyorsa onun gibi bu oyuncaklarla oynamayı seven biriyle kolayca arkadaş olabilir çünkü oyun ortak nokta bulmayı da sağlar. İşte bu nedenlerle oyun oynamanın çocuk gelişimi üzerinde olumlu ve önemli bir etkisi olduğunu söyleyebiliriz.

Mihrimah Rüya EROĞLU

KİTAPLARIN ÖZETLERİ

Oyun oynamak, bir kitabın arka sayfasında yer alan özetini okumak gibidir. Nasıl bir kitabı okumadan önce kitabın özetini okuyup o kitap hakkında bir bilgiye sahip oluyorsak oyun oynamak da çocuklara hayat hakkında bir bilgi verir. Oyun oynayan bir çocuk, tecrübe edinir ve bu tecrübelerinden ders çıkarır. Herhangi bir oyunu kaybedince kabullenmeyi öğrenen bir çocuk, bunu tecrübe eder ve oynayacağı bir sonraki oyunda nelere dikkat etmesi gerektiğine odaklanır. Bunun yanı sıra kitapların özetlerinde, o kitaptaki ana karakterlerden bahsedilir ve bütün kitap boyunca o karakterlerin yaşadığı maceraların özetini öğreniriz. Saklambaç veya ebelemece gibi bir sürü kişiden oluşan oyunları oynadıkça da hayat boyunca kimlerle dertleşip, paylaşip, eğleneceği konusunda bilgi edinir çocuklar. Bir kitabın özeti, karakterin bütün kitap boyunca tanışıp maceralar yaşayacağı kişiler hakkında nasıl bilgi veriyorsa oyun oynamak da gelecekte tanışıp hayatının büyük bir kısmında birlikte olacağı kişileri tanımasına olanak sağlar. Bu yüzden oyun oynamak çocukların geleceğe hazırlanmasını sağladığı için çocuklar için çok önemli bir ihtiyaçtır.

OKULUN ÖNEMİ

Okul, çocuğun zihinsel ve fiziksel gelişiminde çok önemli bir yere sahiptir. Çocuğu bilgi, sorumluluk ve özgüvenle donatarak dış hayata hazırlar. Çocuk, okul hayatı boyunca bir ömür kullanacağı bilgileri depolar; sorumluluk üstlenmeyi ve kendine güvenmeyi öğrenir. Örneğin, matematikten biyolojiye, tarihten edebiyata çok yararlı bilgiler edinir; ödevlerle, sınavlarla, sunumlarla sorumluluk alma ve kendine güvenme kabiliyetini geliştirir. Okul sayesinde çocuk, sosyal ilişkilerini kuvvetlendirir; arkadaşları, öğretmenleri ve diğer okul çalışanlarıyla farklı ve olumlu ilişkiler kurarak sosyalleşir ve bir çevre edinir. Örneğin, okul hayatı boyunca farklı sınıf arkadaşlıkları yapar, bazı arkadaşları ile dışarıda görüşür, öğretmenleriyle ders içi ilişkiler kurar ve okulun diğer çalışanları ile iletişimde olur. Görüldüğü üzere okul, çocukların dış hayata hazırlanması ve sosyal bir çevreye sahip olmasını sağlayarak onların bilinçli birer birey olmalarını sağlar.

Arda Sabri TIRYAKİ

Mübeccel Elis PEHLİVAN

DÜNYAYI BİRBİRİNE BAĞLAYAN AĞ

İnternetin hayatımıza birçok olumlu etkisi vardır. İnternet, koca bir örümcek ağı gibi tüm dünyayı birbirine bağlayıp dünyanın dört bir yanındaki insanların birbiriyle iletişim kurmasını sağlamıştır. İnternet hayatımıza girmeden önce sosyal çevremiz oldukça sınırlıydı, sadece yakın çevremizdeki insanlarla görüşüp iletişim kurabiliyorduk. İnternet kullanımının yaygınlaşmasıyla sosyal medya sayesinde insanlar uzak kaldıkları arkadaşlarıyla dünyanın öbür ucunda da olsalar iletişim kurma, rahatlıkla konuşabilme fırsatı bulmuşlardır. İnternet, insanların dünyanın dört bir yanındaki arkadaşlarıyla buluşmasını ve farklı insanlarla tanışmasını sağlamıştır. Amerikalı politikacı Mike Fitzpatriet'in de dediği gibi "İnternet, anında iletişim yoluyla dünya genelindeki toplumları birbirine yaklaştırmıştır." Bunun yanı sıra, internet kullanımı sayesinde ulaşılması zor olan bilgiler bir telefon ya da bilgisayar aracılığıyla kolaylıkla erişilebilir olmuştur. Önceden kitaplardan veya ansiklopedilerden tek bir bilgiyi öğrenmek için saatlerce araştırma yapılması gerekirken günümüzde bu bilgiye arama motorları sayesinde kolaylıkla ulaşılabilmektedir. Sonuç olarak internet bir ağ gibi etrafımızı sarmış, bu ağ sayesinde iletişim kurmamız ve bilgiye ulaşmamız kolaylaşmıştır.

Ayda KILINÇ

GECE PERİSİ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer berber iken eski hamam içinde çok uzak bir ülkede, yemyeşil ormanların arasında evlerin fakirlikten yıkıldığı, sarayın ise altından olduğu bir krallık varmış. Kral, sadece kendisini düşünüp halkını düşünmediği için evler virane durumdaymış. Bencil kral her arzusunun gerçekleşmesini istemiş. Emrine itaat etmeyen olursa onu idam ettirmiş. Bu durum karşısında halk ve vezirler canlarından bezmiş, elleri kolları bağlı durumda kalmışlar. Kralın en sevmediği şey geceymiş çünkü gecenin karanlığı onu korkutmuş ama kral bu korkusunu kimseye belli etmek istemezmiş. Geceyi getiren ise gece perisiymiş. Gece perisi, güzel mi güzel, genç, teni bembeyaz, upuzun saçlarında yıldızlar olan, iyi yürekli bir kızmış. Geceleri kuşu ile ortaya çıkarmış. Kuş gagasında bir kavanoz içinde Ay'ı taşır ve geceyi aydınlatmış. Bir gün kral, kimse bu korkusunu fark etmeden gece perisini yok etmek için düşüncelere dalıp bir plan yapmış...

Halit Mirza TEK

ALTIN ANAHTAR

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben babamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, bilinmez hangi çağın birinde, sıra sıra dağlar, esrarengiz ormanlar, küçük bir de kasaba varmış. Bu kasabada altın kalpli, cesur bir delikanlı yaşarmış. Bu delikanlı, babası öldükten sonra hasta annesine bir başına bakarmış. Kasabada ne iş bulsa çalışır, kazandığı parayla annesinin ilaçlarını güçlükle almış. Çoğu zaman aç uyur, rüyasında ziyafet sofralar görürmüş. Bir gün rüyasına güzeller güzeli bir peri kızı girmiş. Ona şöyle seslenmiş. "Dağlara gel! Altın anahtar ırmakta, şifa ise kapının ardında." Kan ter içinde uyanmış delikanlı. Koşmuş komşusunun yanına. "Uyan, uyan! Altın anahtar varmış, annemin şifası dağlardaymış. Sabah yola çıkalım, anamın şifasını bulalım. Bana yardım et." demiş. Altın lafını duyan, delikanlının çaresiz durumundan faydalanmak isteyen açgözlü komşu "Sabahı beklemeylem, hemen yola koyulalım." demiş...

Burak AKDOĞAN

SİHİRLİ BİR KUŞ

Bir varmış, bir yokmuş. Uzak diyarların birinde, küçük bir kasaba varmış. Dokuz küçük evi olan, yemyeşil, güzel mi güzel, kuş seslerinin bol olduğu bu kasabanın tüm evlerinde varlıklı insanlar bulunurmuş fakat kasabadaki evlerin birinde yoksul bir anne ve kızı yaşarmış. Bu anne ve kızı hem iyi kalpli hem de düşüncelilermiş. Buna rağmen anne ve kızı zar zor geçinirler, her zaman yiyecek bir şey bulamazlarmış. İhtiyaçları olduğunda kasabadakilerden yardım isterlermiş ama kasabadaki bu varlıklı kimseler bencil oldukları için onlara yardımcı olmazmış. Kaldıkları ev de kızın babasının bıraktığı bir mirasmış, bu yüzden evi satamıyorlarmış. Gelecekte umutları tükenmeye başlayınca annesi üzüntüden hastalanmış. Kız, bu durumda daha da perişan olmuş. Annesini tedavi ettirecek paraları olmadığından da kıza tek dua etmek kalmış. Kız, günlerce hüngür hüngür ağlayarak annesinin iyi olması için dua etmiş. Günlerden bir gün, kız evlerinin çatısından gelen bir ses duymuş. Çatıya koşarak çıkıp bu sesin kaynağını görmek istemiş. Çatıya çıktığında bir de ne görsün? Karşısında güzel mi güzel, rengarenk bir kuş, Zümrüdüanka duruyormuş. Kız, birkaç saniyeliğine şaşkınlığından yerinde kalakalmış. Bu olağanüstü durum yetmezmiş gibi Zümrüdüanka bir anda konuşmasın mı? "Hadi atlasana sırtıma, gidelim yurduma. Zavallı anneni iyileştirecek bir şey buluruz elbette!" demiş. Kız tüm olanlar karşısında ağzı açık bir şekilde kuşa bakarken "iyileştirme" kelimesini duyduğu anda umutları yeşermiş, kuşun üstüne hemen atlamış. "Hadi, gidelim!" demiş.

Emre Demir ERGÜL

PRENSES İLE KÖYÜN TERZİLERİ

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde, kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken uzak diyarlardan birinde bir krallık varmış. Bu krallığa bağlı bir de köy varmış. Burası çok huzurlu bir köymüş, göller ve yeşilliklerle kaplıymış. Bu köyün iki terzisi varmış. Bu terzilerden biri güler yüzlü, neşeli ve yardımsever biriymiş. Diğer terzi ise tam tersiymiş onun, köydeki tek mutsuz insan oymuş. Günlerden bir gün, mutlu terzi göl kenarında yürürken yerde bir ilan görmüş. Bu ilanda prenses için ye ni bir elbise dikilmesinin istendiği yazıyormuş. Prensese mutlu edecek elbiseyi dikene para ödülü verilecekmış. Mutlu terzi, bütün işlerini bırakıp prensese beğeneceğini umduğu elbiseleri dikmeye başlamış. Diğer terzinin de haberi alması uzun sürmemiş tabii. O da prenses için elbiseler dikmiş. İki terzi ellerinde elbiselerle tutmuşlar krallığın yolunu...

Lila KOSİF

ATATÜRK VE ÇOCUK

Andığımız zaman seni
Tebessüm oluşur yüzlerimizde
Andığımız zaman seni
Titrer içimiz
Ülkemizde olmasan bile
Rahat ol ki
Kalplerimizde yerin

Vatanı korudun
Ebediyen, hiç durmadan

Çaresiz kaldığımız her anda
Oradaydın, yanımızda
Cesaretinle
Umut kaynağımızsın
Kalbimizdesin daima...

Ayliz SÖNMEZ-Nehir ÖKTEM

ATATÜRK VE ÇOCUK

Atatürk bir efsaneydi
Çocukları sever, onlara şefkat gösterirdi.
Memleketi ışığa boğacak olanların,
Çocuklar olduğunu söylerdi.

Savaş devam ederken,
Askerler can çekişirken,
Herkes ülkesi için savaşıırken,
23 Nisan günü kurdu TBMM'yi

Meclisin kurulduğu gün,
Bu şerefli, şanlı gün;
Yüce lider tarafından,
Edildi çocuklara armağan.

Dünya bu günü kutluyor,
Çocuklar birlik oluyor;
Daha güzel bir dünya,
Bu bayramla yeşeriyor.

Burak AYDOĞAN - Zeynep DEMİRALP

23 NİSAN

Kurulmuş medis 1920'de,
Armağan etti atamız
bugünü bizlere.
Nisan'ın 23'ü gelince
Dolar içimiz büyük bir sevinçle.

Ata'mız büyük bir liderdi,
Çocukları çok severdi.
Armağan etti bizlere geleceği,
Onurlandıracağız bu ülkeyi.

Ayşe Zeynep ERTÜRK - Defne HARMAN

MUCİZE

Ata'm 1920'de
Başlattı Ankara'da bir mucize.
Bu mucize en güzel hediye
Yarının büyüklerine.

Atıldı Cumhuriyet'in ilk tohumları,
Armağan edildi çocuklara
Türkiye'nin en önemli bayramı.
Bu bayram 23 Nisan'dır,
Her yıl neşeyle kutlanır.

Anarız Ata'mızı hep birlikte
Saygı ve minnetle.
Yarının geleceği olan biz,
Cumhuriyet'i savunuruz hepimiz.

Ali Erol SOYLU - Semi MİZRAHİ

TOHUM

KURNAZ ÇEKİRGE

Bir zamanlar insanların varlığından haberi bile olmadığı bir orman varmış. Bu ormanda kurnaz mı kurnaz bir çekirge yaşamış. Çekirge yemek toplamak istemediğinden her zaman ormandaki diğer hayvanların yiyeceklerinden çalmış ama ormandaki minik kelebek dışında kimsenin bundan haberi yokmuş. Minik kelebek bu durumu annesine anlatıp çekirgeyi cezalandırmaya karar vermiş. Annesi anlattıklarına gülmüş:

-Kızım hayal gücün ne kadar güçlü, çekirge bizim komşumuz, o asla böyle bir şey yapmaz.

Minik kelebek annesine karşı çıkmış:

-Ama anne, onu gördüm gerçekten.

Annesi:

-Bence senin çok fazla uykun var, git yat, bunları sabah konuşuruz.

Minik kelebek söylene söylene yatağına gitmiş ama uyuyamamış. Kendi kendine düşünmüş ve "Annem bana inanmıyorsa ben de çekirgeyi kendim yakalarım." demiş. Yavaşça yatağından kalkmış ve kapıya doğru yönelmiş. Tam o sırada mutfaktan bir ses gelmiş. Minik kelebek mutfığa koşmuş ve bir de ne görsün! Çekirge mutfaktaymış. Hemen koşup annesini çağırmış ve çekirge yakalanmış. Minik kelebek kahraman olmuş. Çekirge ise bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz vermiş.

Ada GÜLENAY

BİR DÜNYAM OLSA

Bir dünyam olsa,
Çabaldım düzeltmeye,
Yaşatmaya,
Bir tane var, ne de olsa.

İrk, ten, dil demeden,
Ayrım olmadan,
Okullara giderdi
Oyunlar oynarlardı çocuklar

Harika olurdu dünya
Ah bir de o israflar olmasa,
O tabaklar bitse,
Herkes yemek yiyebilse, su bulabilse

Yazları sıcak ve güneşli
Kışları soğuk ve karlı
Dengeli mevsimleri
Yerinde yaşayabilmeli

İklim krizi sona ererdi
Ağaçlar artar
Savaşlar biter
Çiçekler açardı

Kapa gözlerini
Başla hayal etmeye
Nasıl da güzel olurdu dünya
Böyle bir dünyam olsa

Damla KIRAZPINAR

OKYANUS MACERASI

Bir zamanlar masmavi denizlerin derinlerinde bir balık ailesi yaşıyormuş. Bu ailenin en küçüğü olan Limon, herkes tarafından çok sevilen, tatlı mı tatlı bir balıkmış. Tek kusuru, kendisini çok çirkin bulmasıymış. Tüm gün odasının penceresinden okyanusta adeta süzülen rengarenk balıkları izler, gözleri kamaşır ve kendisinin de onlar kadar güzel olmasını dilermiş. Ablaları Doğa ve Bulut'un ise rengarenk ışıltılı pulları varmış, Limon onları hayranlıkla izlermiş. Günlerden bir gün odasında üzgün bir şekilde otururken Bilge Dedesi ziyaretine gelmiş ve neden üzgün olduğunu sormuş. Limon ise kendisini çirkin bulduğunu, okyanustaki diğer balıklar kadar ışıltılı pulları olmadığını için üzüldüğünü söylemiş. Bilge Dedesi de ona görüntüye aldanmaması gerektiğini, her canlının kendini özel kılan bir özelliği olduğunu söylemiş. Limon' un ince bir ruhu, ihtiyacı olan herkesin yardımına koşan tertemiz bir kalbi olduğunu ve tüm bunların onu herkesin gözünde güzel kıldığını ona hatırlatmış. O günden sonra bunu kulak ardı etmemesi gerektiğini anlamış Limon ve hayatına mutlu bir şekilde devam etmiş.

Nazenin ÖZER

ŞARKICI TİLKI

Tilki Boncuk'un hayatı hep aynıdır. Okula gider, ödevlerini yapar ve oyunlar oynar ama en sevdiği şey şarkı söylemektir. Yine bir gün okula gitmek üzere hazırlanırken okul otobüsü gelir ve Boncuk aceleyle otobüse biner. Okula vardıklarında sınıfa girer ve ders programına bakar. İlk ders müziktir. Boncuk şarkı söylemeyi çok sevdiği halde bu konuda arkadaşları onunla hep dalga geçer. O sırada öğretmen sınıfa girer ve herkes yerine oturur. Öğretmen önceki derste öğrendikleri şarkıyı Boncuk'un söylemesini ister. Boncuk, arkadaşları onunla dalga geçer diye çok korkar ve korkmakta haklıdır. Şarkı bitince tüm sınıf onunla dalga geçer. Ahmet "Hey, Boncuk! Ne kadar da kötü söyledin ama değil mi?" der. Boncuk sesinin çok güzel olmadığını bilir ama arkadaşlarının da onunla dalga geçmesi hoşuna gitmez. Bir gün yine bir müzik dersinde öğretmen Boncuk'un şarkı söylemesini ister. Boncuk şarkıyı bitirdiğinde arkadaşları onunla yine dalga geçer ama Boncuk o anda bir şey fark eder: Sınıftaki herkes ona gülse de o yine de kendi söylediği şarkıyı beğenir. Boncuk o günden sonra başkalarının ne düşündüğüne değil, kendi fikirlerine önem verir. İlerleyen zamanlarda ünlü bir şarkıcı olur. Her zaman kendi düşüncelerimize önem vermeliyiz.

Ela ERGÜL

YUMAK İLE DUMAN

Terk edilmiş bir evin kocaman bahçesinde yaşayan iki kedi varmış. Yumak ve Duman. Yumak, Duman'a hep sevecen davranıp arkadaş olmaya çalışmış ve onu çok severmiş ama Duman Yumak'ı hiç sevmezmiş ve kaba davranırmış. Bir gün, bahçenin bir köşesinde Yumak uyurken, Duman balık avlamaya gitmiş. Yumak'ı uyandırmamaya dikkat etmiş çünkü Yumak'ın onunla gelip herşeyi mahfetmesini istemiyormuş. Biraz yürüdükten sonra, her zaman avlandığı göle ulaşmış. O gün şelalede zıplayan balıklar veya suyun berrak yüzeyinde gördüğü balık kuyrukları yokmuş. Saatlerce bekledikten sonra sonunda pençesine yavru, minnacık bir balık gelmiş. Artık avlanmaya hali kalmadığında yavru balıkla yetinmiş ve bahçesine geri dönmüş. Duman bahçeye daha adımını bile atmadan Yumak, Duman'ın ağzındaki balığın kokusunu almış ve yanına fırlayıvermiş.

Duman bir an ne olduğunu şaşırmış. Yumak, Duman'ın hareket etmesine izin vermeden acı acı miyavlamaya başlamış: "Duman kardeşim, canım arkadaşım ben kaç gündür kelebek yemekle yetiniyorum. Lütfen bana da biraz paylaşır mısın?". Duman: "Sen ne diyosun Yumak efendi? Zaten şurada minnacık bir balık yakalamışım, onu da senle paylaşmam kusura

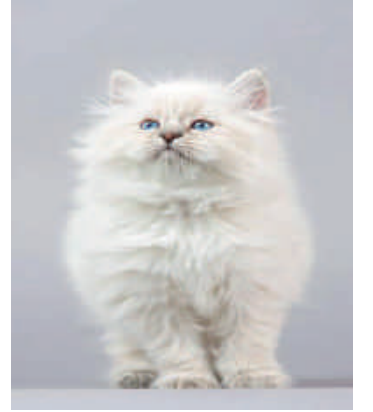
bakma!" diye bağırılmış. Zavallı Yumak acı acı köşesine geri dönmüş ve uykuya dalmış. Ertesi sabah Yumak'ın kardeşi Lokum ile eskiden annesinin onlar için avlandığı ve onlara yemek getirdiği göle gitmişler. Lokum: "Hatırlıyor musun Yumak? Annemiz bize ilk burada balık tutmayı öğretmişti. İlk balığımızı burada tutmuştuk." demiş. Yumak, anımsamaya çalışarak: "Evet, biraz hatırlıyorum ama hadi biz balık tutalım çok açım ve yemek yemeyi bekleyemiyorum." demiş ağzı sulanarak. Saatlerce balık tutmuşlar, uğraşmışlar bazen gölün içine bile düşmüşler. En sonunda ellerinde kocaman bir ziyafet yapabilecek kadar fazla balık varmış. Her türlüşünden.

Yumak ve Duman'ın bahçesine geri dönmüşler ve midelerine indirmeye başlamışlar. Duman esneyerek uykusundan uyanmış ve Yumak'la kardeşinin kocaman balıkları midelerine indirdiklerini görünce ağzı beş karış açık kalmış. Yavaş yavaş yanlarına gitmiş. Duman acı acı: "Yumak, Lokum lütfen biraz benimle de paylaşır mısınız?

Çok açım ve gücüm yok." diye miyavlamış. Lokum: "Nel?

Sen benim kardeşimle paylaşmamışsın ve şimdi gelip bizden balık mı istiyorsun? Asla olmaz." demiş. Duman çok üzülmüş.

Yumak ise: "Sen ne diyorsun Lokum? Duman benim arkadaşım. Onla da paylaşmam lazım." demiş. Lokum şaşırmış, Duman daha da çok şaşırmış ve çok sevinmiş. O gün Duman arkadaşlığın önemini anlamış.

Karin İNUĞUR

Babaannemin Evindeki Oda

Yorucu bir okul gününden sonra nihayet babaannemin evine vardım. O akşam burada yatıya kalacağım için çok heyecanlıydım. Evin eski ahşap kapısını çaldığımda beni güleryüzüyle babaannem karşıladı. Ona "Merhaba" deyip sıkı sıkı sarıldım ve koşarak odama yöneldim. Bu evdeki odam bana her zaman sakinlik ve huzur hissettirmiştir. Kapıyı açar açmaz odadaki ahşap kokusu dikkatimi çekti. Yatağıma ağır okul çantamı bıraktım ve yumuşacık yatak örtüsünün üzerine oturdum. Camın kenarındaki kuşlar neşeli çocuklar gibi şarkı söylüyordu. Odanın duvarları deniz gibi masmaviydi. Yatağın üzerindeki ahşap çerçeveli tablolar dikkatimi çekti. Resimleri babaannem çizmiş olmalıydı. O kadar gerçekçi çizilmişlerdi ki sanki tablolardaki kişiler gözlerini bana dikmişlerdi. Odadaki sandalyeleri görünce aklıma anılarım geldi. Eskiden üç tane olan sandalyelerden sadece iki tane kalmıştı çünkü birini ağabeyimle oynarken kırmıştık. Sandalyeler çok eskiydi, yastıklarının yeşil renkleri solmuş, ahşap kısımları yer yer çürümüşü. Pencerenin önünde odaya göre oldukça büyük bir komidin vardı. Komidinin üzerindeki sürahi su doluydu. Bütün dikkatimi odaya verdiğim için susuzluğumu o zaman fark ettim. Suyu bir bardağa doldurup kana kana içtim. Bir süre sonra mutfaktan babaannemin gür sesi geldi. Odayı o kadar çok seviyordum ki yarım saattir odayı izliyor olduğumu anladım. Babaannem bana yemeğin hazır olduğunu söyledi. Yataktan kalkıp odaya son bir kez baktım ve koca mavi kapıyı açtım. Kapı o kadar eskiydi ki açtığımda gıcırdama sesi geldi. Bu odayı gerçekten çok seviyordum.

Yasmin NALBANTOĞLU

EŞSİZ ODA

Çok ilginç, sanatçı bir arkadaşımın evine gitmiştim. Ünlü bir resmi gerçek hayata geçirdiğini söylediğinde onun evine varmıştım bile. Bana

odanın yolunu gösterdi. Oda Van Gogh'un ünlü resimlerinden biriydi. Mavi, pürüzlü duvarlar hüznü andırıyordu. Bazı yerleri dökülmeye başlamıştı. Belli ki dökülen yerler tekrar boyanmıştı. Odanın içi ağır bir boya kokusuyla dolmuştu. Dikdörtgen şeklindeki pencereler aralık bırakılmıştı. Odanın içine soğuk bir rüzgâr giriyordu. Pencerenin camları yeşildi. İçeriye giren ışık yeşile dönüşüyordu. Camın hemen önünde ahşaptan bir komodinin vardı. El yapımıydı. Küçük bir çekmecesine vardı. Üzerinde ise birkaç dilim bayatlamış ekmek ve su duruyordu. Odada bulunan iki küçük sandalye vardı. Minderleri oturulmaktan yorulmuş gibi gözüktüyordu ve yumuşamışlardı. Yeşil minderler kadifeydi. Odanın girişinde kocaman, yine ahşaptan tek kişilik bir yatak vardı. Üzerine yumuşacık, tüylü bir örtü seriliydi. Örtünün aksine yastıklar sert ve rahatsızdı. Biraz da duvara asılı olan tablolara baktım. Her biri farklı bir duyguyu anlatıyordu sanki. Kimilerinde oyun oynayan neşeli çocuklar, kimilerinde ise üzgün ve çaresiz bakışlı insanlar vardı. Oda bu haliyle bir müzeyi andırıyordu. Yatağın arkasına saklanmış askılık da gözümünden kaçmadı. Kirli giysilerin asılı olduğu bu askılık yine ahşaptandı. Üzerinde birçok farklı motif ve şekil vardı. Diğer duvarda bir başka askılık daha vardı. Onun üzerinde ise çok açık sarı, üzerinde kırmızı çizgiler olan büyükçe bir havlu asılıydı. Havlu ıslak kalmış olmalıydı çünkü yanına yaklaştıkça nem kokusu alıyordum. Duvarlardan gelen boya ve küf kokusu da karışınca biraz midem bulandı doğrusu. Arkadaşıma odayı çok beğendiğimi söyledikten sonra eve geri döndüm. Bu fikir gerçekten çok yaratıcıydı!

İPEK NATIROĞLU

Yardımlaşma ve Dayanışma

Yardımlaşmayı, çok sık ağaçların bulunduğu bir ortama benzetirim. Bir ormanda ağaçlar bazen dallarıyla, bazen de kökleriyle birbirlerine destek olurlar ve hep birlikte doğaya güç verirler. İnsanlara yardım etmek bana iyi gelir çünkü hem kendimi iyi hissederim hem de karşımdakini mutlu görmek beni de mutlu eder. Yardımlaşma önemlidir çünkü tek başımıza yapamayacağımız şeyleri, güçlerimizi ve yeteneklerimizi birleştirerek daha kolay yaparız, problemlerimizi daha kolay çözeriz. Örneğin, deprem felaketinde bizler maddi ve manevi yardımlarla depremzedelerin ihtiyaçlarını gidermeye çalıştık. Bu şekilde belki birçoğumuz toplum olmanın ne olduğunu anladık. Yardımlaşma aynı zamanda bize iyiliği öğretir. Yardımlaştığımızda içimizde iyilik doğar ve yardımlaştıkça bu iyilik giderek büyür. Kibarlık, nezaket ve saygı gibi kavramların da farkında varırız. Ayrıca yardımlaşmanın, saygının ve nezaketin olduğu toplumlar bir düzen içinde yaşarlar. Atalarımızın "Nerede birlik, orada dirlik." sözü de bunu destekler. Yardımlaşma, aynı zamanda daha sağlıklı iletişim kurmamıza ve dostluk bağlarını güçlendirmemize yardımcı olur. Birisine yardım ettiğimizde o kişi ile bir bağı kurmuş olur ve empati gibi, duyarlık gibi birçok duygumuz harekete geçer, güçlenir. Yardımlaşma ve dayanışma; takım ruhu ile çalışmamızı, iyilik ve nezaketi öğrenmemizi sağladığı ve insanlarla iletişimimizi güçlendirdiği için çok önemlidir.

Dora Kaan TANRIVERDİ

KÜÇÜK BİR ODA

Hayatının tutkusu olan resim için yollara düşmüştü genç adam. Üstü başı biraz dağınık bir hâlde sokakta dolaşırken cebinde kalan son parayla öncelikle başını sokabileceği bir oda arıyordu. Çok fazla parası yoktu. O nedenle parasına göre hareket etmek zorundaydı. Arayışları sonrasında küçük ama temiz bir oda kiralamayı başarmıştı. Kiraladığı odanın ahşap koyu renkte çerçeveleri vardı. Temiz bir zemini bulunmaktaydı. İçinde kendine ait bir banyosunun olması harika bir şeydi. Günlerden sonra ilk defa yıkanmak için bir fırsatı olacaktı. Odada bulunan eşyalar çoğunlukla ahşaptandı. İki ahşap sandalye, bir ahşap masa ve bir yataktan başka hiçbir eşya yoktu. Zamanla düz mavi renk olan duvarlarını tablolarıyla renklendirmişti. Yatağın baş ucuna astığı askılık ile de dolap ihtiyacını karşılamıştı. Kırmızı yorgani ve açık renk çarşafları ile yatağı tertemizdi. Duvara astığı ahşap çerçeveli küçük aynaya her baktığında dağınık sarı saçlarını ve yorgunluktan ışıltısını kaybetmiş, göz altları morarmış mavi gözlerini görüyordu. Kaldığı bu odada yine de kısıtlı imkânların içinde kendini güvende hissediyordu.

Miray DEMİR

ADADAN KURTULUŞ

Gemi dalgalar arasında batıp çıkarken Mehmet, küpeşteye sıkı sıkıya tutundu. O güne dek gördüğü en şiddetli fırtınaydı bu. Geminin ani bir sarsılmasıyla kendini güvertede yuvarlanırken buldu. Şaşkınlık ve korku içinde başını kaldırdığı anda, bütün okyanus bir şimşekle aydınlandı. Geminin az ilerisinde gördüğü şeye inanamadı.

Uzakta bir kule vardı. Bunun bir deniz feneri olduğunu düşündü ve çok sevindi. Hemen oraya sinyal göndermeliydi ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Geminin bir kaptanı bile yoktu. Kaptan ve diğerleri nedense sabahın erken saatinde gemiyi terk etmişlerdi fakat Mehmet uyanamadığı için gemide kalmıştı. Aslında Mehmet gemiye kaçak olarak binmişti. Ailesinin kendisini yatılı okula göndereceğini öğrenince evden kaçmıştı ve en erken kalkan gemiye binmişti. Şimdi pişman olmuştu. Yine de umudunu kaybetmeden kaptan kamarasına çıktı, orada ona yardımcı olabilecek bir şey olabileceğini düşündü. Her yeri karıştırmaya başladı. Bir pusula, bir de fişek buldu. Artık kurtulabilirdi. Sonra ihtiyacı olabileceğini düşünerek fişekle birlikte pusulayı da aldı. Hemen dışarı çıktı ve fişeği ateşledi. Fişek çok fazla olmasa da bir ışık verdi. Deniz fenerindekilerin bunu görmesini umarak boş bir kamaraya gitti. O gece hiç uyuyamadı, geminin sarsıntısı midesini bulandırıyor. Artık evine dönmek istiyordu hatta yatılı okula gitmeye bile razıydı.

Sabah olunca Mehmet sarsıntının kesildiğini fark etti, ne olduğuna bakmak için güverteye

çıktı ve bir adada olduğunu anladı. Gemi karaya oturmuştu, hava çok sisli olsa da uzakta deniz fenerinin silüeti görünüyordu. Mehmet, hemen oraya doğru koşmaya başladı ama oraya vardığında sevinci kursağında kaldı. Deniz feneri çok eskiydi ve terk edilmişti. Kapısı açıktı ve pas yüzünden rengi değişmişti. Kendisine adadan kurtarabilecek bir şey bulmak umuduyla deniz fenerine tırmandı. Deniz fenerinin her yeri yosun içindeydi, lambası da kırılmıştı. İçeride birkaç eski fotoğraf ve bir günlük dışında bir şey yoktu. Mehmet günlüğü inceledi, içindeki her şey su yüzünden silinmişti. Hayal kırıklığı içinde adayı dolaşmaya başladı.

Bir süre sonra Mehmet küçük bir tekne tamirhanesi buldu, çok sevinmişti. Eskiden babasının tekne tamirhanesinde babasına yardım ederdi. Yani tamir konusunda biraz bilgisi vardı. Hemen içeri girdi. Bina zarar görmüş olsa da aletler çalışabilir durumdaydı. Yanına alabildiği kadar alet aldı ve gemiye gitti. Gemi, harap durumdaydı. Çoğu yeri zarar görmüştü. Yine de tamirata başladı. Aradan bir saat geçmişti ama Mehmet çok az ilerleme kaydetmişti. Karnı acıkmıştı, kırık parçalar kollarını kesmişti. Hemen gemideki acil yardım çantasını kullanarak kollarını sarıp kanamayı durdurdu. Ardından mutfığa gitti. Hava karardığından mutfak karanlıktı, sadece bir koli konserve ton balığı bulabildi. Dışarıda bir ateş yaktı ve ton balığını afiyetle yedi.

Aradan bir ay geçmiş, sonunda Mehmet geminin tamirini bitirmişti. Kaptan köşküne çıktı. Kaptan köşkü çok büyük olsa da renkli tuşlar ve kollar çoğu yeri kaplıyordu. Babası Mehmet'e tekne kullanmayı öğretmişti ama bu gemi daha farklıydı. Mehmet, yine de kendine güveniyordu. Birkaç denemeden sonra gemiyi çalıştırmayı başardı. Bir hafta süren yolculuğun ardından yanına aldığı pusula sayesinde evine vardı ve ailesine yaşadıklarını anlattı.

Ada TOK

BABAM

Babam siyah saçlı, bıyıklı ve şişman bir adamdı. Kolay sinirlenirdi. Ne yaparsam yapayım sinirini geçiremezdim. Özellikle televizyon izlerken sese tahammül edemezdi. Çıt çıksa kızardı. Bir cumartesi günü babam televizyonu açıp sabah haberlerini izlemeye koyuldu. Ben de babamın yanında oynamak istedim.

Oyuncak arabalarımı alıp salona geçtim. Arabalarla oynamayı çok seviyordum. Hayalim yarışçı olmaktı. Babam bana baktı ve şöyle dedi: "Eğer ses çıkarırsa o arabaları alırım ve geri vermem." Bunu duyunca azıcık ürktüm ama yine de oynayacaktım. Biraz oynadıktan sonra oyunumu büyük bir araba kazası ile bitirmeye karar verdim. Arabaları çarptırıp "Bummmmm!" diye bağurdım.

Babam sinirden köpürdü. "Ne dedim sana?" diye kızdı ve arabalarımı alıp çöpe attı. Yüreğim parçalanmıştı. Sanki arabalarımınla birlikte hayallerim de alınmıştı elimden. Gözyaşlarım sel olmuş süzülüyordu yanaklarımdan. Babam acımasızlığını ne zaman fark edecekti? Hiç mi?

Biraz geçtikten sonra babam yanıma geldi. Kafasında kovboy şapkası vardı. "Haydi gel," dedi "dışarı çıkalım!" Bayram ettim. Sonra babam at oldu, ben de onun üstüne bindim ve birlikte dışarı çıktık. Babam yine gönlümü almıştı.

Bazen kötü zamanlar geçirsek bile gün sonunda babam hep yanımdaydı...

Melinda Nurhan GÜLEÇ

BEKLENMEDİK GECE

Evden çıkmadan baktım, hava çok güzeldi. Gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu. Yalnız güneşin yüzünde garip bir hüzün vardı o kadar. Ben de havanın böyle güzel olmasına aldanıp incecik giyindim. Kendimi dışarı attığımda aklımda akşam yazdığım şiir vardı. Onu okuyacaktım ve öğretmenimden övgüler alacaktım! Mart ayı olduğunu unutmuşum. Daha okula varmadan neye uğradığımı şaşırdım.

Sanki yıllardır birikip tam bu anda yağmaya karar veren bir yağmur başlamıştı. Okula doğru koşmaya başladım. Okula vardığımda dersler çoktan başlamıştı. Derse geç girmeme rağmen öğretmen aldırmadan sırama oturmamı söyledi. Ben de pencereden dışarıya baktım. Hâlâ yağmur yağıyordu.

3. periyota girdiğimizde su ayak seviyesini geçmişti. Eğer böyle yağmaya devam ederse eve dönemeyecektim. Öğle yemeğinde su diz seviyesine ulaşmak üzereydi.

Beş dakika sonra müdürümüz anons yaparak okulun bugün erken biteceğini açıkladı. Koridorlarda kaos vardı. Herkes itişip kakışıyordu. Birisi beni tam dolabımı açacakken kuvvetlice ittirdi. Biraz sıksa olduğumdan hemen yere düştüm. Kolumda bir acı hissettim. Ayağa kalmaya çalıştım ama başaramadım. Bağırarak yardım istedim ama koridor neredeyse tamamen boşalmıştı. Gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladı...

Gözlerimi açtığımda okul çok karanlıktı ve hiçbir şey göremiyordum. Kolumdaki acı geçmişti. Yavaşça ayağa kalktım ve yanımdaki duvarın üzerine asılı olan saati görünce dehşete düştüm. Saat 22.17'yi gösteriyordu.

Okul çoktan kapanmış olmalıydı. Boş bir sınıfa girdim ve sıraları birleştirerek yatabileceğim bir yer oluşturmaya çalıştım. Karnım çok acıkmıştı ama hiç yiyeceğim yoktu. Tüm bunların bir rüya olduğunu umarak sıraların üzerine yattım. Sabah sınıf kapısının açılmasıyla uyandım. Saklanmaya çalıştım ama kapıyı açan her nasılsa çoktan gitmiş ve muhtemelen beni görmemişti. Ben de çıkışa doğru yürüdüm ve yeni gelmiş gibi davranmaya çalışarak sınıfıma gittim. Bir anda kafamda şimşekler çaktı! Annem ve babam benim eve gelmediğimi fark etmiş olmalıydılar ve şu anda muhtemelen benim kaybolduğumu düşünmüşlerdi.

Evime gidip onlara okulda uyuduğumu söylemem gerekiyordu fakat okul on dakikaya başlıyordu ve hızlı bir koşucu olduğum pek söylenemezdi. Ama deneyebilirdim. Okuldan koşa koşa çıkarken okulun güvenlik görevlisi bana nereye gittiğimi sordu. Ben de ona evime gittiğimi söyledim ve tam beklediğim gibi güvenlik görevlisi eve gidemeyeceğimi, okulun başlamak üzere olduğunu söyledi. Ben de kavgaya etmenin bir faydası olmayacağını anlayarak somurtarak kahvaltıya gittim. Hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra ilk dersim olan Türkçe dersine girdim. Şiirlerimizi okuyacağımızı unutmuşum. Herkes sırayla şiirlerini okumaya başladı. Sıra bana geldiğinde ise yerimden kalkıp şiirimi okumaya başladım. Şiirimi bitirdiğimde herkes beni alkışladı ve öğretmenim beni tebrik etti. Yerime oturdum. Eve dönüp anne ve babama okulda nasıl uyuduğumu anlatmalıydım.

Aklıma bir fikir geldi. Öğle teneffüsünden önceki dersimiz sosyal bilgilerdi. Sosyal bilgiler dersinde öğretmenden tuvalete gitmek için izin isteyecektim ve tüm öğle teneffüsü boyunca da eve gidip okula geri gelecektim. Muhteşem bir plandı.

Zaman hızlıca akıp geçti. Sosyal bilgiler dersinde son 10 dakikayı bekleyip tuvalet için izin istedim. Öğretmen izin verince sınıftan koşar adımlarla çıktım. Okul koridorları boşken ne kadar garip görünüyordu. Okul çıkışına geldiğimde adımlarımı sıklaştırdım. Şansıma kapıda hiçbir görevli yoktu. Eve geldiğimde evin boş olduğunu fark ettim. Annem ve babam iki günlük bir tatile gitmişti ve öğleden sonra döneceklerdi. Hiç kimse, anne ve babam bile, okulda uyuduğumu bilmeyecekti.

Kaan GÜRKAN

SİNCAP İLE KÖSTEBEK

Küçük bir köyde, çok mutlu bir sincap yaşamış. Boyu minnacık olduğu için köyün en küçük kulübesinde yaşamış. Bir de kibirli mi kibirli, kaba mı kaba bir köstebek yaşamış bu köyde. Üstelik, sincapla birlikte kalıyormuş bu köstebek. Köstebek, köy halkına saygısız ve kaba davranıyormuş. Öte yandan, yerin altında yaşayan köylülerin evlerini, toprağı kazarak yerle bir ediyormuş.

Soğuk bir kış günü, köyün en eski evinde yaşayan Bilge Baykuş, uykusundan erken uyanmış çünkü köstebek yüksek sesle şarkı söylüyormuş. Bugün uykusu bölünen tek kişi Bilge Baykuş değilmiş. Minik sincap da uyanır uyanmaz dışarı çıkmış ve "Köstebek kardeş, günaydın, senden küçük bir isteğim olacak, biraz daha kısık sesle şarkı söyleyebilir misin acaba?" diye kibarca sormuş. Köstebek, sincabın bu dediğini duyunca çok sinirlenmiş ve "Üzgünüm ama herkes uyanmadan olmaz. Şimdi çek şu minik patilerini önümden." demiş. Sincap, köstebeğin bu lafına çok alınmış ve içinden, "Şu köstebeğe bir ders vermem lazım." diye düşünmüş.

Ertesi gün, köstebek uyanmadan önce, sincap herkesi uyandırmış ve kulübesine toplamış. "Herkes günaydın, umarım hepiniz iyisinizdir, size bir duyurum olacak, hepimize zararı olan köstebeğe bir ders vermenin vakti geldi.

Eşyalarınızı toplayın çünkü uzaklara gidiyoruz. Köstebeğin bizi bulamayacağı bir yere." demiş sincap. Herkes çıkını almış. Bu, çok uzun bir yolmuş. Ormanlardan, çöllerden ve hatta şehirlerden geçmişler. En sonunda varmışlar sakin ve olaysız bir köye. Herkes yeni kulübelerine yerleşmiş. Köstebek başına gelenlerin geç de olsa farkına varmış. Günler birbirlerini kovalamış. Köstebek yalnızlıktan bıkmış.

Bir gün, köstebeğe sincaptan bir mektup gelmiş. Köstebek mektubu görünce çok sevinmiş ve hemen açmış. İçinde şunlar yazıyormuş:

"Sevgili köstebek kardeş, sana bir öğüt vermek istiyorum. Bu öğüt bunca zaman yalnız kalmanın nedenini anlamayı sağlayacak: Bencil bir insan için hayat kısıtlıdır; sevgi, insanı birliğe, bencillik ise yalnızlığa götürür. Umarım bunca yalnızlıktan sonra dersini almışsındır.

Sevgiler, Dostun Sincap..."

Ali Aras FIRAT

Gül ve Papatya

Günün birinde bir saksıda kıpkırmızı bir gül yaşamış. Gelip geçenler saksıdaki bu güle bakmaktan kendilerini alamazlarmış. Gel zaman git zaman evin sahibi, bu gülün yanına bir saksı daha koymuş. Gül, hayretle yeni komşusuna gelmesini beklemiş. Vakit gelmiş ve yeni komşusu saksıdaki yerini almış. Gül bir bakmış ki çirkin, cılız bir papatyaymış bu. Sarı poleni ve beyaz yaprakları varmış. Gül, kendinin daha güzel olduğunu düşünüyormuş. Neticede gül her yerde kıpkırmızı rengiyle parlıyormuş. Papatya ise ikisinin de güzel olduğunu söylemiş hep. Derken bir gün bizim çiçeklerin karşısına bir afiş asılmış. Afişte kocaman harflerle "ÇİÇEK GÜZELLİK YARIŞMASI" yazıyormuş. Ödül de epey değerliymiş. Bunu gören gül ve papatya yarışmaya katılmak için sabırsızlanmışlar.

Gül, aşırı hevesliymiş. Güzelliği sayesinde yarışmayı ondan başka kimse kazanamazmış. Papatya bir anda yarışmaya katılacağını söylemiş. Bunu duyan gül kahkahalara boğulmuş. "Ciddi misin? Bu hâlinle yarışmaya mı katılacaksın?" demiş ve alay etmiş papatyayla. Bunları duyan papatya çok üzölmüş, ağlamaya başlamış. Aralarındaki konuşmayı duyan siyah büyük kedi kalın sesiyle "Gül kardeş, beklemezdim bunu senden. Ayıp oluyor, yani evet, çok güzelsin ama papatya da güzel ve alımlı." demiş. Gül, duyduklarını umursamamış, kazanacağını biliyormuş. Yarışma günü gelmiş çatmış, yarışmaya çok fazla güzel çiçek katılmış. Jüri hazırladıkları bazı soruları yarışmacılara sormuş. Papatya okumayı sevdiği için tüm soruları yanıtlamış büyük bir incelikle. Gül şaşakalmış ve yarışmayı papatya kazanmış. Gül, buruk bir şekilde papatyayı küçümsediği için ondan özür dilemiş, bir daha asla kimseyle alay etmeyeceğine söz vermiş. Yarışmanın sonunda dış görünüşün tek başına bir şey ifade etmediğini anlamış.

Şiir Deniz KILIÇLAR

BİR DİLEK TUT

Melek kahverengi gözlü, güneş gibi sapsarı saçlı, kısa boylu, çok tatlı ve çok sessiz bir kızdı. Gökyüzüne benzeyen masmavi duvarları olan bir odası vardı, yorganı kiraz gibi kırmızı, yastıkları pamuklar gibi yumuşacıktı. Melek resim konusunda çok yetenekliydi. Abilerinin resimlerini çizer, kendi duvarına asardı. En büyük dileği Van Gogh'la birlikte resim çizmek ve bir gün onun kadar ünlü bir ressam olmaktı. Bu yüzden her gün resim çizer ve daha iyi bir ressam olmaya çalışırdı. Bir gün yine resim çizerken çok uykusu geldi. Elindeki fırçayı masasına bırakıp kiraz rengi yorganının altına girdi. Bir süre sonra uykuya daldı. Gözlerini açtığında Van Gogh'u gördü ve buna çok şaşırdı. İlk başta hayal gördüğünü sandı. Gözlerini ovdu ve gerçekten karşısında Van Gogh duruyordu. Melek, Van Gogh'a onunla resim yapma ve büyük bir ressam olma hayalinden bahsetti. Van Gogh eğer isterse onunla birlikte bir resim yapabileceklerini söyledi. Bunu duyan Melek mutluluktan havalara uçtu. Van Gogh, boyaların ve tuvalinin yerini sordu. Melek Van Gogh'a boyaların ve tuvalin yerini gösterdi. Sonra bir manzara resmi çizmeye başladılar.

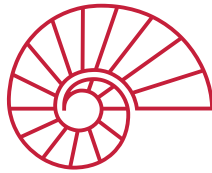
Çok uzun uğraşlardan sonra resim bitti ve ortaya çok güzel bir eser çıktı. Melek şaşkınlığını üzerinden atamıyordu. En sevdiği ressamla birlikte bir resim çizmişlerdi. Melek bu olanları ailesine anlatmak için sabırsızlanıyordu. Tam Van Gogh'a sesleneceği sırada, onun ortadan kaybolduğunu fark etti. Melek bir anda uyandı ve bunların hepsinin rüya olduğunu anladı ve buna çok üzöldü. Bir süre sonra masanın üzerinde Van Gogh'la çizdikleri resmi gördü ve çok şaşırdı. Daha sonra bu olanları ailesine anlattı ve kimse bu olanlara anlam veremedi. Melek tüm yaşananlardan sonra gece yatmadan önce tekrar Van Gogh'u görmeyi diledi, çizdikleri resmi yatağının başına astı ve uykuya daldı.

Elif GÜMÜŞEL

KOÇ OKULU
İLK · ORTA · LİSE

VKV Koç Özel İlkokulu, Ortaokulu ve Lisesi
Tepeören Mahallesi Eski Ankara Asfaltı Caddesi
No: 60 Tuzla 34941 İstanbul, Türkiye
www.koc.k12.tr

 Vehbi Koç Vakfı